

Anchetă: Parcați, mânca-v-aș!

FLACĂRA

FLACĂRA

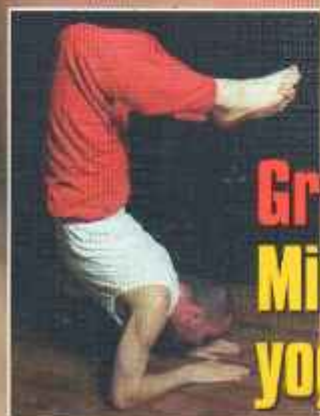
SALA DE
LECTURĂ

Jojo
în Afganistan

Paradisul
drogurilor

SEXUL,
sport extrem la
Fratele cel mare

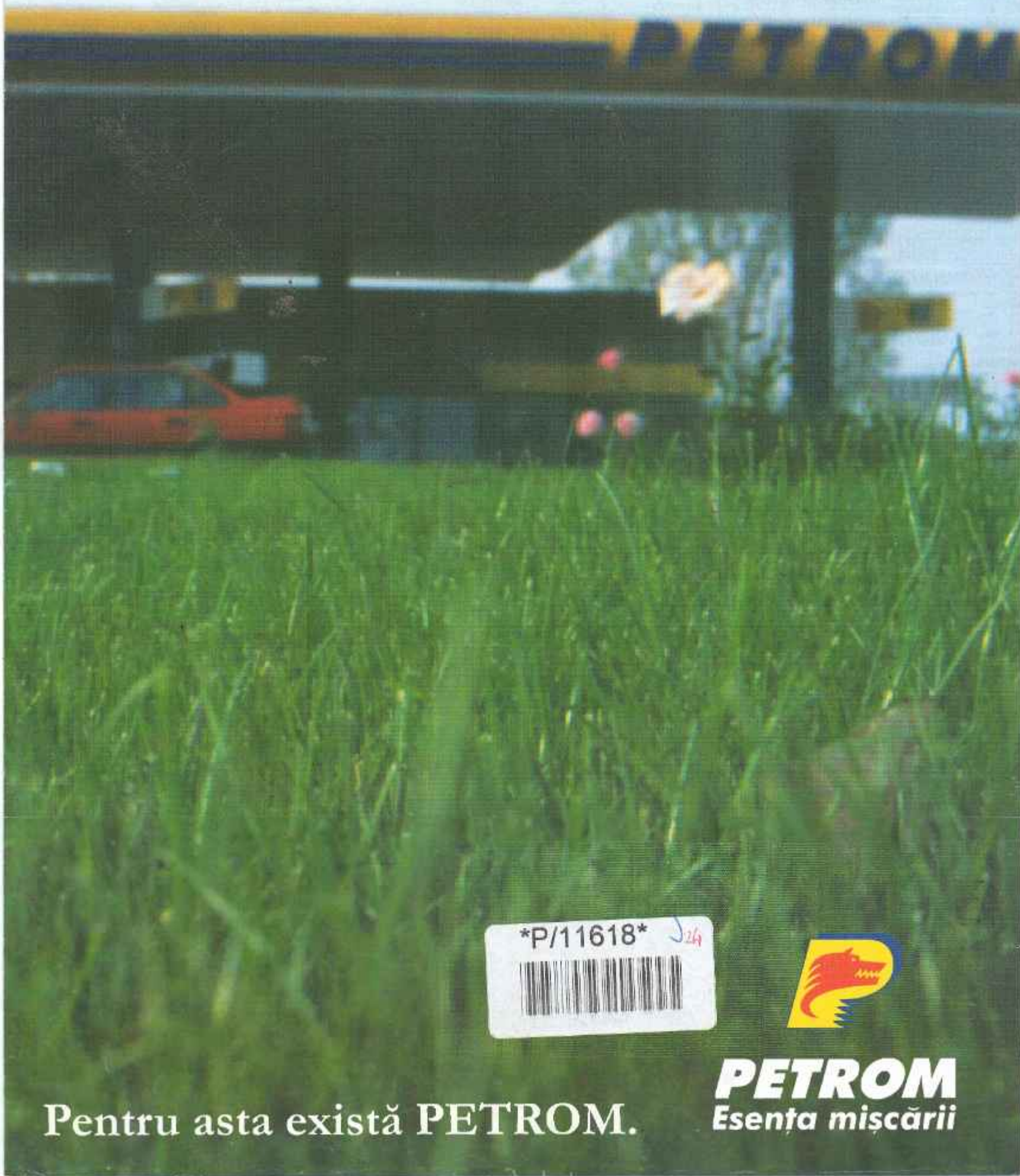
Zidul
Ierusalimului,
noul zid
al plângerii

Grig Brother
Mineriada contra
yoghiniilor

Emil Constantinescu: Nu avem „schelete în dulap”

Benzina nu există în natură.

P/11618

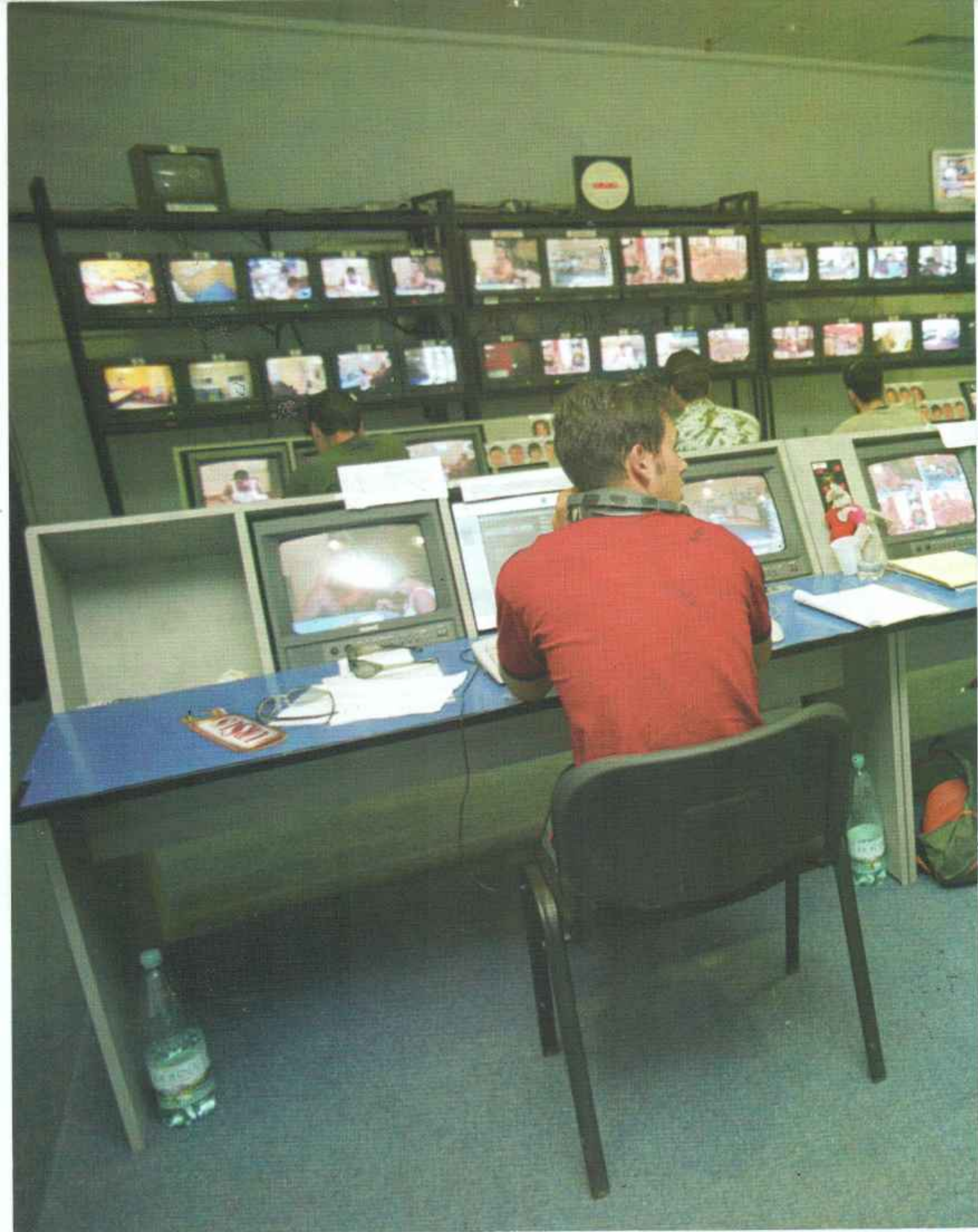

Pentru asta există PETROM.

PETROM
Esența mișcării

De fiecare dată
când te urci la volan, ești altul ...
... dar nu știi când se poate rupe filmul.
Ar fi bine să treci mai întâi
pe la noi!

ASIGURAREA DE CARE AVEȚI NEVOIE

A photograph of a control room or a television studio. Several people are seated at desks with multiple computer monitors. One person in the foreground is wearing a headset and looking at a screen. Another person is standing on the right side of the frame, looking towards the left. The room has a high ceiling with visible pipes and a somewhat industrial feel.

Televiziunea are limite?

Mă sună un prieten: „Ești pregătit să răspunzi la întrebare?” Sunt total nepregătit: „Care întrebare?”, zic. Zice: „Cea care frământă acum pe orice intelectual care se respectă!” E clar, îmi cere părerea în legătură cu cartea lui Pleșu *Despre îngeri*. Vai, n-am citit-o încă! Dar prietenul meu țipă brusc în receptor: „Vrei sau nu să se f... ăia în casa *Big Brother*!” E cel mai bun prieten al meu. Sper că răspunsul nu l-a dezamăgit. Între timp, s-a rezolvat și națiunea română a intrat în trepidăție. Comunicatele și declarațiile au curs torential, intersectate cu cele despre MISA și, mult mai puțin, acelea referitoare la fratele cel mic, Gabriel Bivolaru, de nu mai știai cine cu cine s-a, unde, când și în ce scop, toată așa.

A zis cineva că anul ăsta sunt alegeri?

Big Brother 2 – un si

În nebunia asta trebuie făcută un pic de ordine.

1. Programe erotice și chiar cu sex în direct se difuzează în mai toate țările la care ne uităm ca la icoane. Mai mult, un documentar ne-a adus la cunoștință că există show-uri la care invitați de toate vârstele, inclusiv băbății scofălcite, participă în pielea goală. Și, prin conservatorul Albion, un concurs de... defecare în direct, contra cronometru (moderatoarea băga drăgălașă un cap pe ușa closetului – ecologic, cum altfel? – și anunța: „Da, a produs!”).

2. Prezența în fața micului ecran, după ora 24.00, a minorilor, este exclusiv responsabilitatea părinților/tutorilor acestora.

3. Sexul este departe de-a fi elementul cel mai scandalos care poate fi mediatizat într-o formă sau alta. Cu mult mai periculoasă este violența. Din acest punct de vedere, cu greu se poate imagina ceva mai reprobabil decât desenele animate, în care Tom îl strivește pe Jerry cu fierul de călcat, după care șoricelul sare nevătămat și cursa continuă.

4. Sexul din Casa BB a fost ocazional și „dedicat” adulților care se uită la televizor noaptea. Vă recomand în schimb să urmăriți, la orele amiezii, emisiunea *Secrete de familie*, în care copiii sunt stârniți să declare că părinții lor sunt niște bestii și să povestească despre ce fac în dormitor, dacă și cum umblă despuiați prin casă, ce se vede în cazul asta etc.

5. Vă recomand, de asemenea, să reflectați dacă „exemplul negativ/îmoral” oferit de BB nu este minor față de exercițiile de îndobitocire practicate (cu succes!) de emisiuni precum *Ciao*, *Darwin!* – sunt aplaudați concurenții care dau răspunsurile cele mai tâmpite.

6. Dacă scenele fierbinți de la BB s-au difuzat noaptea, în schimb discuțiile despre asta

s-au purtat, pe toate televiziunile, în regim de audiență generală, inclusiv cu parte din secvențele incriminate! Ca să nu mai vorbim despre fotografiile din ziare. Practic, posturile concurente și întreaga presă, CNA, politicienii și chiar Biserica au făcut o deșănțată reclamă Fratelui cel Mare!

În același timp, însă, comparația dintre BB și alde *Basic Instinct* nu se susține. Diferența dintre realitate și ficțiune este esențială. Pe aceeași logică, s-ar putea prezenta crime în direct, că tot se văd în *Rambo*. După cum se știe, din nefericire, s-au văzut deja la TV sinucideri reale (amintiți-vă imaginile cumplite cu femeia care s-a incendiat la Pitești, suferind privirile nesimțite ale soțului și ale amatorilor de morbid), tentative de sinucideri, execuții (cazul ziaristului american), bătaii etc. E drept, era vorba despre știri, nu despre emisiuni de divertisment (!), dar asta nu făcea decât să asigure maxima audiență, inclusiv a minorilor.

Pe de altă parte, atunci când este vorba despre lucruri periculoase sau imorale, „argumentul telecomenzii” (dacă nu-ți place, nu te

poate fi știre, imagine, spectacol? Poate ar trebui să ne mai gândim un pic.

Realitatea ca ficțiune

În mod cert, ficțiunea pierde teren la greu în fața realității. În toată lumea. De citit nu se prea mai citește și, oricum, se preferă memoriile, jurnalele, destăinuirile. Un film artistic e cu atât mai apreciat cu cât se știe că e vorba despre un caz real. Știrile – din orice domeniu și în orice formă – sunt înghițite ca aerul. Telenovelele sunt o copie kitsch a realității, fără pretenții de transfigurare, de decantare, de selecție. Cât despre (talk)show-uri – să fie „pe bune”, să plângă oamenii în direct (vezi „școala” *Surprize*), să se enerveze, dacă se poate – să iasă și cu bătaie.

Izabela din *BB1* era un rafinat academician! Toată lumea vorbește despre sex la BB, dar nu se prea comentează extracția mult mai joasă a actualilor concurenți, care se porcăiesc aproape tot timpul.

Pe plan național, emisiunile tip *reality show* se împart în lacrimogene (*Surprize*, *Iartă-mă*, *Din dragoste*) și provocatoare (*Big Brother*, *Ciao*, *Darwin*, *Secrete de familie*, la care se adaugă defunctele *Vara ispitelor*, *Babilonia* etc.) Provocarea poate viza sexul sau prostia, după gust. Uneori amândouă. BB are meritul de a aborda și o latură de performanță, disciplină și spirit de echipă: concurenții au sarcini zilnice și săptămânale, unele chiar interesante.

Pe plan mondial, aceleași două categorii, același accent pe scandal (vezi celebrissima emisiune a fostului primar de Cincinnati, Jerry Springfield, cu încăierări în direct), dar și, mult mai dezvoltată, atracția pentru depășirea limitelor. *Extreme Dreams* cere serioase calități sportive, *American Candidate* viza identificarea a 6.000 de potențiali președinți SUA, *Survivor* (în mai multe variante) este o cursă pe viață și pe moarte. Dar spectacolul realității cel mai cunoscut (și mai dificil) rămâne *Insula tentațiilor*: competitorii sunt izolați pe o insulă și trăiesc precum Robinson Crusoe. Și aici există mai multe variante: doar bărbați, doar femei, respectiv cupluri. După gust...

Cu ani în urmă, un autor SF imagina un „joc” în care un condamnat la moarte își poate câștiga amnistierea dacă supraviețuiește încercării unui comando de a-l lichida. Zile și săptămâni de-a rândul, goana disperată a acestui *El fugitivo* este transmisă în direct la televizor. „Nici chiar așa!”, veți exclama. Mai știți?

Două filme foarte bune au disecat fenomenul: *Ed TV* și, mai ales, *Truman show*, în care protagonistul nici nu știa că e filmat, de la naștere, că toți cei din jur sunt actori și că trăiește într-un uriaș platou de filmare. Undeva, sus, Regizorul. Fratele cel Mare. Poate că toți trăim așa.

uita) este foarte discutabil, dacă admitem că există mulți oameni (nu numai copii!) lipsiți de discernământ.

Una peste alta, nu este vorba despre sex, ci despre altceva: care sunt limitele televiziunii? Ale spectacolului, în general? Ale presei, în general? Cu câțiva ani în urmă, Ion Cristoiu justifică știrile despre găini violente (care ulterior au născut pui vii sau cam așa ceva) prin aceea că presa trebuie să reflecte tot ceea ce aparține realității. Așa să fie oare? Dar a face pipi și caca aparține realității celei mai normale. Voma aparține realității. Flegma aparține realității. Și, din păcate, aparțin realității mâțele scoase din burtă de o explozie, violurile asupra copiilor, arsurile de gradul patru. Oricare dintre acestea

Art extrem al sexului

Recapitulare

● 14 martie: doisprezece concurenți au intrat în *Casa Big Brother*: Fily, Raluca, Ciprian, Aly, Monica, Evelina, Daniel, Iustin, Virginia, Andreea, George și Tino. Cu vârste între 21 și 29 de ani, cei doisprezece apostoli ai *reality show*-ului s-au dezbrăcat repede de inhibiții și de haine și au adus în discuție un subiect fierbinte – sexul.

● După o zi de BB, Andreea le-a arătat tuturor celor din casă, dar și de acasă, că știe mai multe poziții sexuale interesante și că promite mult, în special lui Daniel, cel mai interesat de calitățile ei fizice.

● 16 martie: deja CNA s-a supărat și a amendat Prima TV cu 200.000.000 lei.

● Frații BB încep să-și povestească primele experiențe sexuale, de obicei avute în jurul vârstei de 17 ani.

● 22 martie: emisiunea *Salut, Big Brother* surprinde primul act sexual petrecut sub ochii *Fratelui cel Mare*. Autorii? Andreea cea neînhibată și Daniel cel care vrea mai mult – sex în grup. Totuși circulă zvonuri că nu a fost un act sexual veritabil.

● Din a doua săptămână de BB se formează cupluri: George și Raluca, Iustin cu Virginia, Andreea e desigur cu Daniel. Aly deja își dă arama pe față certându-se și insultându-și frații fără menajamente.

● 25 martie: Daniel și Andreea s-au pus iar pe sex, de această dată fără dubii. S-au retras în dormitor, au făcut sex protejat sub pătură și sex oral fără pătură și astfel toată lumea a fost mulțumită. În casa *Fratelui cel Mare* avem certitudinea că s-a făcut sex.

● 28 martie: este eliminat primul concurent BB – Tino, un tip acid mai tot timpul cu cei din

casă *Fratelui cel Mare* și care în presă a apreciat mai mult prima ediție a BB.

● 29 martie: CNA încrâncenat și supărat mai aplică postului Prima TV o amendă, de astă dată în valoare de 500.000.000 lei, pentru partida de sex în direct difuzată pe 26 martie.

● Săptămâna 29 martie – 4 aprilie decurge ceva mai liniștit pentru concurenți. Sarcinile sunt mai aride pentru frațiori: Evelina o face pe „gardianul”, băieții sunt sancționați prin flotări și tur de pistă în jurul Casei BB.

Adela Harnagea, producătorul de la BB:
„Dă bine să tragi de fiare și de... Nietzsche”

„Pentru că unii concurenți – de la *Big Brother 1*, dar și cei eliminați, până acum, de la seria a doua – cred că, în cadrul emisiunii, se manipulează telespectatorii, Adela Harnagea, producător executiv al emisiunii, a sărit imediat cu o replică: *Făce parte din natura umană, ca reacție de autoapărare, încercarea de a justifica greșelile sau eșecurile. Prin acest tip de reacție, încercăm să ne păstrăm imaginea în ochii celorlalți și, instinctiv, să ne asigurăm o integrare socială cât mai bună. Și asta pentru că interacțiunea cu semenii noștri e esențială. Așa că, din această perspectivă, reacția e normală și o considerăm parte din show. E evident că primii eliminați au senzația că e ceva în neregulă și de aceea, pentru ei și cei care ar putea fi influențați de astfel de afirmații, vă vom da câteva explicații. Nimeni nu vrea să manipuleze telespectatorii. Însăși ideea acestui show e de a vedea cum reacționează un grup de oameni*

în situații excepționale. Oamenii reacționează obișnuit în situații obișnuite și total diferit sub stres. Iar a sta izolat, cu aceiași oameni, sub urmărirea 24/24 a camerelor care-ți transmit imaginea oricui vrea să te vadă, e un stres. Concurenții răspund diferit acestui stres și sarcinilor. Unii răbufnesc în reacții violente, mai ales verbal, alții plâng,

● 8 aprilie, încep și George și Raluca să devină mai apropiați și să treacă la mângâieri pe sub pătură, dar nu se grăbesc.

● În *Săptămâna Mare*, frățiorii Andreea și Daniel bat în retragere zicând că scenele pe care le-au catalogat toți drept o partidă de sex nu ar fi fost totuși chiar așa.

● Luni, 12 aprilie: o nouă partidă de sex aruncă Prima TV în brațele CNA care impune postului tv să difuzeze, în data de 16 aprilie, între orele 19.00 și 19.10, textul cu decizia CNA referitoare la prejudiciile grave aduse interesului public. Prima TV nu s-a conformat deciziei CNA.

● Săptămâna 11-18 aprilie: *Casa Big Brother* se divide acum în două tabere: băieții și fete; toți dau vina pe Iustin, Andreea e cea mai supărată pe această divizare sexistă. Frățiorii au scăpat de Aly, acum pot răsufla ușurați. În *Casa Big Brother* se face o nouă nominalizare pentru plecare. Andreea și Evelina sunt cele propuse spre evacuare, iar Daniel nu ezită să-și exprime regretul.

● 19 aprilie: Prima TV depune plângere la Curtea de Apel împotriva CNA.

● 20 aprilie: întrucât Prima TV nu s-a supus deciziei CNA, Consiliul somează postul amintit să difuzeze textul deciziei CNA în altă zi, altfel riscă să primească o amendă nouă, în valoare de 25 până la 250 milioane lei.

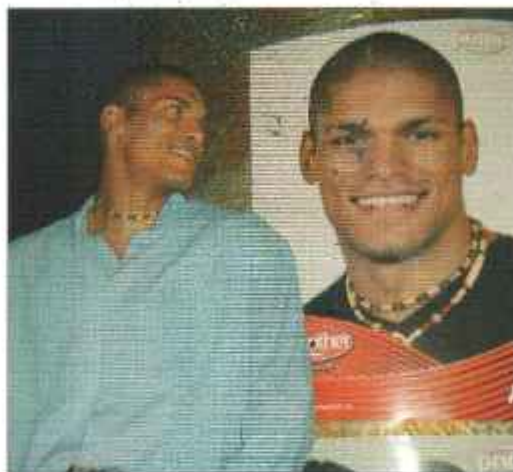
● 21 aprilie: alți doi frățiori, Fily și Ciprian, se gîndesc la sex și-și fac propuneri indecente, dar se limitează doar la atât.

● Sfârșitul lui aprilie: calm în Casă, distracții lipsite de fantezie: *Macao*, *Cruce*, *Adelur* sau *provocare*, jocuri de pierdut timpul și mici certuri între concurenți.

se izolează sau dau dovadă de generozitate, spirit de echipă sau de leadership. Exact aceste reacții neobișnuite încercăm să le surprindem. Iar dacă reacțiile sunt negative, noi nu le vom masca, întrucât caracterizează acel individ în situații limită. În sfârșit, dacă vorbim de manipulare, corect ar fi să ne gândim că, de fapt, noi, producătorii, încercăm să-i împiedicăm pe ei să manipuleze publicul, prezentând o altă imagine a lor, diferită substanțial de cea reală. Sigur că dă bine la public să arăți că, în afară de «tras de fiare», mai și citim, și nu orice, ci Nietzsche (pe care îl înțeleg poate 20 de oameni în țara asta, care n-au venit la BB), dar dacă ne enervăm, o luăm razna și devenim violenți sau uităm că trebuie să fim simpatici și ne exprimăm părerea față de femeile «cu un neuron». De fapt, omul e cam misogin și un pic narcisist.”

Dragoste pe o piatră de mormânt

Aprilie a fost o „lună de foc” la *Big Brother*. În primul rând, a fost Paștele. Încă din Joia Patimilor, frății au avut dreptul și au primit colete. Oamenii de la *Big Brother* au alergat care-încotro pentru a lua de la familii pachetele și a le aduce în casă. Echipa redacțională de la BB a făcut, aproape în întregime, Paștele în Casă, acolo stând și în noaptea de Înviere. Începând cu miercurea din Săptămâna Luminată, reporterii BB au plecat din nou în țară, pe teren, să strângă în continuare materiale documentare despre fiecare concurent. Tot ce pun ei în „coșul comun” al informațiilor va intra, mai târziu, în carte. A rămas „acasă” doar Laura Stancu, să răspundă

editorilor (săcăitori, ca și cei de la *Flacăra*) de la reviste și ziare. Un val de scandal l-a stârnit și întrevăderea, televizată de după miezul nopții, „în trei”, dintre Aly, Andreea Raicu (posezoarea unui apetisant decolteu, de la gât până la călcâie, pe fond galben + o folie ostentativă) și Cristina Topescu, cu ochelari înțelepți de bunicuță. Aly a fost, indubitabil, marele eliminat al lunii aprilie. A depășit-o, la mustață, ca număr de voturi, pe Evelina, barman, București, 24 de ani. Cum a ieșit, Aly a făcut scandal, susținând că nu s-a „jucat” corect. A recunoscut că a greșit și a plătit pentru asta. Cea mai scandalosă declarație a mulatruului a fost că a făcut dragoste pe o piatră de mormânt. Și, în plus, că a schimbat mai mulți parteneri masculini, deși nu e homosexual. Prima care s-a arătat stupefiată a fost Andreea Raicu: cum să faci dragoste pe o piatră de mormânt? Declarația extravagantă a frăiorului ciocolatu a oripilat-o și pe Cristina Topescu. Luna aprilie a pus în discuție și sexul, care părea instalat cert în *Casa Big Brother*. S-a făcut sau nu sex de la început? Unii dintre frății, mai ales cei ieșiți, au zis că nu. Cum acțiunea s-a derulat sub plapumă, sexul a rămas incert, disputat și necunoscut. Abia a treia oară, sexul de la BB a părut mai convingător, pentru că a fost mai explicit. Tot apanajul lunii aprilie a fost războiul dintre *Big Brother 1* și *Big Brother 2*. Soso, marele câștigător al ediției trecute, s-a arătat, la început, revoltat, apoi s-a dat pe brazdă. Mumu, însă, a rămas intransigent pe poziții belicoase.

Telespectatorii, mai cărcotași ca la prima ediție

Cursa pentru marele premiu la *Big Brother*, seria a doua, a ajuns aproape la jumătate, iar doi concurenți au fost eliminați, deja, în urma voturilor primite de la colegi și public. Spre deosebire de participanții primei ediții, cei din această serie au avantajul unei alte percepții asupra modului în care îi poate taxa publicul. Avantajul pe care îl au noii concurenți face ca telespectatorii să fie intoleranți cu slăbiciunile pe care le manifestă aceștia în *Casa Big Brother*. Mai ales că acum premiul este aproape dublu față de cel de anul trecut – 75.000 euro. De îndată ce ies, concurenții sunt asaltați de presă, participă la emisiunea radiofonică a *Cărcotașilor* și sunt invitați la știrile *Focus* și la *Salut! Big Brother*. După fiecare eliminare, *Prima Tv* organizează o petrecere în *Club Maxx*, unde cel eliminat își invită familia și prietenii și poate sta de vorbă cu Andreea Raicu, producătorii, oameni din echipă. Primul eliminat a fost Tino, care a acumulat 63,4%, iar al

doilea, Aly, a părăsit casa, în urma a 53,5% din voturi. Evelina a fost propusă de două ori, și a primit prima oară 36,6%, iar în a patra săptămână – 46,5% din voturi.

Tupeu, hip-uri, maidanezi, tapaj de țigări

Mădălina Mija, asistent producător executiv, care se ocupă de relația cu familiile și prietenii concurenților, este încântată de felul cum au reacționat aceștia în perioada în care se făceau documentarele. *Mama Virginiei ne-a așteptat cu un platou de prăjituri și nu ne-a lăsat să plecăm la filmare până nu am mâncat*. Ea a putut să vadă concurenții așa cum sunt în afara casei și a surprins-o plăcut faptul că *Raluca are foarte mulți prieteni și, cu două săptămâni înainte de concurs, când noi făceam documentarul cu ea, a stat toată ziua la telefon*. Iar Aly are, în Brașov, un câine maidanez pe care îl ține în casă. Dar nu poate să uite nici momentele mai puțin plăcute: *Deși știa că urma să venim patru oameni să o luăm cu mașina pentru filmare, Evelina ne-a așteptat dormind, așa că am ajuns mai târziu la locație*. Ca și Raluca, de altfel, care a întârziat jumătate de oră la hotel

și a trebuit să schimbăm strategia la fața locului, întrucât cei 12 erau cazați astfel încât să nu aibă ocazia să se vadă la recepție sau pe holurile hotelului. Atunci când vorbește de Tino, dă nemulțumită din cap: *În afara faptului că ne trimitea mesaje zilnic, în ultimele zile înainte de concurs, în care ne ura o zi bună sau o seară bună, fapt care ne deranja, a venit fără prea multe țigări la hotel, deși și el, și logodnica, sunt fumători înrâșiți, și a cerut țigări la bodyguard și echipă din trei în trei ore, deși putea să roage pe cineva de acasă să-i aducă*. Ioana Motoianu, reporter și documentarist la *Big Brother*, ambele serii, declară: *Pe măsură ce trec de anumite faze de preselecție sau află că intră în concurs, devin tupești, dau bipuri pe mobil în loc să sune, nu mai sunt serioși, nu mai dau datele necesare pentru cazarea însoțitorilor la hotel, înainte de lansare, și multe altele...* Ioana s-a ocupat de documentarea a șase concurenți (Daniel, Andreea, Iustin, Tino, Fily și George), iar dintre aceștia, spune ea, George, Andreea și Monica au fost singurii care au dat telefon.

Bambi, Labrador&Vărsător, caută casă

Bambi este născută pe 27 februarie (mai avea puțin și cădea din calendar!) și este Labrador. Ramona Voicu, coordonator de producție, este cea care s-a ocupat și anul trecut de cumpărarea

câinelui care avea să intre în casă – Tesa. În prima serie, concurenții au respins-o pe Tesa (care nu s-a simțit iubită și pe care *Big Brother* a retras-o din casă) și au dobândit titlul de cei mai reci și egoiști concurenți din istoria show-ului, din lume. Acum, Bambi a primit numele în casă datorită mersului ei asemănător cu al celebrului personaj din desenul animat al lui Disney, iar concurenții cred că și ea a fost aleasă după un casting... De fapt, Bambi a fost achiziționată de pe Internet, dusă la veterinar pentru consultație și ținută acasă pentru câteva zile de către Ramona, înainte de a intra în *Casa Big Brother*. Anul trecut, după ce am fost nevoiți să o scoatem pe Tesa din casă, Adela (producător executiv *Big Brother* – n.r.) mi-a spus să o păstrez eu sau să o dau cadou cui cred eu de cuviință. ■

Insula tentațiilor

Patru cupluri. Plus 13 femei și 13 bărbați care vor încerca să-i ademenească pe „cuplații” de sex opus. Pe o insulă. Două săptămâni. Departe de lumea dezlănțuită. Fără premii. Chiar așa, fără premii – cel puțin, nu în bani. În schimb, ai șansa de a face sex cu o persoană complet necunoscută. Un *reality show*, ce vreți? Dar nu într-o casă, ci în natură. Cuplurile au acceptat să se izoleze într-un paradis tropical pentru a vedea cât vor putea rezista tentațiilor. Femeile vor fi „aruncate” între *himboes* (ispitele masculine), iar bărbații între *bimboes*. Unul dintre ei spune: „N-a fost un *rămas bun*, ci un *rămas rău*!... Începe jocul. Totul se filmează. Totul se dă pe post. Cum ți-e norocul. Și tupeul. Și foamea.

Alt fel de *reality show*

Bill Rancic (stânga), câștigătorul concursului *The Apprentice* (Ucenicul), are toate motivele să se bucure de această discuție cu supermagnatul Donald Trump: new-yorkezul în vârstă de 29 de ani, absolvent de MBA la Harvard, a câștigat ceea ce Trump însuși a numit „o slujbă de vis”, cu un salariu anual de... 250.000 de dolari. Grozavă *ucenicie*! Mai există și asemenea concursuri, mai există și astfel de concurenți...

Vedetele se distanțează

Dan Negru: „Nu sunt un telespectator fidel al show-ului. Mă uimește lipsa de audiență de la noi, în afară a avut un succes extraordinar, dar aici.... Am văzut secvențe din emisiunile din Italia, Spania, în România sunt multe lucruri în plus și în minus, este normal, formatul a fost adaptat la realitatea de aici, sunt niște lucruri pe care eu le văd cu ochiul profesionistului. Sunt diferențe mari între ceea ce este acolo și ceea ce este aici. Imaginea e bună, bănuiam că va fi sex, nu am fost uimit, dar totuși nu are audiența scontată. Și în alte țări prima ediție a «spart», a doua a fost așa și așa și a treia nu s-a mai făcut. În Anglia același gen de emisiune numită *Star Factory* a produs *Cheeky Girls*, a fost și la noi show-ul, dar abia ne mai amintim.”

Iulia Frățilă: „M-am uitat la emisiune și cred că nu e bine să ai așteptări vizavi de un *reality show*. Dacă vezi ceva ce îți place, te uiți, dacă nu, nu și gata. Practic, te uiți cum trăiesc niște oameni. Pe mine mă interesează reacțiile în grup, nu numai anumite scene, cum sunt cele de sex. Vreau să văd cum vorbesc, cum se manifestă în anumite situații, cum răspund la această provocare. Există un grad de subiectivism în emisiunea asta. Eu aș fi vrut să văd douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, dar dacă există montaj, noi vedem numai ceea ce vrea producătorul să vedem.”

Serban Huidu: „Din când în când mă uit la emisiune. Am văzut multe din ceea ce mă așteptam să văd. În emisiunea asta se întâmplă

interesant, există tipologii de oameni, diverse feluri de a se manifesta, de a reacționa. Am văzut *Big Brother* din alte țări. La nemți era o împărțire pe clase sociale, la italieni se vorbea foarte mult, că așa sunt ei, vorbăreți. Ce vedem la noi, ne reprezintă. Casa *Big Brother* este o mică Românie. Eu dacă mă uit, înseamnă că îmi place și asta e important – să te uiți. Poate părea ciudat ce spun eu acum, dar sunt și lucruri pe care le poți învăța de acolo.”

Diana Munteanu: „Nu am prea urmărit emisiunea. La prima ediție m-am uitat, oamenii mi s-au părut mai interesați. Cei de acum sunt aleși după criteriul de a fi în stare de orice, în orice moment, de aceea s-a și ajuns la sex. Acum e mai mult o chestie de reclamă. Nu mi se pare interesant. Primii au avut mai mult bun simț, erau alt gen de oameni. Cei de acum sunt chemați să facă spectacol și nimic nu mă miră la ei.”

Mumu: „Majoritatea oamenilor nu se așteptau neapărat să vadă sex. Oricum, poate trebuia să fie puțin mai mascat. Așa mi-au spus mulți oameni cu care am vorbit, care m-au oprit pe stradă. Nu le place să vadă asta așa, pe față, în definitiv, dacă vor imagini cu sex, pot să închirieze o casetă! De așteptat, cred că nu mai așteaptă nimic, lumea nu prea se mai uită, s-a cam scărbit – până ce producătorii n-or să inventeze ceva mai bun. Dar e greu, după ce strici ceva, să repari. Eu oricum nu mă mai uit, mi-am pierdut încrederea. Problema nu este dacă să apară sau nu sex, ci respectarea restricțiilor de oră. Or, dacă emisiunea în direct a fost noaptea, reluarea s-a dat dimineața, ceea ce nu e în regulă! Sunt tată, băiețelul meu are acum doar

un an și nouă luni, dar dacă ar fi avut 10-11 ani nu mi-ar fi plăcut să vadă așa ceva și să audă despre sex în grup sau altele pe care nici nu pot să le reproduc! Eu înțeleg că omenirea evoluează, știu că acum adolescenții își încep viața sexuală mult mai devreme decât am făcut-o noi, dar...”

Iulia: „Cred că nu se va schimba foarte mult, vom vedea aceeași poveste de amor între cei doi.”

Oamenii care sunt acum în *Casă* au fost aleși să facă ceea ce fac, așa cum și noi am fost aleși, dar pentru altceva. Au fost trecuți prin preselecții și au fost păstrați cei de la care se aștepta exact asta. Sigur, nu se știa care o să o facă primii! Poate că acum așteaptă să se împerecheze alții... Se pare că asta și-a dorit publicul, probabil că s-au făcut sondaje în acest sens. Astfel de emisiuni nu sunt de condamnat, cu condiția să fie difuzate la orele corespunzătoare. Unii oameni nu vor să vadă sex la televizor pentru simplul motiv că asta fac și acasă!”

Violeta: „Este un fapt acela că *reality show*-urile cu oameni obișnuiți iau amploare. Sunt tot mai puține ficțiuni la televizor, nu prea mai avem seriale de tineret, filme pentru copii, spectacolele de varietăți care mie îmi plăceau, am prins revelațiile de pe vremuri, azi se transmite un concert în direct și gata, doar *Antena 1*, cu *Divertis*, are un program de Revelion mai bogat. Ne-am «occidentalizat», căci de-acolo se pare că vine și dorința omului obișnuit de-a apărea la TV, și plăcerea celui de-acasă de-a trage cu ochiul la viața altuia și de a-l critica pe unul la fel ca el... Pentru mine, televiziunea înseamnă mai mult, trebuie să fie și artă. Vorbim

multe lucruri care pot fi exploatate, nu numai scenele de sex. De altfel, Andreea, concurenta care a inițiat această treabă, a primit multe puncte negative din partea publicului. Important e fenomenul din *Casa Big Brother*, este un fenomen social. Eu am stat trei zile când am făcut emisiune la radio din casă și spun că este complicat să stai acolo. Sociologic vorbind e

mereu despre audiență, dar oamenii acceptă ceea ce le oferi. N-am auzit să fi existat vreo revoltă: nu mai dați cutare lucru! Nu poți arăta orice într-o emisiune, de pildă cum își face un om nevoile, sunt lucruri care țin de intimitatea fiecăruia. Nu mi se pare moral. Cei din Casă au viața lor, care e totuși publică. S-a văzut că au fost aleși special. Una peste alta, televiziunea se îndepărtează foarte mult de lucrurile frumoase care ar trebui să ne conducă viața și la care oamenii nu prea au timp să se gândească”.

Nadira: „Nu țineam neapărat să văd sex! Ce mai urmează? Ar putea fi sex din nou, sex cu altă pereche, sex în grup... Eu mă uitam cu interes, ca

emisiunea asta nu-i interesantă datorită sexului, ci datorită câștigului de bani. Din cauza acestor bani se petrece un lucru necurat, diavolesc! Eu nu știu emisiunea, tare aș fi curioasă s-o văd. Atâta pot să mai spun, femeia asta brunetă, cu litera M, pare mai sinceră și ea o să aibă succes.”

Brianna Caradja: „Nu urmăresc BB, am văzut deja patru-cinci ediții pe alte canale. Românii ar fi trebuit să se trezească de multă vreme. Dar nici acum nu e târziu. E adevărat că mai mult decât sex pe televizor nu știu ce î-ar mai putea șoca pe români. De fapt, la BB, mai mult decât sex nu se poate întâmpla. Oricum, e o tâmpenie sinistă asta cu cenzura. E ridicol:

la televizor reiese că *Big Brother* este o promovare a ceva aflat între prostituție și prostul gust. Am înțeles că medicii și psihologii care au selectat locatarii Casei *Big Brother* au dorit să aleagă special un gen de oameni dispuși la orice. *Big Brother* e un subiect care nu mă interesează. Sigur, cei care au realizat emisiunea ar fi bine să se gândească la faptul că aproape în fiecare casă există copii de 7-8 ani care nu ar trebui puși la curent chiar cu toate intimitățile. Dacă știu toate lucrurile acestea de pe acum, la 16 ani ce vor mai vrea să știe? Nu am nimic cu *Prima Tv*, dar cred că ar fi trebuit să se gândească mai mult la consecințe.”

la un experiment uman, vroiam să văd ce sarcini mai primesc, cum le rezolvă. Sigur, pe cei din generația mea nu i-au șocat foarte mult scenele de sex, dar nu același lucru pot spune despre părinți și bunici! Tinerii pot oricum să închirieze casete video sexy sau porno. Dacă m-aș fi aflat în Casă aș fi fost stingerită dacă nimeream peste o astfel de scenă și aș fi ieșit imediat, dar, pe de altă parte, e treaba lor, sunt doi adulți care au căzut de acord să facă asta, nu era cazul să zic eu ceva”.

Florin Piersic: „Noi nu ne uităm la BB, nici eu, nici soția. Nu că aș fi un incuiat, dar mă crispează ce-aș putea vedea acolo. Eu sunt mai sentimental... Am auzit câte ceva, dar acum sunt atât de ocupat, cum n-am fost nici la 30 de ani. În sfârșit, m-am hotărât să scriu o carte. O să-i zic *Fereastra sufletului meu este deschisă*. După aia mă pregătesc de un turneu prin țările nordice, prin iunie, mai pregătesc un spectacol la Teatrul Național din Cluj, pe versurile actorului și poetului Dominic Stanca. Nu că vreau să mă dau pe după piersic, dar uite, de-aia nu am timp să mă uit la BB.”

Vrăjitoarea Cireșica: „Ce emisiune-i asta, *Big Brother*, că io n-o știu... Uite, întind cărțile și mi s-arată numa' panaramă, o babilonie întreagă, o încurcatură... Prostituție, ce mai! Un lucru urât. Văd aicea, în cărți, o singură persoană mai cuminte, o femeie brunetă, cu litera M. Ea-i mai cuminte și, după liniștea ei sufletească, ea va fi învingătoare. Dar să știți că

comisii peste comisii organizate de CNA... Pentru ce? Pe multe alte canale străine sunt difuzate imagini care ar putea fi incriminate de CNA-ul nostru, reclame la sutiene, bărbați goi, iar cei de acolo nici nu se sinchiesc. Dacă cei din CNA ar fi consecvenți ideilor lor, atunci ar trebui să ne taie frumusețea cablul. Dar asta ar arăta clar ca o practică mai veche, comunistă... Că nici acum nu-s prea departe...”

Toni Grecu: „Nu am nici o părere despre *Big Brother*, fiindcă, pur și simplu, nu mă uit. Nu mă pasionează genul acesta de emisiuni. Mai e și la ore imposibile pentru mine. Apoi, durează mult, patru luni reprezintă o perioadă prea lungă de timp. Va mai fi un *Big Brother* 3? Din punctul meu de vedere poate să fie încontinuu și pe toate posturile tv. Interesul publicului român pentru acest gen de *reality show* e destul de scăzut. Vremea lui a cam trecut chiar și în străinătate. La noi genul acesta de spectacol, în care oamenii privesc prin gaura cheii, nu prea ține. Noi nu avem aceeași filozofie de viață ca țările din Vest, unde oamenii sunt mai reci, mai însingurați și retrași. Aici se știe totul despre toate apartamentele din bloc. Cine, ce mănâncă, unde lucrează, ce mașină are etc. Chiar și eu știu când se ceartă vecinul din dreapta, când face amor cel din stânga, cine dă petrecere. Știu totul fără să vreau. Așa e la bloc! Țara asta e un enorm *Big Brother*, ce nevoie mai e de o altă emisiune?”

Monica Anghel: „Eu nu am urmărit această emisiune. Din tot ceea ce s-a discutat în presă și

Cătălin Ștefănescu: „Nu mă întreba despre asta. Eu încerc să stau cât mai cuminte și cât mai retras. Mă simt bine cu programul meu, unde stau și povestesc. Eu sunt un discret, nu mă interesează ce se petrece acolo. Pentru că nu cred că asta-i marea problemă a omenirii. Sunt trist când văd că pe oameni îi interesează mai degrabă așa ceva, decât să stea un pic și să gândească...”

Alexandru Arșinel: „Nu urmăresc *Big Brother*. Nu mă interesează ceea ce se întâmplă acolo. Un om ținut în permanență sub ochiul lupei nu este un om care are libertatea de a gândi inventiv și, atunci, totul devine forțat, artificial. Concurenții sunt în permanență urmăriți și cred că exagerează tocmai pentru a obține adeziunea publicului, astfel se ajunge la vulgarități, la anumite scene pe care românii și le-ar dori probabil intime. Nu știu ce va urma după această ediție *Big Brother*, dar cred că lucrurile bune se fac o dată la nouă luni. O vedetă, indiferent dacă e ieșită de la *Big Brother* sau de la *Star Factory*, nu se scoate în două-patru luni. Și, chiar dacă oamenii au fost selectați atent, nu faci vedetă pe cineva care nu are talent și la care n-ai ce modela.”

pagini realizate de Tudor Călin Zorojanu,
Ioana Motoianu, Mihail Gălățanu,
Laura Stanciu, Gălațanu,
Alice Gherman, Raluca Șeinoiu

FLACĂRA®

Fondată în 1931 de Constantin Banu

Publicație auditată BRAT

DIRECTOR: ALEXANDRU ARION

REDACTOR-ŞEF: Mihai Gălaşanu
SECRETAR GENERAL DE REDACȚIE: Petrică Bălan
SENIOR EDITORI: Liliana Petruș, Tudor Călin Zărojanu
EDITORI: Alice Gherman, Gălaşanu, Dan Tămaș
SPORT: Pompiliu Laurențiu Dumitrescu

COLABORATORI PERMANENȚI
Călin Apălin, Horia Gălbene, Giani Grădinaru, Mugurel Măgălaș,
Mădălina Călin, Horia Pătruș, Raluca Șerban, Bănel Ștefan

SENIOR EDITOR FOTO: Octavian Tăbăr
FOTOREPORTERI: Paul Agărie, Robert Băncărescu
TEHNOREDACTOR: Laura Tăbăr
CULEGERE COMPUTERIZATĂ: Anghelă Ciocășanu
e-mail: redactia@revistaflacara.ro

CORRESPONDENȚI ÎN STRĂINĂTATE
Gelu Vășin (Moldova), Camil Tămaș, Vasile Constantin (Roma),
Anca Motocanu (Londra), Eugén Furnaz (Canada),
Raluca Dabija, Bogdan Ștefan (SUA)

Gratică, tehnoredactare
și prelucrări imagine

Societate Anonimă de Distribuție
Olas Teclău Lornești, Iași
SRL J.40/5886/1991 în SCOT 100
Cod Unic de înregistrare: 562276

S.C. PUBLICAȚIILE FLACĂRA S.A. este membru al
Biroului Român de Audit al Titularilor - BRAT

Consiliul de Administrație:

PRESEDINTE - DIRECTOR GENERAL: George Arion
VICEPRESEDINTE: Alexandru Păsărin

MEMBRI: Manuela Ruxandra Arion, Alexandru Arion, Dorin Stancu

DIRECTOR EXECUTIV: Beatrice Anca Arion

DIRECTOR DISTRIBUȚIE: Gabriel Bombă

CONTABIL ȘEF: Elena Anghel

DIRECTOR PUBLICITATE ȘI MARKETING: Emil Dumitru

e-mail: emil.dumitru@publicatiiflacara.ro

SECRETARIAT: Uleana Teșeleanu Tel: 224.36.68; 224.37.44

Fax: 224.37.13 E-mail: office@publicatiiflacara.ro

Adresă: București, sectorul 1, Piața Presei nr. 1, cod 013701

O.P. 33 - C.P. 12

Cont lei - 251117891/R&B BCR sector 1, București

Cont valută - 251117893/USD BCR sector 1, București

Fundația „Premiile Flacăra - România”

Președinte: George Arion

Director executiv: Manuela Ruxandra Arion

Director al publicațiilor de divertisment: ALEXANDRU PĂSĂRIN

REBUS®

Redactor-șef: MIHAI ZGURBEA

Revista Rebus are Certificat de Audit e-liberă de BRAT

REBUSACHE®

Redactor-șef: DANIEL POFA

Redactor artistic: Aurel Ștefan Alexandrescu

Tehnoredactare computerizată: Dorin Vintă

Corectură: Victoria Șerban și Pompiliu I. Dumitrescu

Publicitate și marketing: Florin Toma

Telefon, fax: 222.67.38; 224.36.88

Distribuție (222.66.28; 224.37.44): Marian Celcar

Comandanți epocă: Mihail Ion, Nicolae Nicolae, Nicolae Predescu

Cititori din țară și din străinătate se pot abona

prin S.C. „Publicațiile Flacăra” S.A.

Cititori se pot abona și prin S.C. NAT PRESS IMPEX S.R.L.

București

Tel./Fax: 021/255.48.15; 021/255.48.16; 021/255.48.17

Flacăra, Almanah Flacăra, Flacăra Bis, Flacăra Focus,

Rebus, Almanah Rebus, Rebusache, Rebus Bis

sunt mărci înregistrate

ale SC Publicațiile Flacăra SA

Putrivă art. 206 CP, responsabilitatea juridică pentru conținutul
articolului aparține autorului. De asemenea, în cazul unor agenți
de presă și personalități citate, responsabilitatea juridică le
aparține.

ISSN: 1220-773x

Tipar: MEGAPRESS - BUCUREȘTI

DOCUMENTAR

Mineriada contra yoghinilor

EXCLUSIVITATE

Zidul Ierusalimului

REPORTAJ

Paradisul cultivatorilor de droguri

INTERVIU

Emil Constantinescu: „Nu avem schelete în dulap”

DOSAR

Televiziunea are limite?

VIP

Jojo în Afganistan

ANCHETĂ

Parcați, mânca-v-aș!

REPORTAJ

Linguri și lingouri 38

VIP

Bambi: „Nu credem în povestea cu fata mare” 52

MEDIA

Reclame care ne coafează 54

INEDIT

Gulliver în țara uriașilor 56

Konichiwa, doriți un ceai? 58

DOCUMENTAR

Țintele atentatelor de la Madrid și WTC sunt grupate în triumphiuri asemenea 68

Avionul care umilește sunetul 90

FILM

Patimile lui Iisus 74

UTIL

Hai la iarmarocul virtual! 78

SPORT

Înainte de examenul de portugheză 82

AUTO

Mic și spațios? 84

TURISM

Coasta de Azur 88

Coperta 1: Jojo, în compania socială antidrog
foto: Way Press International

Altceva

Mulți își pun speranțe în tinerii acestei țări, care ar putea să ofere un alt contur existenței românilor.

URMAȘII CORUPȚILOR

Datorită tinerilor, am intra mai curând printre țările civilizate ale Europei. Ei n-au fost deformați de cea mai sinistă dictatură din această parte a lumii, n-au știut ce înseamnă frica de a rosti ceea ce crezi, umilința de a fi socotit o părticică neînsemnată dintr-o turmă, n-au fost ținuți în ignoranță în legătură cu viața altor popoare.

Și totuși... Cine i-a auzit pe unii dintre ei cum vorbesc nu poate să nu fi rămas siderat de limbajul vulgar pe care îl au, folosindu-l cu dezinvoltură din fragedă copilărie, de gesturile obscene pe care le fac, de felul cum îi sfidează pe profesori la ore, inspirați și de emisiunile imbecile ale televiziunilor domice cu orice preț să aibă audiență. Dar astfel de carente în educație se mai pot remedia.

Altceva e mai grav. Sub ochii noștri se ridică o generație pregătită să cărmuiască țara ca și guvernanții actuali. Obraznici, sfidători, lipsiți de scrupule, încrezuți, domici de avantaje materiale obținute fără muncă, acești tineri sunt programați cu multă rigoare să păstreze și să rotunjească averile pe care le vor moșteni de la niște părinți care le servesc drept modele de reușită în viață prin necinste. Iar dacă provin din familii sărmăne, li se inculcă ideea că singura cale de a păși în înalta societate e numai servirea cu devotament a celor care stăpânesc azi. Crescuți în minciună și ticăloșie, cu o sete neostoită de puterea acaparată prin orice mijloace, ei vor fi mai mincinoși și mai ticăloși decât cei care i-au crescut. Și cu mult mai periculoși, având mai multă carte.

Deși deja e prea târziu, clonarea lui Victor Ponta trebuie oprită!

Sergiu Brin

Gura păcătosului

Consiliul Legislativ a avizat (cu oarece observații) cele două proiecte de legi prin care parlamentarilor ar urma să li se ofere privilegiul de mai mare mândrețe. Cel mai „modest” este acela de a călători pe gratis prin țară (că de unde bani, săracii?), iar cel mai spectaculos – dreptul de a-și termina cu bine mandatul dacă sunt cercetați și chiar condamnați. Ce moral ar fi ca un individ prins furând, înșelând sau provocând victime

într-un accident să continue să participe la elaborarea legilor pentru cei mulți și fraieri!

Amin!

A început demolarea Mausoleului din Parcul Carol I, pentru a face loc viitoarei Catedrale a Mântuirii Neamului. N-au contat nici faptul că decizia nu are bază legală, nici protestele unor intelectuali care știu despre ce e vorba în propoziție (arhitecți, istorici, oameni de cultură), nici râurile de cerneală care au curs pe tema „ce s-ar putea face mai util cu atâta amăr de bani”, nici dezvăluirea faptului că Mausoleul nu a fost ridicat pentru comuniști, ci în intenția de a adăposti osemintele unor soldați aliați morți în România. Nu contează nici măcar faptul că bătrânii – categoria socială cea mai evlavioasă – vor avea de mărșăluit sute de metri și de urcat sute de trepte ca să ajungă la catedrală!

Succes

La cinci luni după efectuarea lui, transplantul parțial de ficat al cărei beneficiară a fost Kaylee Lindley (19 zile, la data operației) s-a dovedit a fi un succes medical fără precedent, mica pacientă fiind cea mai „tânăra” care a supraviețuit cu bine unei asemenea proceduri. Kaylee (în imagine, între cei doi frați ai săi, gemenii Rhys și Justice, trei ani) a primit o parte din ficatul tatălui său, pe 26 noiembrie 2003, într-un spital din Port Byron, Illinois.

Deplasarea spre roșu

„Buldogului” Victor Ponta (mai degrabă un pechinez nervos) i-a revenit onoarea de a anunța că PSD își va schimba culoarea din albastru în roșu, pe motiv că aceasta din urmă este specifică social-democrației și ca dovadă că partidul nu se teme de aluziile la trecut. Numai că nu culoarea de fond este prima problemă a PSD, ci chiar fondul. Pe de altă parte, conform *Efectului Doppler*, imaginea unei galaxii virează spre roșu pe măsură ce aceasta se îndepărtează de noi...

Armistițiu!?

De-negăsitul Osama bin Laden nu se pictisește să tot trimită lumii mesaje înregistrate, video sau (în ultimele ediții) audio. De data aceasta, el a propus Europei un soi de armistițiu: voi nu mai sprijiniți Statele Unite, noi nu vă mai terorizăm! Propunerea nu este valabilă și pentru americani, care – reiese – urmează să fie ținta Al Qaeda indiferent ce fac. Evident, cancelariile europene (inclusiv Madridul, atât de greu lovit recent) au replicat că nu negociază cu teroriști.

Pasiuni aprinse

Pasiunile lui Hristos, controversatul film al lui Mel Gibson, a ajuns în sfârșit și în

România, lucru consemnat și de agențiile internaționale de știri, fără îndoială datorită prezenței pe generic a Maiei Morgenstern. Considerat de către unii drept excesiv de dur (în detaliile suferințelor îndurate de Iisus), de către alții antisemit, în vreme ce a treia categorie de comentatori susțin că este pur și simplu realist, filmul are deja o istorie foarte agitată, stârnind aprinse... pasiuni.

Arma ta secretă
pentru împlinirea dorințelor,

Creditul pentru nevoi personale

- Folosești banii cum vrei, fără alte justificări.
- Te poți împrumuta în lei până la echivalentul a 5000 EUR, pe termen de maximum 3 ani.
- Nu ai nevoie de alte garanții în afara veniturilor certe nete.
- Beneficiezi de o dobândă atractivă.

Vino la oricare dintre unitățile BCR.

**BANCA
COMERCIALA
ROMANA**

www.bcr.ro

Banca de care aveți nevoie

O gravură pentru un câștigător

Miercuri, 21 aprilie 2004, la sediul SC Publicațiile Flacăra s-a acordat **Premiul Fundației Paolo Mercuri**, o gravură de secol XIX a celebrului artist italian născut în 1804 la Roma și stins din viață optzeci de ani mai târziu la București, Victor Gaube, din Piatra Neamț (stânga), este cititorul care a avut răbdarea și curiozitatea de a cerceta viața lui Mercuri, pentru a putea răspunde corect la toate întrebările. De altfel, nu este la prima performanță de acest gen: la un concurs al unui cotidian central a câștigat un tablou de Viorel Mărginean, iar la o „competiție” locală, din Piatra Neamț, a obținut... un apartament! Din partea Fundației, premiul a fost oferit de către Doru Mihalache (dreapta).

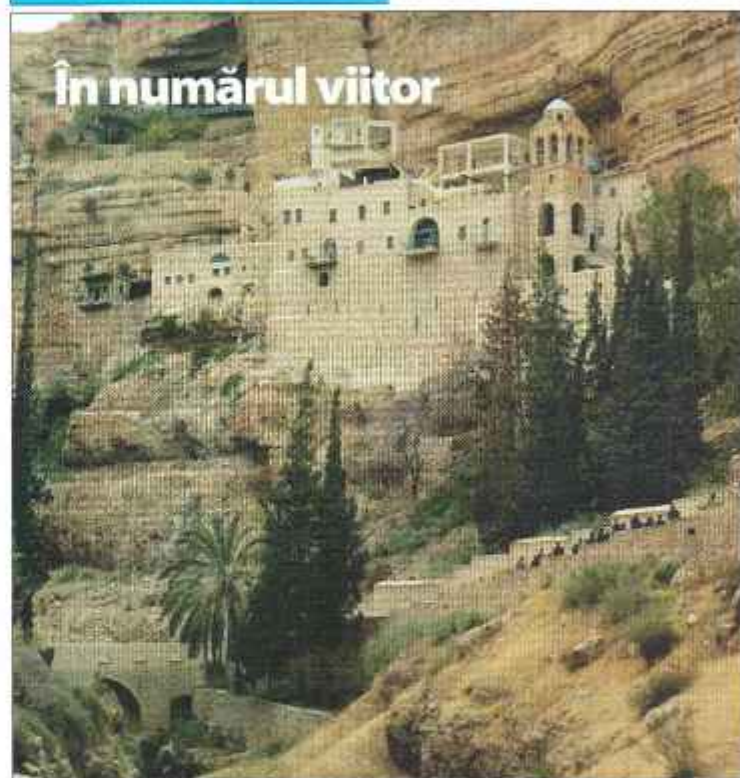
Mănăstirea în care stareții mor la 36 de ani

Numărul următor din *Flacăra* va cuprinde câteva subiecte în exclusivitate și un reportaj-anchetă de tip *insider*. Dintre ele se remarcă o poveste despre cum a ajuns o româncă, fără să știe, fată în casă la una dintre cele mai cunoscute organizații mafioate italiene, care de curând a pătruns și în țara noastră: *Camorra*. Vă mai oferim un reportaj din Kosovo, realizat de cineva care a trăit *pe viu* o experiență unică, o incursiune în lumea saloanelor de masaj din București și, de asemenea în exclusivitate, povestea incredibilă a unei mănăstiri în care stareții mor când împlinesc 36 de ani.

O nouă publicație

Trustul de presă *Flacăra* nu încetează în a-și surprinde plăcut cititorii! De data aceasta, este vorba despre apariția revistei *Rebus de buzunar*, cu 68 de pagini în format redus, numai bună să o porți în buzunar și să dezlegi cele 58-60 de careuri atunci când ai timp, oriunde: în tren, în avion, în mașină. Careurile sunt de dificultate medie, încât nu necesită consultarea dicționarului, și sunt creația unui grup de compunători prestigioși. Revista poate fi procurată, din 27 aprilie, cu numai 10.000 de lei.

Acum în rețeaua **diverta**

www.dol.ro

Două cărți de George Arion

Spioni în arșiță

Cel mai bun roman de spionaj din literatura română

Liniște! Corupții lucrează pentru noi

Insemnări despre șapte ani din istoria României (1997-2003)

Apel umanitar

Jonuț Răpanu, elev în clasa a XII-a la Liceul teoretic *Emil Racoviță* din Vaslui, este diagnosticat cu cancer. Trebuie meargă într-o clinică din Italia, pentru un transplant de măduvă osoasă, operație foarte costisitoare, în jur de 100.000 de euro. Familia nu reușește să adune această sumă. Dacă printre dv. există oameni care îl pot ajuta, pentru donații sunt deschise conturile (pe numele Răpanu Costică - tatăl) BRD - Suc. - Vaslui, SV 1954263800/lei; 8074983800/euro. Adresa lui Ionuț Răpanu și a familiei lui: Vaslui, str. Gheorghe Racoviță bl. 194, sc. B, parter, ap.19, tel. 0235-311887; telefonul lui Ionuț, unde îi puteți transmite gândurile dv.: 0722-811790; e-mail: ripanu.ionut@email.ro.

Nubira II

te simți în largul ei.

Nubira II de la Daewoo este un automobil confortabil și spațios, cu o siluetă elegantă și un motor pe cât de puternic, pe atât de silențios. Finisările de lux și stabilitatea pe șosea satisfac exigentele persoanelor dinamice, atente la imaginea lor. În Nubira II te simți cu adevărat în largul tău. Și al ei.

Telefonul clientului: 0251.544.187

Asistență tehnică rutieră 24 de ore: 0251.596.767

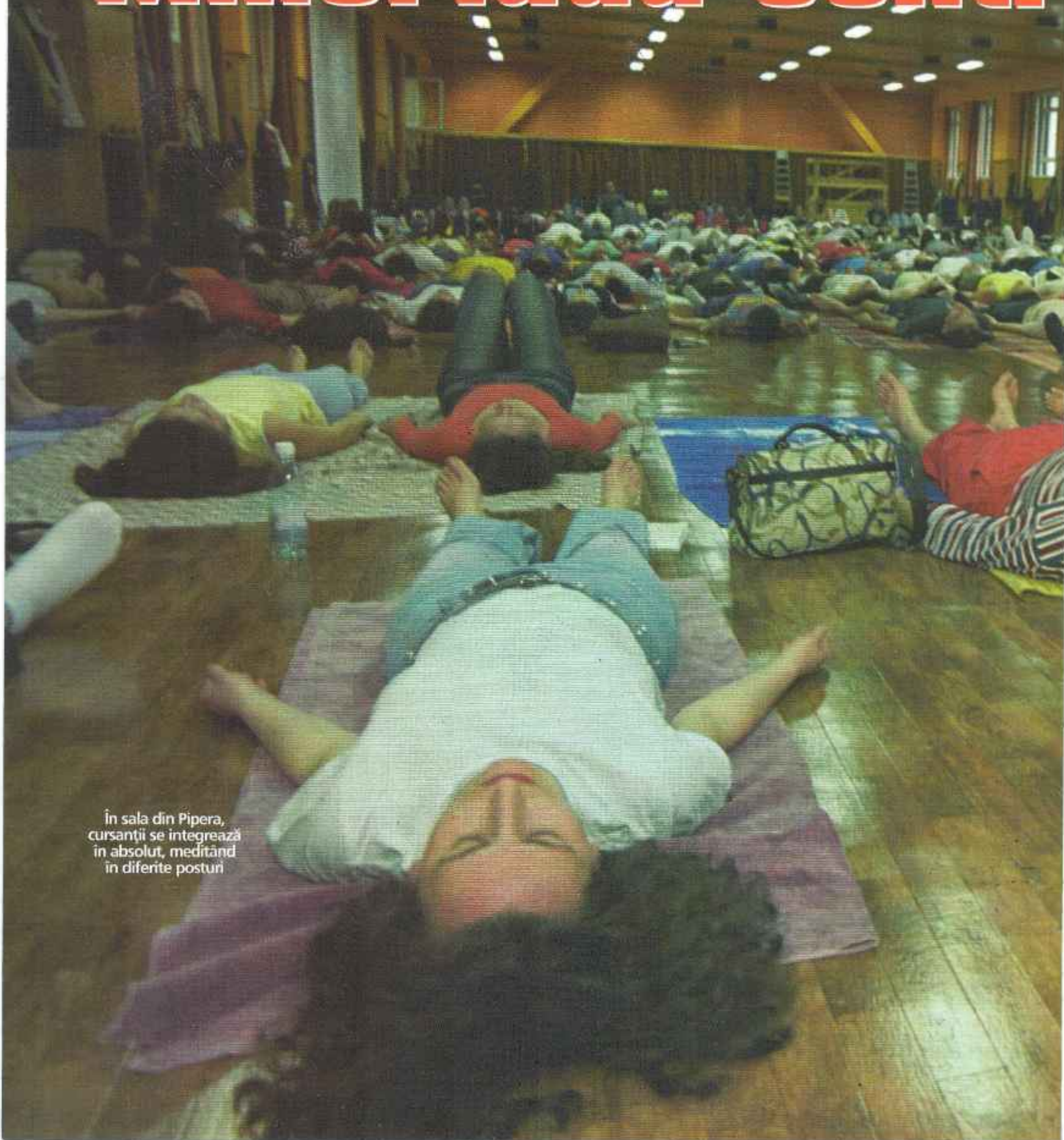

DAEWOO
AUTOMOBILE ROMANIA

www.daewooauto.ro

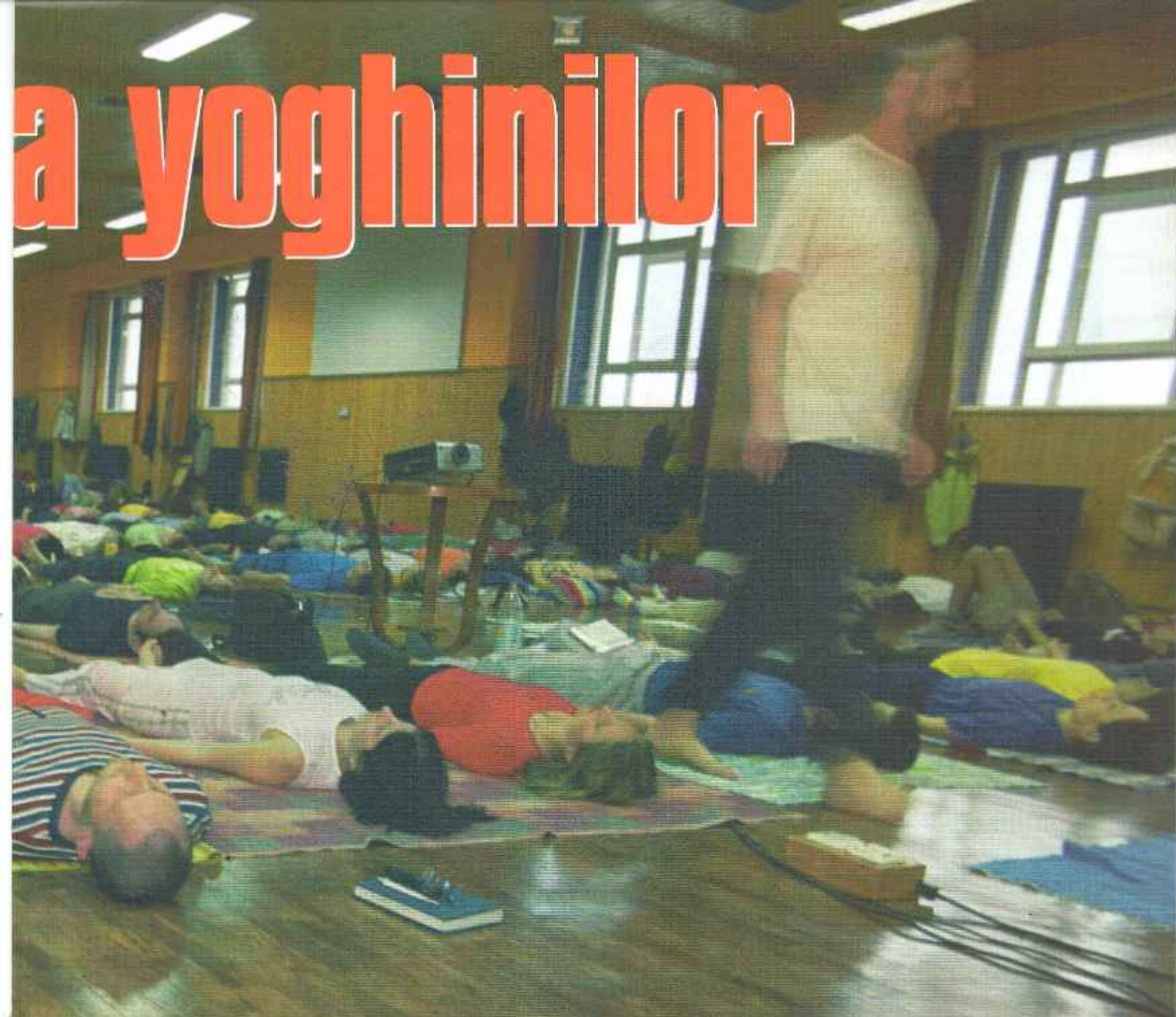
GARANȚIE 3 ani sau 100.000 Km

Mineriada contr

În sala din Pipera,
cursanții se integrează
în absolut, meditănd
în diferite posturi

a yoghinilor

Dacă religiosul provoacă totdeauna scandal atunci când se descompune este pentru că violența care intră în compoziția sa apare atunci ca atare, pierzându-și forța reconciliatoare. Oamenii devin imediat tentați chiar să facă din religios un nou țap ispășitor.

(René Girard - *Despre cele ascunse de la întemeierea lumii*)

O poveste dinăuntru. Cu fotografii, majoritatea în exclusivitate. *Audiatur et altera pars* – în virtutea principiului de a da și victimei dreptul să vorbească. Un demers pe care, până acum, presa nu l-a făcut. Am mers în sala de curs de la Pipera, în ashram, am vorbit cu cei pe care media, uneori, i-a tratat drept victime sigure. Dincolo de povestea ideală (cockteii scandalos cu sex-sacru-bani-pretinsă mafie) pentru a vinde ziarele, dar și a îmbrobodi opinia publică, totuși câteva mii (poate zeci de mii) de oameni își trăiesc drama de a fi demonizați, călcați în picioare, etichetați global, generic: "băutori de urină". În viața lor privată s-a intrat cu bocancii, deși unii cel puțin sunt departe de a „practica sexul în grup” – în timp ce o parte a societății aplauda toate aceste înscenări care îi erau vândute ca „adevărul despre MISA”. Deja, grupării cu pricina i se fixase apelativul de sectă: *Bivolarienii*. Povestea noastră pendulează între mărturii personale (completate cu imagini-document) și diversiunea savant orchestrată a unui guvern în pierdere de credibilitate și înghesuit în corzile pre-electorale, gata să inventeze orice poveste pentru a ne abate atenția de la scena politică, măcar puțin până la alegerile locale.

Natalia Petrache, cursant yoga în cadrul MISA: „Era în jur de 9 dimineața și mă aflam la compania la care lucrez. Eram la baie, mai exact, stăteam pe closet. Deodată am auzit niște zgomote infernale din casă și la scurt timp ușa de la baie a fost izbită de perete. Totul a fost atât de rapid încât n-am avut timp nici măcar să-mi ridic chiloții și pantalonii. Câțiva jandarmi mascați au năvălit peste mine, m-au luat pe sus de pe closet și m-au dus în zona cu birouri. Acolo m-au somat cu armele să mă întind la podea. Am cerut să mă lase să-mi trag chiloții și pantalonii. Nici vorbă să-mi dea voie, m-au trântit la podea cu mâinile la spate și mi-au cerut să le dau toate telefoanele mobile din firmă. În tot acest timp, cineva, un om de-al lor, mă filma. I-am rugat să nu mă filmeze în postura asta, să mă lase să mă îmbrac. Parcă nici nu auzeau ce ziceam. Mai târziu, când m-au dus la interogatoriu, deși mi-au spus că nu trebuie decât să dau o declarație ca martor, un anume procuror Dubai m-a chestionat încercând să asocieze numele meu cu un număr de site-uri porno, cu producții video pentru adulți, fotografii porno pentru comercializare și relații sexuale cu Gregorian Bivolaru. Când am refuzat să dau o asemenea declarație aberantă, procurorul m-a amenințat.”

Mirona Maria Farcas, cursant yoga: „Era dimineața și dormeam în pat, la mine acasă, cu prietena mea Mădălină. Am fost trezite din somn de niște bubuituri îngrozitoare, erau uși și geamuri sparte, urlete de jandarmi. Au năvălit peste noi în cameră, ne-au ridicat din pat și ne-au culcat la podea amenințându-ne cu arma la ceafă. Eram aproape dezbrăcate, dar nu ne-au dat voie să ne îmbrăcăm. Printre ei era cineva care ne-a filmat tot timpul. L-am rugat să nu mai facă asta, eram totuși într-o postură umilitoare. Răspunsul lor era că au mandat de percheziție.”

Adriana Adina Clupe, cursant yoga: „Mascați au smuls piapuma de pe mine, mi-au pus pistolul la tâmplă și au început să urle: «Culcați! Nu mișca! Măinile la ceafă!» Am fost apoi dusă în altă cameră unde se aflau și celelalte colege la fel de îngrozite ca și mine. Ne-au pus cu fața la podea și mâinile la ceafă și țipau la noi: «Gura, nu vorbește nimeni, nu mișcă nimeni!» Tot timpul ne-au filmat. Stăteam culcați pe burtă și la un moment dat au adus o seringă pe care au filmat-o și au pus-o la vedere, insinuând că ne drogăm. Sinceră să fiu, în momentul ăla am crezut că vor să ne injecteze și, dacă ne-am fi opus, ar fi tras în noi.”

Octavia Maria Capilnean, cursant yoga:

„Nu ni s-a prezentat nici un mandat de percheziție, iar după ce-am întrebat de ce se întâmplă toate astea, procurorul a ordonat să mi se pună cătușe și să mă agațe de lustră. Noroc cu jandarmii care se mai înmuieră puțin și m-au «ertat» legându-mă doar cu cătușe la spate, de mâini. L-am întrebat din nou pe procuror de ce se petrec toate astea. «Da' ce p... calului, crezi că eu știu?», mi-a zis. La Procuratură am așteptat pe hol șapte ore, fără să ni se permită măcar să bem apă.”

Anca Claudia Todea: „Era în jur de 8.40. Îmi luam micul dejun. Deodată am auzit niște zgomote infernale pe hol și-apoi ușa de la bucătărie s-a izbit de perete. Un mascat înarmat cu o pușcă, un pistol și un cuțit la brâu, a dat buzna peste mine amenințându-mă cu arma să mă las jos. N-am avut timp să mă dumiresc. M-a luat pe sus și m-a trântit de podea, lovindu-mă puternic cu pușca în arcada dreaptă.”

Daniel Stanciu: „M-au trântit la pământ, cu arma lipită de spate și sub amenințarea că dacă mă mișc voi fi împușcat. Apoi, când am cerut să contactez un avocat, am fost lovit atât de tare încât n-am mai putut să-mi mișc brațul stâng.”

George Călin Galagean: „Prima lovitură am luat-o de la un jandarm care m-a culcat izbindu-mă peste ceafă. Apoi a mai venit unul și au început amândoi să-mi care pumni, zicându-mi să-mi țin gura că altfel mă omoară. Am strigat după ajutor și-au sărit pur și simplu cu bocancii peste mine. La un moment dat m-au prins de cap și m-au izbit de dușumea. Am suferit leziuni la brațul stâng și la cap. Mi-am scos certificat medical și deci o pot dovedi.”

Ana Weinstein, cursant yoga din Israel, prezentă în dimineața de 18 martie într-una dintre casele devastate: „Au fost extrem de violenți, am simțit parcă ceva din groaza poveștilor pe care le-am auzit de la părinții mei despre persecuții și Holocaust. Și toate astea fără nici un motiv. Nu pot să cred.”

Aceasta a fost așadar acțiunea numită *Christ*. După numai câteva zile, Viviana Ciucă, purtătorul de cuvânt al Curții de Apel București, referindu-se la membrii MISA, ne aducea la cunoștință faptul că „în acest moment nu există vreo persoană învinuită pentru săvârșirea vreunei infracțiuni.” Orice comentariu e de prisos.

Grig Brother

Unu. Ar fi de spus că primul zvon care a circulat despre izbucnirea scandalului Gregorian Bivolaru l-a dat ca o creație a unor păpușari politici. Nume vehiculate în acest sens au fost Adrian Năstase (arătat cu degetul de chiar Bivolaru) și Vasile Dâncu, mare creator de modele/dosare/zvonistici în fierbinta climă electorală.

Doi. Ce am aflat mai târziu a dus cu gândul la ministrul plenipotențiar Ioan Talpeș, viceprim-dirișor al corului din spatele premierului. Explicația rumorii era simplă: Talpeș avusese acces, ca om din serviciile secrete, la dosarul complet al mișcării MISA și la cel personal al numitului Gregorian. Mai ales de când MISA s-a întins dincolo de Nistru&Tisa (conform strigăturii: de peste Nistru&Tisa, tot românul numai MISA). Ramificațiile MISEI au constituit bibliografie obligatorie pentru ofițerii din SIE, de mai mulți ani.

Trei. Am avut informații, provenind de la unitatea domnului Virgil Ardelean, supranumit „Vulpea”, că unitatea cu pricina (doișunsfêrtrecutefix) s-ar fi ocupat, în mod direct, de aberația intitulată „fuga lui Bivolaru cu perucă” (libret de operă datînd din secolul al XVII-lea). Conform acestor surse interioare, lui Grig i s-ar fi vîrât pe gât niște oameni din servicii.

Patru. În mașină cu Grig, înainte de a ajunge la graniță, s-au mai perindat niște persoane. Numai că ele au coborât la timp sau au trecut granița fără probleme. Unul dintre aceștia a știut, cu siguranță, momentul optim la care trebuie să coboare.

Cinci. Am stat de vorbă, de curând, cu niște membri ai MISA/mișcării yoghinilor. E vorba de Sabina Arsenie și Alisia Damian. Fiecare dintre cele două fete are povestea ei în MISA. Alisia Damian se ocupă de fundația *Amici dei bambini*. Sabina Arsenie, împreună cu soțul său, a înființat un mic teatru magic.

Păpușarii, marionetele oamenilor politici

Sabina Arsenie ne-a declarat: „Sunt o practicăntă yoga, de la cursurile organizate de MISA. Eu, cât și foarte mulți prieteni de-ai mei, care practicăm yoga la aceste cursuri, am fost profund afectați și suntem, în continuare, afectați de imaginea care s-a creat în jurul acestei mișcări. Am 35 de ani, practic yoga de 10 ani și nu m-am retras deloc din social, dimpotrivă, am reușit să-mi fac meseria mult mai bine datorită acestei practici. Încă din facultate făceam, împreună cu profesorii noștri (care nu practicau yoga la MISA), unele exerciții yoga care ne ajutau la dezvoltarea concentrării, a capacității respiratorii, a atenției distributive etc... Da, sunt actor păpușar,

am înființat, împreună cu soțul meu (și el practicant yoga) o trupă de teatru de păpuși ambulăntă, iar din 1999 am înființat și o fundație care se ocupă cu spectacole pentru copii defavorizați și lucrul cu aceștia. Soțul meu și-a rezolvat, prin yoga, foarte multe probleme de sănătate care îl împiedicau să-și desfășoare activitatea în condiții normale. Yoga care se practică la cursurile MISA nu este inventată nici de Gregorian Bivolaru și nici de alți instructori sau profesori. Sunt tratate și lucrări străvechi traduse și aplicate în cadrul acestui curs. Într-adevăr, sunt mai multe ramuri de yoga care se studiază în cadrul acestor cursuri, dar fiecare este liber să-și aleagă calea, precum și exercițiile și tehnicile care i se potrivesc cel mai bine. Nicodată nu am fost obligată, în cadrul acestor cursuri, să fac ceva împotriva voinței mele. Celelalte activități, adiacente cursului de yoga (mă refer la spectacole, petreceri private etc.) sunt facultative, însemnând că fiecare alege dacă vrea sau nu să participe la alte activități decât cele destinate strict cursului. Există un proverb românesc, care spune că *Pădure fără uscături nu există*, și acesta se aplică și în cazul MISA, dar de la asta până la a spune că 35.000 de oameni sunt schizofrenici, bolnavi psihic sau obsedați sexual e o cale foarte lungă. Și să vă mai spun ceva: mulți dintre cei care acum au probleme ori au avut dinainte, ori pur și simplu nu li se

potrivește yoga. Oricine se poate înscrie la cursuri și pleca de la ele, nimeni nu-i ține cu forța să practice yoga. Cui nu-i place nu rămâne! Mă gândesc acum dacă să îmi asum toate acestea, pentru că, totuși, această campanie furi-bundă împotriva MISA, nu pică bine pentru imaginea mea. Mai bine vă las să judecați singur cât de normali sau anormali suntem, după ce veți vizita pagina noastră de web, www.magicart.ro. Când intri pe *magicart*, te întâmpină un cap de elefant care, ulterior, se

rotește. Sabina Arsenie și soțul ei organizează petreceri pentru copii. Desigur, fără yoga. E vorba doar de un teatru care își propune să încante ochiul micuților. În fața lor, în virtual, dintr-un joben iese un iepuraș. Suntem întrebați: Vreți să faceți o surpriză copilului dumneavoastră de ziua lui de naștere? Teatru *Magicart* organizează spectacole de păpuși, marionete, clownerie, animație cu clovni – pentru aniversări și zile onomastice, precum și spectacole de Crăciun – cu Moș Crăciun. Trupa de teatru s-a înființat în 1996 ca trupă de teatru ambulant. Sabina și Gabriel Arsenie, absolvenți ai Academiei de Teatru și Film București, secția păpuși-marionete au dat tonul. Formată din patru membri și având, în acel moment, în repertoriu, doar trei spectacole, trupa susține, începând cu 1997, spectacole în grădinițe și școli din București. Spectacolele cuprind o arie foarte largă de teme (varietăți, povești originale, adaptări după basme, spectacole tradiționale), precum și de mijloace artistice, cum sunt pantomima, teatrul de gest, teatrul de umbre. Cât o privește pe Alisia Damian, ea a participat, din partea organizației *Amici dei bambini*, ca responsabilă a departamentului de relații externe, la coordonarea proiectului *Ludoteca*. E vorba, și aici, de lucrul cu copiii – și chiar de voluntariat. Le-am întrebat, pe amîndouă, de ce nu a fost nici o contraofensivă mediatică a MISA la toate isprăvile puse pe seama lor. Și ea mi-a răspuns că, în primul rînd, la yoghinii din MISA, *nu există un birou de presă*. De ce nu contraatacă MISA la toate acuzele care se aduc yoghinilor, mai ales dacă acestea nu sunt adevărate? *Sunt prea modești*, mi-a replicat, aproape neverosimil, ea. Adică, mai degrabă, fataliști. E drept, MISA a protestat, în felul ei. În Danemarca, în fața Ambasadei României, MISA a organizat o manifestație, cu banere și pancarte *revoltate*. Însă, în rest, din nefericire pentru ei, s-au cam lăsat în voia Domnului. Iar Dumnezeu nu și-a dat, încă, ultimul verdict.

Boala este o formă de adaptare

Atunci când ai posibilitatea să alegi, chiar și un banal loc de întâlnire cu o persoană necunoscută, alegerea spune, deja, câte ceva despre tine. Dimi, cum îi zic prietenii, a hotărât că locația potrivită este un parc. Hai să fie *Tineretului*! L-am recunoscut, conform înțelegerii telefonice, după barbă. Dar cred că ar fi fost mai simplu dacă-mi spunea „după fericire”. La acest capitol, preț de vreo două ore, cât ne-am plimbat și am povestit, zău că era singurul din zonă. Radia. S-a oprit la nu știu ce arbust, pentru un detaliu cu flori roșii. A fotografiat un copac „în extaz”. S-a minunat de câți pești pe metru pătrat forfotesc într-un lac murdar. Bun pretext ca să vorbim despre adaptare. Ca niște veșnici neadaptati, propun eu. Nici vorbă, unii chiar s-au integrat. La locul de muncă, în familie, în societate, în Europa. În Absolut. Aud, pentru prima dată, că boala, în general, este o formă de adaptare. Lucrezi în mină, inhalezi pulberi de siliciu, plămânii încearcă să se obișnuiască, faci silicoză. Pare logic. Și-apoi, el e specialistul, dacă tot veni vorba, că e medic de familie. Încercăm și cu întrebări jurnalistice, de genul când, unde, cum ai ajuns la yoga. Nu se poate. Dimi nu înțelege de unde interesul autorităților, al presei, respectiv al opiniei publice față de niște oameni care și-au găsit calca lor și își văd de ea, fără să deranjeze pe nimeni, cu nimic. Preferă să vorbim despre dialectică, prima „iluminare” din viața lui. Despre metafizică, Dumnezeu, Ceaușescu, iubire... Se declară, pentru a nu știu câta oară, un om fericit. Bineînțeles că mă exasperează. Nu mai știu exact care dintre noi a început, dar am sfârșit-o într-o „pârăială filosofică”. El m-a făcut „nefericită”, „cu toane”, „cu mize mici” etc. Eu l-am spus că m-am săturat de fericirea lui, că nici măcar nu cred în ea, că poate nici el nu crede, dacă o strigă de atâtea ori... Că și fericirea asta are o noimă, nu poți să fii fericit mereu, așa, ca prostul, că te mai și plictisești... Și cine știe unde-am fi ajuns, dacă nu ne-ar fi întrerupt, ca de obicei, spre binele nostru, campania electorală. O doamnă numai lapte și miere ne invită la un spectacol al Primăriei sectorului 4. Marți, și să aducem și copiii. „N-avem, dar până atunci îi facem”, promit, aproape solemn. Dimi ia fluturașul și îl dă mai departe, spre bucuria unei bunici. Cu indicațiile de rigoare: „Votați primul sectorului 4!” Apoi râde. Cam mult, pen-

tru gustul meu. Care tocmai mă întristase. Cam mult, pentru gustul lui. Se oferă să mă conducă acasă, cu mașina. Mulțumesc, vreau să merg pe jos.

Cam asta a fost întâlnirea mea cu un yoghin. La care nici măcar nu știu dacă ne-am întâlnit. Și nici a cui este vina.

„În prezența lui Bivolaru sunt transfigurat”

Nicolai locuiește în București de patru ani. Este danez și a cunoscut România „pe motive” de yoga. Avea nevoie să se cunoască, să se înțeleagă, să-și găsească echilibrul. Auzise de labăra de la Costinești, așa că a încercat-o, cu vreo opt veri în urmă. Împreună cu încă 30 de compatrioți. A fost un fel de dragoste la prima vedere: „M-am simțit aici ca în Paradis. Am văzut că oamenii au o deschidere sufletească profundă, spontană, o spiritualitate deosebită. La noi e puțin altfel. Avem mai multe calități mentale, studiem, gândim mult, dar sufletul e mai rece, la prima vedere. Când se deschide, însă, e stabil. La mine s-a deschis în România. Aici m-am liniștit ca un copil la mama. Și-atunci, normal, am vrut să merg mai departe în experiența de-a bucura sufletul.”

A lăsat în urmă Copenhaga, postul de radio – la care avea o emisiune de trei ore, noaptea, în direct cu ascultătorii, pe diverse teme, inclusiv yoga – familia, ba chiar religia de naștere. Era protestant și s-a botezat ortodox. Alături de o prietenă daneză: „În haine albe, ca niște îngeri. Știți, eu toată viața am crezut în Iisus. Dar îl înțelegeam intelectual, nu-l simțeam cu sufletul. În bisericile protestante n-am găsit starea sacră. Ea mi s-a arătat prin ortodoxie. După botez, am

fost fericit. Am știut că m-am întors acasă la Iisus și că de acum sunt în siguranță. Este un miracol să-L simți pe Dumnezeu. Altfel ești singur și disperat, nu înțelegi ce sens are viața ta. Nu știu ce gânduri are Dumnezeu cu mine, dar sunt fericit să simt că fac parte din planurile Sale.”

Am uitat să vă spun că Nicolai a ales să ne întâlnim la mine acasă. A venit deschis, vesel, ca

și când ne-am cunoscut de o sută de ani. Din „oferta” casei, plină de chestii păcătoase, gen cafea, băuturi alcoolice, răbdare și tutun, a vrut un ceai cu miere și lapte, nectar de portocale, cozonac și pască. Și pe astea le-am lungit vreo patru ore. Timp în care am povestit despre orice. Despre sex? Nici o problemă: „Cursul yoga îți dă doar niște noțiuni, niște recomandări, te ajută la transfigurare. Să vezi partea cea mai frumoasă din celălalt, să te uiți la ea ca la jumătatea ta arhetipală. Numai că oamenii nu înțeleg. Și, de obicei, respingem ceea ce nu înțelegem.”

Despre terapia cu urină: „Da, și mie mi-a sunat ciudat când am auzit prima dată, dar

apoi am citit despre asia, m-am documentat. Acum știu că este folositoare pentru a ajunge la puritate în trup, suflet, gând. Cine nu crede, nici o problemă, să mai studieze și vorbim după aia.”

Despre Bivolaru: „Este prietenul meu. Știe că am o situație mai specială, sunt străin, așa că mă primește oricând. Emană iubire și armonie interioară, mă echilibrează, mă liniștește. În prezența lui sunt transfigurat. Nu înțeleg de ce a vrut să treacă peste graniță, serios că nu este el omul acela. Spune că a vrut să testeze reacția autorităților, dar eu nu știu de ce.”

Despre scandalul MISA: „Nu-mi dau seama cine a organizat acest spectacol prost, dar cred că este vorba de alegeri, ca să se uite românii la noi, yoghinii, și să nu mai vadă situația rea din țară. Este o tehnică de manipulare, cineva se folosește de asta. La urma-urmei, ce s-a întâmplat? Ce legi am încălcat, ce deranj am făcut, ca să fim scoși afară din casă, noaptea, cu mascați.”

Despre Eminescu: „Din cauza lui am învățat românește. Am auzit niște poezii, n-am înțeles ce se spune acolo, dar am simțit că se vorbește despre multă iubire. Și am vrut să înțeleg. Așa am terminat filologia, în limba română. Și sunt așa de bucuros pentru asta! Acum mai studiez film și mass media. Cursul yoga, la mine, este în anul 12. Da, vreau să învăț, să experimentez, să cunosc, să înțeleg. Ce e rău în asta?” ■

„Spiritualitatea nu are nimic de-a face cu logica”

Eugen Bărgăoanu avea 24 de ani când a hotărât să învețe yoga alături de Grig Bivolaru. Era în 1986, moment în care deja Grig predă yoga de 10 ani. Îl întâlnise prima oară la *Ecran Club*, un club muncitoresc aproape de Regie. „E charismatic. A avut puterea și curajul să-și asume responsabilitatea de a schimba mentalitatea oamenilor”. Admirație măsurată, dar pregnantă. „Niciodată, în preajma nimănui altcuiva nu am simțit o stare de transcendere atât de acută ca atunci când sunt lângă el. Mă consider un om inteligent și îmi dau seama spusele mele nu prea au o logică matematică, spiritualitatea însă nu are nimic de-a face cu logica, iar cei care încearcă să explice asta logic se păcălesc. În rest se poate spune că este un om obișnuit, având calitățile și defectele unui om obișnuit.” De formație inginer electronist, Eugen a fost fascinat mai ales de faptul că aici e vorba de știință. O știință a spiritului, asimilabilă în pași mici, asană cu asană. Alături de Grig. Preocupat de stimularea mentală și de energia fabuloasă care poate fi dezvoltată în acest fel, Eugen a folosit ingineria informații de ultimă oră, punând la punct câteva aparate ale mileniului III: pentru reducerea stresului, întărirea sistemului imunitar, stimularea creativității, chiar mărirea IQ-ului (experimente pe copii idioți în Olanda au dat foarte bune rezultate). Eugen Bărgăoanu crede în efectul transfigurator al practicii yoga, mult mai puternic decât al tuturor celorlalte școli spirituale. Căsătorit, nu are nevoie de alte experiențe: „Fidelitatea este un act spiritual, nu unul fizic. Grozăviile cu sex în grup la MISA sunt o mare gogoasă. Dacă ar fi fost așa, de mult s-ar fi pus problema asta. De altfel, Tantra Yoga se predă numai la anii mari, iar din 112 «tehnici teribile», numai 3-4 sunt legate de sexualitate. Toate sunt tehnici de salt spiritual. A lega Tantra de sexualitate este o ignoranță.” Acuzațiile de sex cu minoră Mădălina? Deși apropiat al lui Grig, Eugen n-are cunoștință de așa ceva. Presupune că paginile de jurnal au fost contrafăcute, ori că, în cel mai rău caz, „tânăra nu e prea inteligentă.” E, totuși, îngăduitor: orice greșală este folositoare în evoluție.

Ordin de la împărăție, să intre tare-n veselie

În casa aflată vizavi de ashram-ul din Ferentari, de pe strada Veseliei, se practică yoga la anumite ore din zi, în fața unei yantre, pe covorașul special, între pereți galbeni. Prin termopan se poate lua o mică gură de aer, prin orificiul produs de o armă cu aer comprimat, semn al evenimentelor care ni s-au arătat într-o veselie la televizor. Ne întâmpină Catrinel și Ovidiu Buruiiană, practicant yoga de 12 ani. Ea, grațioasă, frumoasă, dar vizibil tulburată. Abia după discuții lungi teoretice, apucă să povestească prin ce a trecut în dimineața descinderii jandarmilor mascați. „Am auzit tropăituri pe acoperiș, la opt dimineata. M-am speriat, apoi am auzit cum au spart ușile. Am avut noroc că am apucat să mă îmbrac, altfel aș fi ajuns, ca și celelalte, motiv de acuzații obscure. Au spart ușa camerei, desigur era

descuiată. M-au trântit la pământ, cu pistolul la tâmplă. Spuneau că știu ei ce facem noi acolo. Am înțeles că li s-a spus că aici se făcea trafic de droguri și că li s-ar fi putut opune rezistență armată. Au văzut și ei, până la urmă, că nu era vorba de așa ceva. Nici vorba de case porno. E adevărat că există filmări folositoare la cursurile de masaj, unde personajele sunt dezbrăcate. Dar

asta nu înseamnă pornografie. Frumusețea trupului nu este deloc vulgară.” Jandarmii au confiscat bani, telefoane mobile, reviste, cărți. Numai telefoanele mobile au fost restituite. Unii au scos seringi și le-au așezat ostentativ lângă yoghinii imobilizați, insinuând că aceștia se drogau. Inutil de explicat că tehnicile învățate la curs sunt incompatibile cu drogurile.

Ideea cea mai puternică pe care marsează membrii MISA este aceea a unui scenariu dirijat, din umbră, de francmasonerie, de care guvernul nu e străin. Eugen Bărgăoanu: „Am fost martor la o încercare a masoneriei (organizație din care fac parte mulți dintre capii Bisericii, de pildă Daniel al Moldovei este Cavaler de Malta) de a pactiza cu MISA, în speță cu Bivolaru. El a scris destule cărți despre manipularea la care suntem supuși. Bineînțeles, nici n-a putut fi vorba de vreo înțelegere. Ni s-a dat de înțeles atunci că vom regreta. Acuzația de sex cu o minoră e un pretext. Câte minore nu fac sex în România? Câte mii de români ar trebui băgați în pușcărie din cauza asta? Uitați că noi suntem singurii care am protestat împotriva legiferării homosexualității în România? Câți preoți au fost acuzați de așa ceva, iar scandalurile s-au mușamalizat?” Pe de altă parte, simetria aproape perfectă, că am putea numi-o karmică, cu scandalul Gabriel Bivolaru, a fost rezolvată unilateral. Ovidiu Buruiiană:

„Toate camerele TV erau asupra lui Grig, în timp ce Gabriel se preda discret, la Parchet. Suntem siguri că Gabriel e cel care s-a predat? Din banii furati de Gabriel au supt și Năstase, și Iliescu. Au avut suficiente motive să-l protejeze.” Eugen Bărgăoanu, apropiat al lui Grig, mărturisește că acesta habar n-avea de existența presupusului frate. „Știu că trimitea mamei lui, mătușii, tratamente și bani, periodic. Este foarte atent cu rudele lui, dar nici ai lui și nici el nu știu de frăția de sânge. Eu sunt convins că cine a furat 50.000.000 de euro poate oricând să plătească pe cineva ca să facă închisoare în locul lui. Nimeni nu l-a văzut pe Gabriel după gratii, și presa nu s-a preocupat deloc de asta.”

MISS la MISA

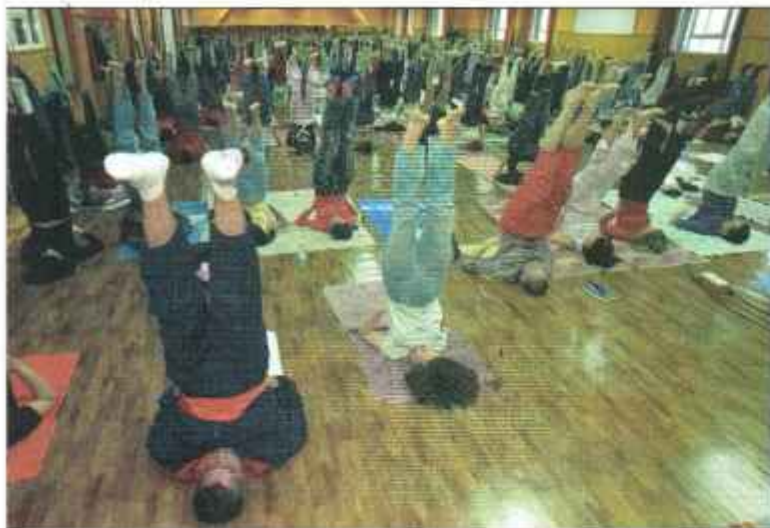
Dragoș E. lucra la o firmă de audio-video acum doi ani, când, din întâmplare, a asistat la o aniversare a lui Grig. La Sala Polivalentă au privit, el și colegii lui, printr-un geamlăc, la bulbăseala generală. „Au pus bodyguardi la intrare, au încuiat ușile și i-am văzut cum se dezbracă. Femeile treceau rând pe rând și puneau flori înaintea lui Bivolaru, care stătea pe scenă, pe scaun. El era singurul îmbrăcat. Apoi au început să murmure, după aia să strige și să sară... Despre femei ce să spun, erau cam grase. Măcar de era vreuna rasă la sex, să-mi placă și mie, da' toate erau niste flocoase... Și tot mișcându-se pe-acolo au început să se frece. Nu și-au pus-o, dar s-au atins insistent. Nu mi-a plăcut ce am văzut.”

Catrinel a participat la un astfel de spectacol, închiriat lui Bivolaru. „N-a fost o dezvăluire sexuală. Am dansat, pur și simplu, totul era simbolic. De altfel, noi facem și concursuri de miss, în care femeile sunt puse în valoare cu totul altfel decât la concursurile obișnuite. Femeile trebuie să învețe să-și rafineze feminitatea, și asta nu înseamnă vulgaritate, cu atât mai puțin pornografie.”

Este știut că una dintre tehnicile asimilate de yoghinii, și care fac mândria lor, este continența sexuală. În termeni tehnici, continența este contactul sexual cu atingerea unui număr nelimitat de orgasme de către cei doi, care nu se finalizează prin ejaculare la bărbat și nici prin descărcare explozivă a potențialului creator specific la femeie. Acest mod superior de a trăi actul sexual fără epuizare permite transmutarea biologică a potențialului sexual, creator, în forme superioare de energie vitală, psihică, mentală, spirituală. Trăirea dragostei plene i-a dat de furcă la început lui Ovidiu, care a trebuit să exerseze îndelung până să obțină rezultate. De doi ani are o iubită pe care nu a înșelat-o niciodată. De altfel, Grig îi sfătuiește întotdeauna pe cursanți să nu facă sex dacă nu iubesc. Disiparea energiei numai de dragul actului nu are sens pentru un yoghin. Interesul principal trebuie să fie înălțarea spirituală. Există români care sunt în stare să mediteze 24 de ore, cu un efect fantastic. Există, însă, și riscul manevrării exacerbate a energiei erotice, nesublimată suficient.

Adina Solomon, avocatul Mădălinei Dumitru:

„Am crezut că ne duc undeva și ne lichidează“

„O situație fără precedent în România. O fată de 17 ani este sechestrată, de trei săptămâni, de forțele de securitate. Pentru simplul motiv că declarația ei, luată sub presiune, noaptea, după o percheziție înfrigorată, este singura probă pe care s-a constituit **marele caz Bivolaru**. Așa l-au arestat, în baza unei presupuse relații elev-profesor, dovedită, cică, de un așa-zis jurnal în care apar niște însemnări erotice și inițialele G și B. Dar de ce n-ar putea fi vorba de Gigel, de pildă? Sau de ce nu se iau în considerare și celelalte însemnări ale ei, în care povesteste cum a întreținut relații sexuale cu jandarmii și cu procurorul, în timpul percheziției. Eu, în calitate de avocat al Mădălinei, nu pot să iau legătura cu ea. N-am mai văzut-o de trei săptămâni, de când au preluat-o forțele speciale. Vă povestesc cum, și dumneavoastră trageți concluziile. Cliența mea m-a solicitat pentru că dorea să dea o declarație la Parchet. Acolo era un miting MISA. Ni s-a spus că nu se poate lua nici o declarație, dar că Mădălina trebuie să meargă la IML, pentru o expertiză medico-legală. Un control ginecologic din care să rezulte dacă au avut loc o deflorare recentă și relații sexuale anale. Inițial am refuzat ideea, dar ni s-a comunicat că nu avem încotro. Tot drumul am fost escortate de mașini ale poliției și ale forțelor speciale, de zici că eram cel puțin șefi de stat. Tot IML-ul ne aștepta, în afară de noi și cadavrele din morgă nu mai erau nici un «client». Or, se știe, de regulă instituția în cauză este foarte aglomerată. Cliența mea s-a speriat de atmosfera creată, n-a mai vrut nici o expertiză. Am fost ținute acolo patru ore, înconjurată de jandarmi. Mai apoi au venit și mascați, am fost scoase pe ușa din spate, în nici un caz delicat. Eu am fost împinsă și lovită, m-au dat cu capul de mașina Jandarmeriei. Și iar coloană «oficială», circulație oprită, viteză ca-n filme, flancare cu

Acuzații formulate de Parchet

Pentru MISA: ● Evaziune fiscală ● Infracțiuni la Legea crimei organizate și Legea pornografiei (video-chat-urile MISA) ● Spălare de bani (dacă pentru fiecare curs se plătesc 200.000 de lei, de la câteva zeci de mii de cursanți se adună o sumă fabuloasă) ● Producție de materiale video și foto, plus comercializarea lor ● Trafic de carne vie (povestea exportului de dansatoare în Japonia) ● Trafic și consum de droguri (povestea seringilor găsite la domiciliul cursanților) ● Subminarea siguranței naționale, prin înființarea unei rețele internaționale

Pentru Gregorian Bivolaru: ● Sex și perversiuni cu minori ● Tentativă de trecere frauduloasă a frontierei (pentru care a și fost arestat).

Zeci de plângeri la Poliție și Parchet. Procurori, polițiști și jandarmi, cu toții au avut, la unison, aceeași declarație referitoare la punctul de pornire al campaniei anti-MISA. Zeci de plângeri au fost formulate la sediul Poliției capitalei, precum și al Parchetului, din partea părinților celor atrași în MISA. Motivul pentru care s-au formulat plângerile ține de imoralitate. Și de problemele psihice de care suferă tinerii.

trupe speciale, că, vezi Doamne, trecea o mașină cu Mădălina Dumitru, prietenul ei și subsemnată. Sincer, după isteria asta, am crezut că ne duc undeva și ne lichidează. Așa am simțit atunci. În fine, am ajuns în curtea interioară a unei clădiri a Poliției. Au luat-o pe Mădălina iar eu am fost îmbrâncită în stradă. Era ora cinci, după-amiază. De atunci n-am mai văzut-o. Am vorbit doar la telefon, până i l-au luat și pe ăla. Inițial, am crezut că se află sub incidența Legii protecției martorilor, dar mi s-a confirmat oficial că nu este așa. Comisia pentru protecția drepturilor copilului – Constanța a încredințat-o familiei Florentina și Marin Iordache, sora și cumnatul ei. Acesta din urmă spune că i s-a dictat să n-o lase să miște nici un pas. O bate, nu-i permite să vorbească la telefon și nici să iasă în oraș.“

pag. 12
Mihail Gălățanu, Gila Iova,
Mihaela Onofrei și Liliana Petruș
Foto: Robert Hancianec și Octavian Tibăr

Miscarea de Integrare Spirituală în Absolut

(MISA) Organizație non-guvernamentală fondată pe 23 ianuarie 1990. Are, conform statutului, „un caracter educațional, experimental, socio-profesional și filosofic.” Numărul cursanților crește tot mai mult de la an la an (astăzi sunt aproximativ 45.000 de membri MISA), fenomenul părând a pune pe jar autoritățile române. Se declanșează o campanie puternică de denigrare a Mișcării, a mentorilor și a practicantilor ei, având ca scop diminuarea interesului oamenilor pentru aceste discipline. În acest sens, în 1996, Asociația pentru Apărarea Drepturilor Omului – Comitetul Helsinki (APADOR-CH) declanșează o serie de investigații, verificând acuzațiile apărute în presă la adresa MISA. 20 de tineri sunt duși la secția de Poliție, pe motiv că nu au acte de identitate la ei. Aici, Camelia Roșu și Carmen Efta (cursante yoga) au fost bătute de doi ofițeri de poliție, fapt dovedit de certificate medico-legale. Pe 10 martie 1997, la ora 7 dimineața, un echipaj antitero a pătruns în forță într-una dintre clădirile închiriate de MISA încâtușând toate persoanele aflate acolo. În martie 2004, în timp ce un alt Bivolaru era căutat pentru o fraudă de 5.000 de miliarde la BRD, în timp ce presa nu conținea să dezvăluie noi acte de corupție ale reprezentanților puterii, autoritățile găsesc soluția salvatoare pentru a abate atenția de la toate acestea.

Cazul Bivolaru – diversiunea sau război parapsihologic?

Ceea ce s-a întâmplat în cazul Bivolaru poate avea legătură cu un concept destul de recent intrat în zona credibilă a spațiului public: acela de război parapsihologic. Speculații pe această temă se fac de multă vreme dar abia de curând, odată cu publicarea mai multor lucrări de specialitate, a devenit evident că războiul parapsihologic este o formă de confruntare în care sunt implicați specialiști militari și servicii secrete din cele mai puternice state ale lumii. În buletinul informativ al MISA, liderul face referire la „manipularea în sens malefic a conștiințelor prin muzică”, dar și la alte forme de manipulare. „Dacă noi, poporul român, nu ne trezim la timp, vom trece manipulați și păcăliți în mileniul trei, urmându-i ca oile pe francmasonii satanizați, care ne conduc din umbră, în prăpastie”, afirma la un moment dat yoghinul Gregorian Bivolaru.

Doctrina psiho-sociale ale practicii Yoga

Așa se numește lucrarea unui grup de sociologi condus de Carmen Marcus, absolventă a Facultății de Sociologie din Cluj. În cadrul acestui studiu au fost investigați 800 de cursanți ai organizației MISA, scopul cercetării fiind acela de a afla care sunt efectele practicii Yoga în viața socio-profesională a individului. Rezultatele arată că 55,3% dintre subiecți au înregistrat o creștere a randamentului intelectual; 19,4% dovedesc un interes mai mare pentru studiu; 18% dovedesc o mai mare rezistență la stres; 17,6% au cunoscut o eficiență profesională sporită față de perioada anterioară practicii Yoga.

Un partener de încredere
pentru toată viața

Generali Asigurări SA

Simbolul Generali este încă din anul 1831 leul venețian al lui San Marco, o marcă ce reprezintă valorile Grupului: tradiție, securitate, responsabilitate, parteneriat pentru o viață.

Generali Group este unul dintre cele mai puternice holdinguri de asigurări din întreaga lume. Constituit în anul 1831, la Trieste, Generali Group are în componența sa peste 630 de companii, fiind prezent în peste 50 de țări pe 5 continente. Milioanele de clienți din lumea întreagă, cei 60.000 de angajați și o experiență de 173 de ani piederă în favoarea noastră. Generali Asigurări SA oferă pieței românești, de 11 ani, soluții de asigurare de bunuri, viață și sănătate pentru toate etapele vieții. Din anul 1999, Generali Asigurări este membră a holdingului Generali Vienna, unul dintre cei mai importanți furnizori de servicii de asigurare din zona central-est europeană.

Orunde v-ați afla, oriunde ați merge, permiteți-leului să vă însoțească.

Ministerul Afacerilor Externe din Israel ne-a transmis, prin Ambasada de la București, că, „Gardul de securitate” este construit doar ca o măsură antiteroristă. Din septembrie 2000, până în februarie 2004, în Israel au fost executate 140 de atentate sinucigașe și 326 au fost prevenite. Au murit 900 de Israelieni, dintre care 105 copii.

Zidul Ierusalimului

▶ exclusivitate

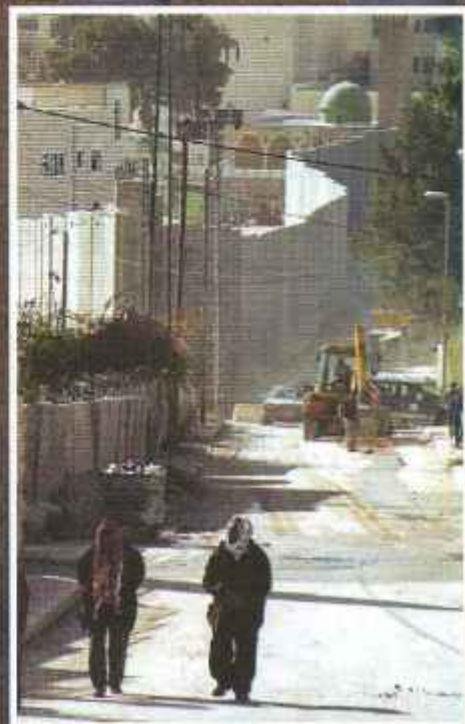
Sfântă, frumoasă, bogată. O bijuterie de țară, dacă o privești din avion. Sau din pliante și albume cu *Veniți pe urmele lui Iisus*. Când trăiești acolo, însă, fie și numai pentru o săptămână, clișeul acesta se strică. Atentatele sunt o profanare. Arma îndreptată spre tine, când soldații îți verifică pașaportul, urăște orice reclamă turistică. Orașele închise, din motive de securitate, sărăcesc, ca idee, până și Poarta de aur a Ierusalimului. Sau Bursa diamantelor din Tel Aviv. Israelul este o țară militarizată. În numele păcii, spun evreii. Ba împotriva ei, zic arabii. Un război când psihologic, când pe bune, care sfășie oameni și teritorii, de zeci de ani.

De ochii lumii, ambele părți se dau în vânt după soluții pașnice. Ultima dintre ele este un zid. Împotriva tuturor recomandărilor internaționale, ba chiar și împotriva unor miniștri din componenta sa, Guvernul Sharon a umplut Israelul de ziduri. Între orașe, în interiorul lor, între evrei și palestinieni. Între oameni. Mulți se vor supăra, dar o spunem. Zidul Ierusalimului este cea mai sinistru arhitectură din lumea ultimilor ani.

Iisus răstignit a doua oară

Poate cea mai neînsemnată pagubă produsă de Zidul de securitate, pentru unii, dar, vai, atât de dureroasă, pentru alții, este peisajul. Am mai fost în Ierusalim, în urmă cu șase ani. Ca orice turist, am urcat pe Muntele măslinilor, de unde se vedea Orașul Sfânt, în toată splendoarea lui. Poarta de aur, Grădina Ghetsimani, Cetatea cu drumul lui Iisus, sub povara crucii, până la Golgota... O imagine de căpătâi, dacă se poate spune așa, în care te sprijini, apoi, toată viața. Zidul Ierusalimului a mutilat acest peisaj. Privind acum orașul, de pe același Munte al măslinilor, te lovești, pur și simplu, într-o spirală de beton armat. Lungă, înaltă, dominatoare. Îți sare în ochi, sfășie totul în două: Ierusalimul, Israelul, Palestina, atâta câtă o fi, lumea, chiar. Apoi, în alt plan, credința milioaneilor de oameni, de pe tot globul, care vin în Țara Sfântă tocmai pentru că numai aici urma divinității se poate atinge rotundă și întreagă. Mare curaj, ca să nu spunem altceva, i-a trebuit Guvernului Sharon ca să „parceleze” proprietatea lui Dumnezeu. Și, vorba unui grec, să-l răstignească pe Iisus a doua oară.

Un bătrân s-a așezat în fundație, să se toarne beton peste el

În Abudiz, o zonă de la periferia Ierusalimului, Zidul o ia rău de tot în zig-zag. Ni se explică și de ce: „Ca să rămână Muntele Măslinilor în partea israeliană. Și să nu se atingă cumva de proprietățile evreilor.” În același timp, însă, brăul monstruos de beton, înalt de opt metri, rupe în două, fără probleme, proprietăți palestiniene. Unele situații sunt de-a dreptul ridicole. Sute de familii au casa într-o parte a Zidului și grădina în partea cealaltă. Ca să-și lucreze pământul, oamenii au nevoie de aprobare de trecere, din partea autorităților israeliene. Aceasta se acordă sau nu, funcție de, celebrele, de acum, motive de securitate. Fericiții posesori ai permisului, însă, mai au multe de păținit. Ocolesc câțiva kilometri, până la prima poartă, dacă e deschisă stau la coadă, sunt controlați de la unelte până la măsline din brânză, de la agrafa din păr până la gaura din pantof. Dacă poarta este închisă, vezi capitolul securitate. În aceste condiții, mulți dintre arabi renunță la pământul cu pricina. Adică la singura lor sursă de existență. „Oare nu cumva acesta era și scopul?”, ne întreabă Sadeka Sayyad, disperată, pur și simplu, de toate câte i se întâmplă din cauza Zidului: „Dacă nu mai avem din ce să trăim, lumea o să se apuce de furat, de dat în cap, de aruncat cu bombe. Eu nu am voie să-mi vizitez nici familia, deși stă la doar trei kilometri de aici, pentru că nu pot trece de betoane. Situația asta este ca de lagăr. Suntem terorizați, hărțuiți psihologic, până ne aruncăm în aer, că altceva nu ne mai rămâne de făcut. Și atunci le facem jocul, israelienii ne arată cu degetul, că, uite, suntem teroriști, trebuie să ne izoleze de lume și, în final, să ne șteargă de pe hartă.”

Fără să țină cont de disperarea oamenilor, de protestele zilnice, cu atât mai puțin de gesturile extreme, gen un bătrân care s-a așezat în fundație, ca să se toarne beton peste el, Zidul se lungeste, în continuare, conform unui plan bine stabilit. Până acum s-au „dat în folosință” peste

200 de kilometri. Concluziile preliminare ale „beneficiarilor” sunt scrise, din loc în loc, de obicei, și nu întâmplător, chiar pe ultima placă din înălțimea zidului: *Wall is terror! Stop occupation! Sharon terrorist! Death for America!* La o concluzie finală nici nu vrem să ne gândim. Ea seamănă, de departe, cu un război. Hașem Abulafi ne-a atras atenția asupra unui amănunt cel puțin interesant: „Israelul spune că zidul ăsta este făcut spre a opri teroriștii palestinieni. Dar, până una-alta, nu-i oprește decât pe oamenii normali, pe care îi încurcă în treburile lor zilnice. Nimeni nu este atât de naiv încât să-și inchipuie că un terorist chiar se împiedică de un zid, oricât de gros și înalt ar fi el. Cine a urcat opt metri, ca să scrie, acolo, sus, despre Sharon, hai să fim serioși, poate trece oricând și în partea cealaltă. Așa că noi o ținem pe-a noastră, cu Zidul ăsta se vrea altceva, povestea cu teroriștii este doar un pretext. Și un motiv ca ei chiar să facă gesturi extreme, dacă lucrurile merg prea departe.”

Coborând pe lângă Zid, în cartierul Seiah, suntem opriți la un punct de control. Încorpeli de acest gen găsești la tot pasul, dacă proprietarul mașinii în care te afli este arab. Al nostru era. Un arhitect cunoscut în zonă, om de afaceri serios, proprietarul unei firme de construcții din Ierusalim, printre altele. Dar aici nu contează nimic în afară de faptul că ești evreu sau palestinian. Așa că șoferul nostru a plătit, după vreo oră de negocieri, o amendă de o mie de dolari. Dacă nu avea bani la el, i se confiscă mașina. Astea sunt obiceiurile folclorice ale zonei, ne explică „infractorul”: „Te opresc ori de câte ori au ei chef să-ți ia niște bani. Nu contează pentru ce, motive îți găsesc cu duimul. Acum, de pildă, m-au amendat că am mai multe televizoare acasă și nu am plătit taxa pentru toate. Nu știu de unde le-a venit ideea asta, dar n-ai ce să discuți cu ei. Dacă nu plătești pe loc, îți confiscă mașina. Tocmai de aceea umblu cu rabla asta de Mercedes. Ca să nu-mi ia ceva mai bun.”

Mihaela și Sameh Ibrahim au o frumusețe de casă, în cartierul Ram. Au părăsit-o din cauza Zidului, care îi aruncă în afara zonei favorizate. Acum stau cu chirie, într-o locuință modestă, ca să nu piardă buletinul albastru, de Ierusalim, care le dă ceva drepturi: alocație pentru copii și asigurare medicală. Sameh susține că Zidul a fost creat doar ca să-și bată joc de palestinieni: „Casa muncită de mine, o viață, e goală, iar eu plătesc chirie 350 de dolari pe lună. Dincolo sunt familia și prietenii mei, aici este viitorul copiilor. Uite ce-au făcut cu Zidul ăsta, iau un om normal și-l rup în două.”

Zidul Plângerii, singura parte rămasă
din Templul lui Irod, este considerat
construcția pământească cea mai
apropiată de Dumnezeu. Evreii se
roagă aici, cu sfîntenie, și trimit bilețele
simbolice divinității.

Zidul de securitate poate
să devină și el „al Plângerii”.

Pentru palestinieni.

Dacă nu cumva a devenit, deja.

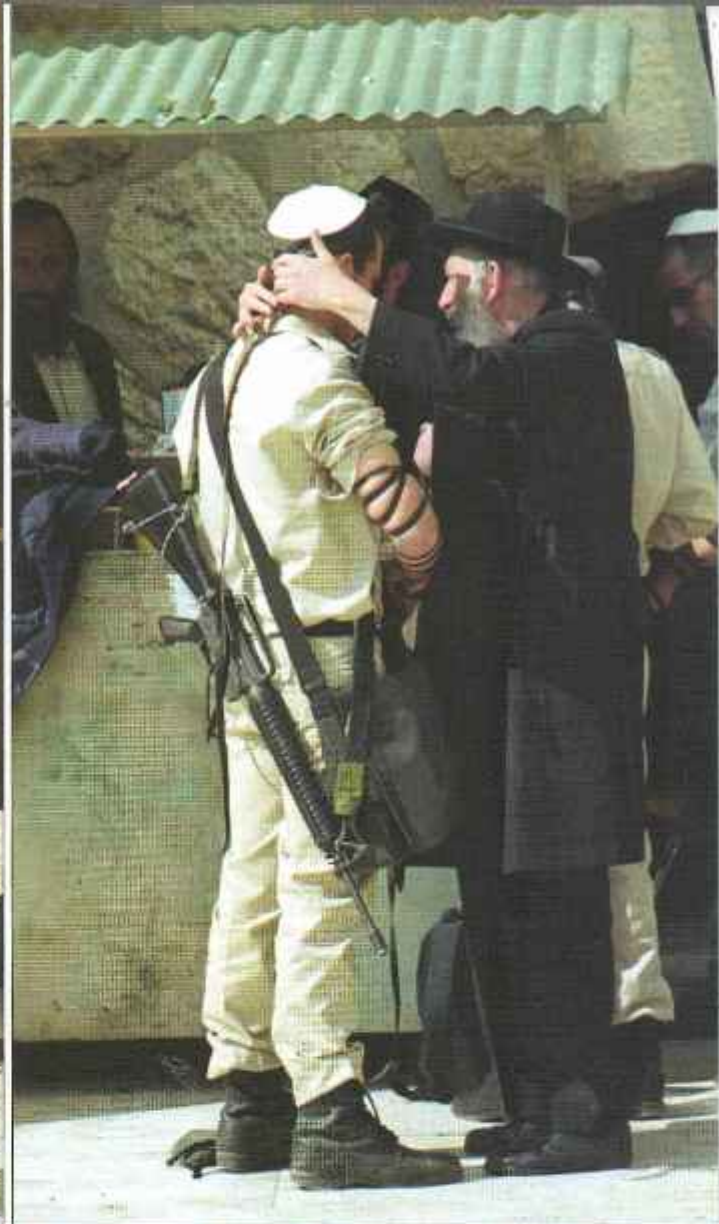
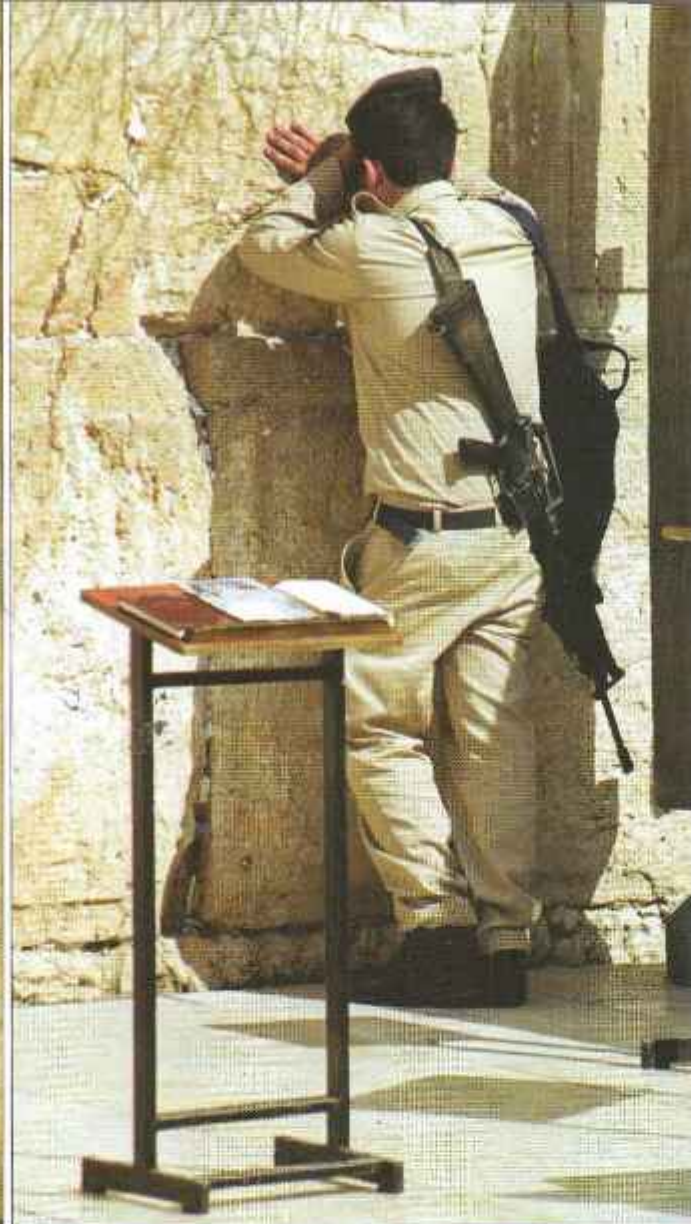

Te împuşcă şi de-abia după aia te întreabă ce-i cu tine

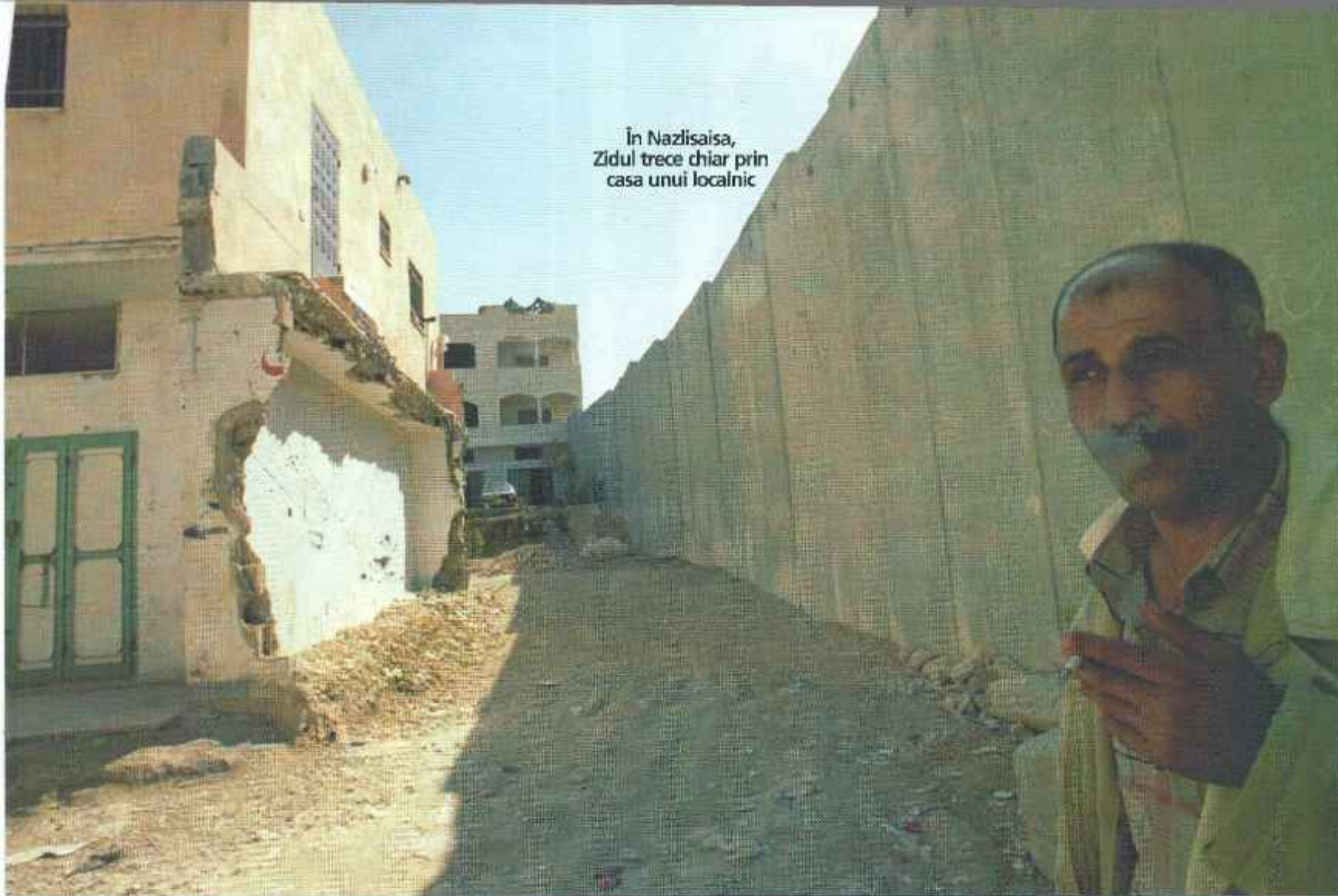
Autoritatea Palestiniană, prin Ambasada de la Bucureşti, susţine că Zidul de securitate se întinde, deja, pe o distanţă de 200 de km. Planul de construcţie vizează în jur de 750 de kilometri. Alte cifre: 13.000 de palestinieni izolaţi în afara Zidului, 15 sate strămutate, 43% din teritoriile Cisiordaniei confiscate, 595.000 de arabi care nu-şi mai pot lucra pământul, pentru că a rămas în partea cealaltă.

Ca să trecem din Ierusalimul de nord în centru, stăm la coadă 45 de minute. Punctul de control Ram este plin de maşini, localnici grăbiţi spre obiectul muncii, taximetrişti în căutare de clienţi. Comercianţi nervoşi că întârzie la piaţă, copii obişnuiţi demult cu faptul că soldaţi le cotrobăie prin ghiozdane. Nimeni nu protestează. Doar o bătrână plânge mornit, că nu se mai poate ţine pe picioare. Trebuie să ajungă urgent la spital. Haşem Abulafi, călăuza noastră într-ale Zidului, ne sfătuieşte s-o lăsăm mai încet cu legitimaţia de ziarist. Dacă nu suntem cuminiţi, respectiv dacă ne apucăm să întrebăm, de una, de alta, riscăm să fim ţinuţi pe loc ore în şir. Cumn de ce? Din motive de securitate. Sub acest pretext, care, trebuie să recunoaştem, uneori este justificat, în Israel ţi se poate întâmpla orice. Vorba unui ziarist din Noua Zeelandă, cu o vechime de două luni în zonă: „Aştia te împuşcă şi de-abia după aia te întreabă ce-i cu tine pe-aici!” Ne conformăm instrucţiunilor, numai că se găseşte un palestinian care să ne ia la întrebări: „Dumneavoastră vi se pare normal? Adică vin în Ierusalim creştini din toată lumea, din America până în Australia, să se închine la Locurile Sfinte. Iar eu, care locuiesc în Ramallah, adică la cinci kilometri, nu am voie să trec graniţa, să mă rog acolo. Asta nu e teroare?” Ridicăm din umeri, prezentăm actele şi bagajele la control, trecem dincolo, cu destinaţia Muntele măslinilor. După un timp, răspundem în şoaptă, doar pentru noi: „Ba da!”

În Nazlisaia,
Zidul trece chiar prin
casa unui localnic

Fatmi Husein nu și-a văzut familia de
câteva luni. Toate rudele ei au rămas în
partea cealaltă a Zidului. Poarta este
departe, pentru prima dată trecere tre-
buie să stea la coadă. Mirajele n-o
mai ajută la așa ceva.

Cartierul
de refugiați
palestinieni
din Toul Karem

Sigur că au omorât niște oameni, din motive de securitate

Un drum în teritoriile palestiniene, pe ruta Kalandia, Ramallah, Toul Karem, Kalkilia, Gaza, i-a îngrozit pe prietenii noștri din Ierusalim. Ne-au făcut schițe peste schițe, și-au sunat cunoștințele de pe-acolo, să ne ajute, la o adică. Ne-au scris și o recomandare, în arabă, că suntem băieți buni, să nu care cumva să ne confunde. La început, toată zarva asta ne-a amuzat. De-abia apoi am înțeles cât era de justificată. Taximetriștii, pe care îi schimbăm în fiecare oraș, pentru că mașinile nu pot trece granițele dintre localități, nu prea știu engleză. Pentru orice detaliu, trebuia să le arătăm schițele ori să telefonăm unui prieten arab. Barajele de securitate ne opreau mereu pe dreapta, fără un motiv arume. Si stăteam, așa, ca

proștii, în timp ce soldații fumau, se jucau cu puștile, se hârjoneau între ei. Când am îndrăznit să-i deranjăm, în ideea că, totuși, nu vrem să facem plăți pe marginea drumului, s-au înfuriat și i-au zis ceva de dulce șoferului, că bietul om nici nu s-a mai uitat la noi, o vreme. Povestea asta s-a tot repetat, cu variațiuni pe aceeași temă. Câte un soldat stătea cu pușca în poziție de tragere, altul voia detalii despre școpul și durata vizitei, o puștoaică, militarizată până-n dinți, ne-a avertizat să nu care cumva să ne pună păcatele să facem fotografii. Nu, Doamne ferește, cum o să facem așa ceva? La un moment dat, după ce ne-a vizionat pașapoartele, un soldat israelian a devenit suspect de amabil: „Sunteți din România? Am și eu rude acolo, la Budapesta.”

În fine, mai să nu vedem peisajul de atâtea militării. Măslini, chiparoși, cactuși enormi. Vile de lux printre cocioabe din chirpici. Sau invers. Un amestec năucitor de opulență și sărăcie, din care, în prima fază, n-am înțeles nimic. Apoi ni s-a explicat. Într-o traducere aproximativă, ar fi vorba de firea omului. Unii palestinieni sunt optimiști, își fac vile și afaceri, muncesc pe brânci, hotărâți să reziste tuturor presiunilor israeliene. Alții s-au săturat de viața asta, nu mai cred în nimic, văd doar două variante: să plece în lume, cât or vedea cu ochii, sau să se arunce în aer, cu bombe după ei. Mai ales acum, când li s-a trântit în față și un zid. Jos pălăria pentru primul, asta da rezistență! Dar, sincer, îi înțelegem și pe cei din urmă. Mai ales după ce vizităm cartierul de refugiați palestinieni din Toul Karem. Case ruinate de bombardamente, copii în zdrențe, sărăcie lucie peste tot. Liderul Campaniei Oamenilor Păcii din zonă, Ibrahim, susține că suntem singurii ziaristi din Europa de est care au ajuns aici. Și ne roagă să transmitem mai departe durerea provocată de Zid: „Stăm ca la închisoare, nu avem voie să trecem nici în Israel, nici în Iordania, nici la rudele noastre din alte localități. Israelienii vin noaptea

peste noi, ne scot afară din case, cu toți copiii în brațe. Pe motiv că au auzit că aici se ascunde nu știu ce terorist, scotocesc peste tot, lasă dezastru în urmă. Uneori arestează pe cineva și dinamitează locuința. La explozie sunt afectate, bineînțeles, și casele din jur. Uitați-vă câte nu au geamuri, uși, pereți, acoperiș... Eu nu spun că nu există teroriști palestinieni, ba, dimpotrivă, ei ne fac și nouă foarte mult rău. Dar nu este drept ca din cauza câtorva extremiști să fie batjocorit un popor întreg.”

Zidul din Toul Karem ne-a îngrozit și mai tare decât cel din Ierusalim. Ca și când n-ar arăta destul de monstruos, este „decorat” și cu valuri de sârmă ghimpată. Aici nu se mai pune problema că oamenii au terenurile dincolo și nu le mai pot lucra. Situația s-a rezolvat mult mai simplu, grădinile au fost confiscate. În interes de securitate. Punct. În zona Nazlisaia, ca într-un film de groază, casa unui localnic este tăiată în două de Zid. Am vrea să vorbim cu proprietarul, dar nu se poate. De sus, de pe acoperiș, un soldat ne face semn, cu arma, s-o luăm din loc. Batem la alte porți. Oamenii se tem să vorbească, să ne invite înăuntru și mai tare. La urma-urmei, între casa lor și Zid, între copii lor și soldații israelieni sunt doar câțiva pași. Dacă nu îi faci cu grijă, oricând se poate întâmpla o nenorocire. „Da, sigur că au omorât niște oameni!”, ne șopteste Galeb Ezat, din spatele porții. Pentru detalii, localnicii ne sugerează să trecem în Gaza. Acolo tragedia este la ea acasă. N-am mai apucat s-o vedem. A fost asasinat șeful Yassin, au mai murit niște palestinieni, s-a pornit *Intifada*, armata israeliană nu face economie la gloanțe.

Dacă vă niai amintiți, toate acestea se întâmplă din motive de securitate. Și în numele păcii. Din care a mai rămas doar o inscripție palidă. Pe un Zid.

Sery Nuseybeh, directorul Universității Ierusalim și membru al Comitetului general al Organizației pentru Eliberarea Palestinei, susține că o comparație între Zidul Berlinului și cel al Ierusalimului este mai mult decât deplasată: „Noi ne-am dori un zid al Berlinului, acela era floare la ureche. Zidul de aici fură pământul palestinienilor, izolează arabii de evrei și chiar de alți arabi, construiește, de fapt, un lagăr. Toate sursele de apă rămân în Israel, terenurile pentru agricultură la fel. Viața fiecărui palestinian din afara Zidului depinde de toanele soldaților israelieni. Dacă ei nu au chef, nu poți să treci dincolo nici pentru înmormântarea mamei tale, de exemplu. Și nimeni nu câștigă din asta. Suntem condamnați să trăim laolaltă, așa că dacă nu găsim soluții civilizate ne vom îneca împreună.”

Detonare de bombă, în direct

Imagini obișnuite pentru locuitorii Ierusalimului. Se blochează circulația și se stabilește o zonă de securitate. În așa fel încât să nu fie victime, dacă explodează bomba. Situațiile de acest gen s-au înmulțit de când cu povestea Zidului. Am asistat și noi la o operațiune de detonare, în fața Hotelului *Arcadia*. Cineva a lăsat o geantă în stradă, așa că încep ostilitățile. Poliție, sirene, soldați care ne împing tot mai în spate. Dintr-o mașină specială coboară, singur-singurel, un robot specializat în astfel de „afaceri”. Cercetează obiectul, analizează conținutul, își piuie beculțele într-un limbaj neînțeles nouă. Apoi detonează: buuum! buuum! Din fericire, de data asta nu a fost o bombă. În jur se împrăstie doar resturi menajere. Poate părea ciudat, dar în Ierusalim nu există coșuri de gunoi. Tocmai în ideea că sunt numai bune pentru amplasarea unei bombe. În această situație, unii dintre localnici se obrăznesc și lasă pungile chiar în stradă. Fără să-i intereseze cât deranj provoacă o detonare. Trafic oprit preț de o jumătate de oră, magazine și localuri evacuate, oameni care întârzie la birouri sau spre casă, nervi, timp, bani... În caz de bombă, lucrurile devin mult mai complicate, până la morți și răniți. Și, după ultimele evenimente din zonă, cam așa se anunță sezonul primăvară-vară, în Israel.

text **Liliana Petruș**

foto **Octavian Tîbăr**

DE CE SĂ-ȚI PLACĂ FORMULA UNU?

F1 MARELE PREMIU AL SPANIEI
BARCELONA
CALIFICARI SAMBATA 08 MAI ORA 15:00
CURSA DUMINICA 09 MAI ORA 15:00

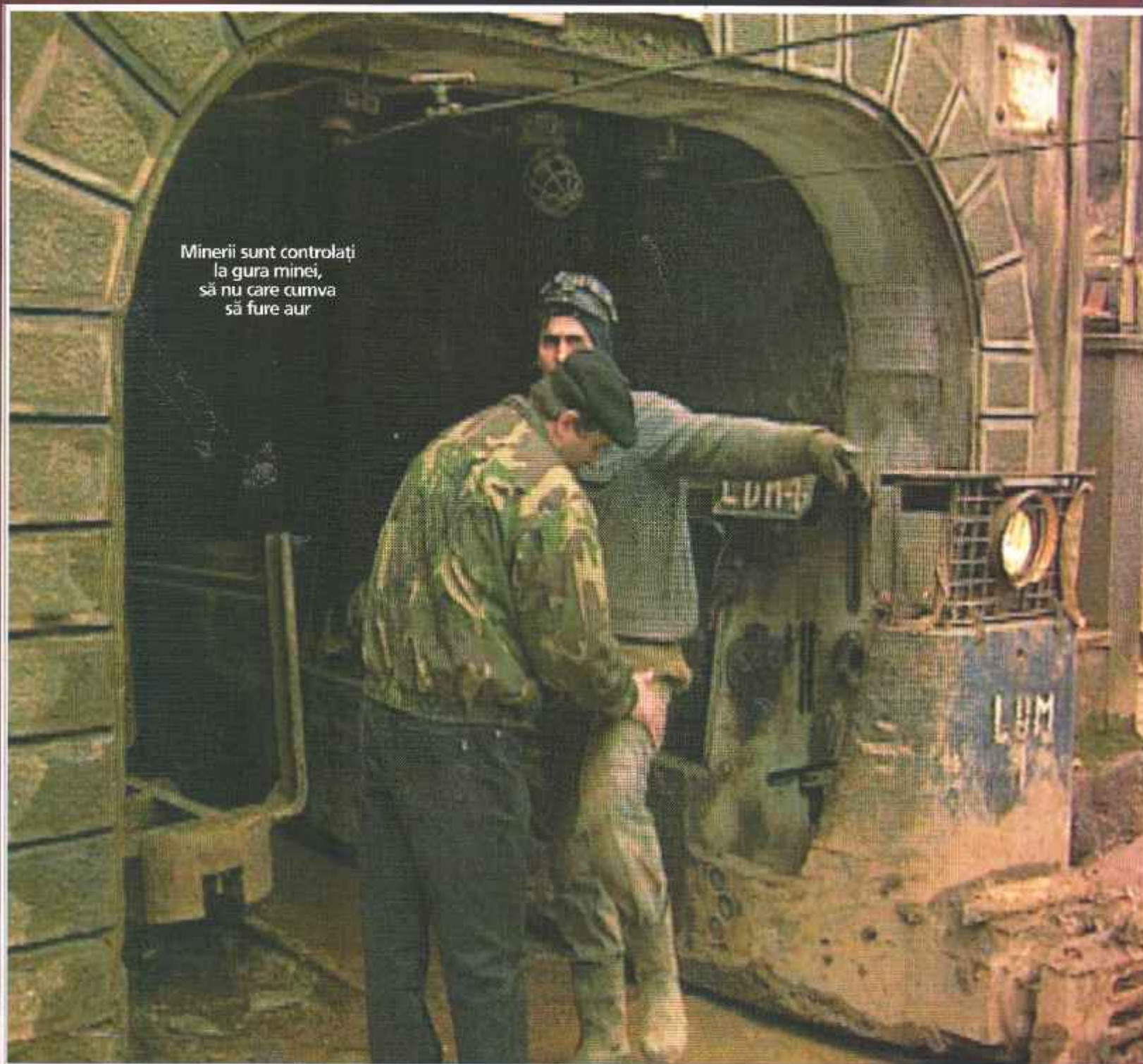

in direct

MOTIVUL 05

zgomotul motoarelor acoperă gura soacrei

Minerii sunt controlați
la gura minei,
să nu care cumva
să fure aur.

În afară de Banca Națională, lingouri de aur mai au marii sportivi ai lumii care fac poze foarte galbene pe podiumurile Grand-Prix-urilor. Lingourile mai pot fi găsite în colecțiile particulare ale nomenclatorului cu cei mai bogați dintre cei trei sute de români, fericiți și lăudăroși. Chiar psihologii care își pot explica fenomenul spun că o valiză cu valută este mai puțin tentantă decât câteva lingouri voluminoase.

Linguri are toată lumea, linguri felurite, linguri grele, linguri ușoare, linguri pline sau linguri goale. Minerii scot aurul pentru lingouri. După o logică simplă, ei n-ar trebui să aibă linguri goale. Asta, în Republica Sud-Africană. Dacă ar avea ce mânca, minerii din Brad, județul Hunedoara, n-ar mai avea nevoie de linguri, ar mânca și cu mâna. Cincii le explică necunoscătorilor că minerii au praful de aur în plămâni și că autopsiile, care sunt operațiile cele mai reușite, pot să demonstreze acest lucru.

Lingu

 reportaj

ri și lingouri

Frank Timiș a vrut să pre

Ca să-și dovedească nobila sorginte latină, cei mai mulți locuitori ai orașului Brad din inima Apusenilor declară răni în urmă. Brădenii, când spun asta, se uită în ochii interlocutorului, îi urmăresc reacția și îl declară ignorant dacă aici, vetre unde aurul era topit, ustensile, mojar, lemn

Aur mult a fost extras de-a lungul timpului în vestitul patruleter Brad, Zlatna, Certej și Roșia Montană. Mina de aur de la Brad, cunoscută și sub numele de Gura-Barza, este unică în Europa, fiindcă numai aici poate fi găsit aur nativ, adică vizibil cu ochiul liber. La Muzeul Aurului din Brad, sub geamuri de sticlă de doi centimetri, pepite de câteva zeci de grame îți iau ochii, vrei să pui mâna pe „comoară”, s-o mototolești în palmă și să dispari repede, spre drumul care duce la Deva. Bucăți de minereu în care se vede filonul de aur te fac să crezi că extracția este o

timp artificierul să fugă, să nu-i apară numele, apoi, pe marmura de la Simeria, la gura minei... Își lumineau gâlbeala de pe față cu lămpi cu acetilenă și intrau în șut cu vagonet din lemn care, aici la Brad au fost inventați, asta poate să spună până și directorul Muzeului Tehnic din Berlin, acolo unde este expus un astfel de vagonet care parcă vine din preistoria extracției de aur. Materialul era încărcat cu sapa și trocul și apoi mergea la ștampuri pe bază de apă care fărâmau minereul, pe urmă separat cu mercur. Mai erau niște mese înclinate pe care aluneca minereul în niște pive și aurul se fixa pe mercur. După asta, șterilul se scurgea, rămânea numai ca, prin topire, mercurul să se evapore și să rămână aur curat, aur care lua ochii hulpavilor și directorilor grași de bancă.

De-abia prin 1920 au fost aduse primele perforatoare rusești, mari și grele care, apoi, au fost înlocuite de perforatoare făcute la *Independența* Sibiu, acum în agonie, fiindcă nu mai sunt comenzi. Mineritul a intrat într-un program de restructurare, inițiatorii acestuia spun că există un declin natural al meseriei. Grigore

Verdes, fost inginer geolog la Mina Gura-Barza de la Brad, ne luminează: „Păi, cum să mai scoatăăștia aur, Banca Națională nu mai cumpără demult nimic, de parcă ar avea surplus de Tezaur, la Bursa de la Londra aurul este tranzacționat la fel ca acum 30-40 de ani, noi aproape că nici nu mai existăm pe piață, păi, ce, te poți pune cu sud-africanii?”

Nu era ușor să vii de departe și să intri în comunitatea moșilor din Apuseni. Pe la sfârșitul

anilor '50, Gheorghe Gheorghiu-Dej, și la îndemnul rușilor, a ordonat creșterea producției de aur. Au început să vină oameni din toate colțurile țării, din Moldova, din Oltenia, din Maramureș. La sfârșitul anilor '60, câțiva deștrădăcinați reușiseră să-și întemeieze familii cu localnice. Restul a rămas în colonii insalubre, la Criscior, lângă Mina Gura-Barza. Tradiția locului, mirajul unui câștig rapid, spaima de sărăcie, teama de reîntoarcere în locurile de unde veniseră, toate astea i-au făcut pe mineri să-și strângă rândurile și să creadă în iluzia că sunt o forță. Puterea comunistă, Nicolae Ceaușescu au alimentat această minciună prin toate mijloacele de propagandă, le-au dat salarii uriașe, ce-i drept și munceau, și au făcut din această masă de manevră o incredibilă *Armada* care putea fi folosită în orice scop. Însă idealurile diferite ale acestor deștrădăcinați de cele ale localnicilor, ignorarea tradiției locului au creat omul de tip nou, care nu și-a găsit niciodată locul în această comunitate a brădenilor. Treptat, au început să asimileze zona și să creadă că sunt chiar stăpânii ei. Groaznică deziluzie, s-a văzut asta în momentul în care minele au început să-și restrângă activitatea iar ei să fie disponibilizați pe capete. Tătuțul lor, Miron Cozma fusese închis pentru demolarea autorității statului, atât de sfrijită, atât de înfricoșată în fața hoardelor de mineri de o rară cruzime, manipulați și mințiți că România va fi vândută iar ei, baza clasei muncitoare, își vor pierde locurile de muncă, vor suferi de foame, vor trebui să se întoarcă în sărăcie, lângă neamurile pe care nici nu le mai știau, să se facă de răs în sat. Incredibilă Armată Minerească pierduse, îi trădase chiar Puterea pe care o sprijiniseră la Marea Ananghie, în mineriade înfricoșătoare pentru lumea civilizată. Din cei 250.000 de mineri, la începutul anilor '90, astăzi lucrează mai puțin de 50.000. Liderii lor sindicali îi înspăimântă încontinuu că vor ajunge pe străzi, vor izbăvirea prin ieșirea la pensie, eventual la un an după ce își iau ordonanța, căci

indeletnicire pentru privilegiați și că minerii aceștia sunt altfel decât toți ceilalți, sunt mai bogați, că este imposibil să nu-și fi ascuns ei în cizme astfel de bucăți de „dulceată”. Dar viața de miner de aici a fost la fel de grea ca pretutindeni. La începutul secolului al XX-lea, minerii scormoneau măruntaiele Munților Apuseni cu instrumente rudimentare, cu sticaizul, un fel de sfredel manual, cu barosul și pușcau în galerii cu patroane de dinamită cu fitil detonant ca să aibă

Adrian Raț spune că boala este mai puțin importantă decât foamea

Gheorghe Mateias susține că Miron Cozma a mințit și a manipulat minerii

Viitorul cel mai sigur al unui miner este silicoza. Traian Rusu nu se aștepta să spună asta.

ia Gura-Barza

spicat celui ce-i ascultă că românii extrăgeau aurul cu mai bine de 2.000 de
nu dă din cap a mirare. Multe dovezi ale prezenței romanilor sunt de găsit
aproape pietrificat.

150 de milioane nu sunt de colo, pot să-și ia chiar și un DVD, ori un frigider performant, cu consum A, chiar dacă nu va fi plin niciodată. Gheorghe Mateiș are 38 de ani și doi copii care și împrumută hainele între ei. Îl înjură pe Cozma că n-a fost suficient de abil să nu-l lase de izbeliște, că oricum, acolo la pârnaie, la Bastilia, Cozma mănâncă mai bine decât el, în libertate. „Din 6.000 de mineri câți scoteam aur, aici la Brad, am rămas mai puțini de 1.300, Cozma ne-a mințit și ne-a manipulat, ce să fac eu la vârsta asta, că nu mă mai angajează nimeni.” Vorbește încet, parcă îi este frică să nu-l audă colegii, să fie pârât la liderul sindical Florin Cazacu, unul dintre cei cinci care au semnat Pacea de la Cozia, auzi, de parcă Florin Cazacu luptase la Magenta ori Solferino. În biroul său, Florin Cazacu are o fotografie înrămată la care ține ca la ochii din cap. Cazacu se află cu o treaptă mai jos de Cozma, lângă Lois, lângă Beja. Florin Cazacu are o căutătură rea, îi spune reporterului că este un justițiar și-l va căuta la București dacă nu iese bine, este arogant și vorbește tare în curtea minei ca să-l audă minerii, să-i ia frica, să se știe că el este șeful aici, cel care schimbă conducerea și, dacă ar vrea, chiar și pe antrenorul echipei de fotbal *Aurul Brad*, acum în *Divizia C*. Îl copiază leit pe idolul său, Miron Cozma, prin gesturi, prin tonul ridicat, prin vestimentație, dar mai ales prin discurs. Îi tremură buzele când vorbește drama minerilor, despre sărăcie, despre lipsa echipamentului, a mesei calde, a apei minerale care mai spală praful de siliciu din plămâni. Este un actor ratat.

Liderul sindical nu spune nimic despre investiții, că dacă cereau investiții și nu salarii mari, poate aveau și acum locuri de muncă majoritatea. Minerii nu mai au apă caldă nici măcar la ieșirea din șut, vin de acasă cu un rând de straie, se schimbă în vestiare amețite de câteva aeroterme și merg în abataj cu alte haine. Nici în orașul Brad nu mai este apă caldă de câțiva ani. Livia Fumurescu, actualul primar al Bradului, spune că ACVACALOR-ul, care se ocupă de încălzirea acestui oraș monoindustrial, a ridicat prețul gigacaloriei la 4 milioane, nici la București nu-i așa de mare: „De fapt, oamenii plătesc tot 880.000 de lei, restul subvenționăm noi, este inadmisibil, căci cu banii ăștia putem asfalta străzile care arată îngrozitor.” Livia Fumurescu a candidat cu Florin Cazacu la Primăria Brad, a câștigat, dar și acum Cazacu va candida din nou, că doar trebuie să conducă și dacă se închide mina pe cine va mai conduce, la cine va mai urla, cui va mai da ordine? Minerii

de la exploatarea de aur Gura Barza știu că zăcămintul este neprofitabil, este cum ai intra cu 14 lei în mină și mai ieși cu unul, așa de mare ar trebui să fie subvenția, ca mina să mai subziste.

Adrian Raț are 30 de ani și știe că praful de siliciu din mină îi va mânca plămânii, reumatismul îi va nenoroci oasele, mulți mineri mor fără să prindă 60 de ani, poate nici 55, imediat, la 2-3 ani după ce ies din mină. S-au învățat cu aerul rarefiat din abataj, la suprafață, aerul este prea puternic pentru ei și se curată în scurt timp: „Dintre boală, silicoză și foamete, aleg boala, știu că n-o să-mi văd nepoții, nici măcar copiii la înșurătoare. Când nu ai ce să pui pe masă, nu te mai gândești la boală, ce înseamnă boala când le ghiorțâie mațele copișilor?”, spune Raț și se joacă încontrolabil cu lămpașul.

Am mai fost la Sanatoriul de la Brad, în urmă cu șapte ani și am mai văzut mineri bolnavi de silicoză, boală căpătată în mină, chiar dacă a fost introdus perforajul umed, pe bază de apă, pe care minerii nu-l iubeau fiindcă îi încurcă la lucru și îi împiedică să-și facă planul. Chiar și cu perforaj umed și fără, minerii tot se îmbolnăvesc de plămâni. Au o tuse seacă, îi se rupe inima când îi vezi cum se chinuie să respire, se ajută de mâini ca să-și mărească diafragma. Toți minerii cu care vorbisem în urmă cu șapte ani sunt morți. Stau în saloanele sanatoriului scorjit și nu scot o vorbă, abia pot să-și întoarcă privirea către vecinul lor cu care, odată, cheuiau la Ziua Minerului, cu mici și gînars. Băieți tineri, n-au 45 de ani, zac cu privirea încremenită către becul chior din salon care palpaie mai vioi decât plămânii lor. Ioan Damian a lucrat 30 de ani la Mina Gura-Barza: „Prin anii '70 scoteam câteva tone de aur pe an, acu' dacă se mai scot 200-300 de kilograme. De la 16 ani am muncit la baie, la aur, iar acum zac în sanatoriu cu silicoză gradul 3.” Directorul sanatoriului, Ioan Circo, ne face semn că este într-o stare foarte gravă, parcă ar mai avea câteva luni de trăit acest miner, aproape invizibil în arcurile patului enorm, în pernele slinoase.

Știau din prima clipă, atunci când s-au dus să muncească în mină, la ce se expun, dar unde să se ducă și din ce să-și întrețină familiile?

Aceasta este povestea tristă a unui oraș aflat în agonie. Boli, șomaj, poluare, moarte. Guvernării ar vrea să intre în Uniunea Europeană, dacă s-ar putea, fără astfel de ținuturi nenorocite. Nenorocite de ei.

text și foto **Gabriel Geamănu**

Frank Timiș este un personaj extrem de controversat în România, prin proiectul de la Roșia-Montană despre care *Academia Română* a afirmat că va determina un adevărat dezastru ecologic. Acolo va fi folosită o tehnologie pe bază de cianuri care vor avea un efect devastator asupra florei și faunei, timp de câteva sute de ani. Ce dacă sute de oameni vor avea locuri de muncă, Europa civilizată nu vrea minerii, nu vrea moartea habitatului, vrea un mediu curat. Aurel Circo a fost director la mina de aur Gura-Barza. Își aduce aminte de anul 1990: „Atunci, Frank Timiș a venit însoțit de mai mulți demnitari din București, printre care și Gelu Voican-Voiculescu, hotărât să preia Mina Gura-Barza, dar nu subteranul ci numai separația pe bază de cianuri. Atunci sindicatele, că erau cinci, s-au opus, că țara nu se vinde, iar Timiș și demnitarul Gelu Voican-Voiculescu au plecat și s-au reorientat către Roșia-Montană. Acum Florin Cazacu, liderul sindical, plânge după investitor, chiar dacă poate asta a fost norocul Bradului, că a scăpat de Timiș și cianurile lui. Oricum, și la Gura-Barza au fost deversări, de-a lungul timpului, cu cianuri din iazul de decantare. Au murit peștii, au murit animalele care au băut apă. Cianurile sunt o nenorocire pentru mediu.”

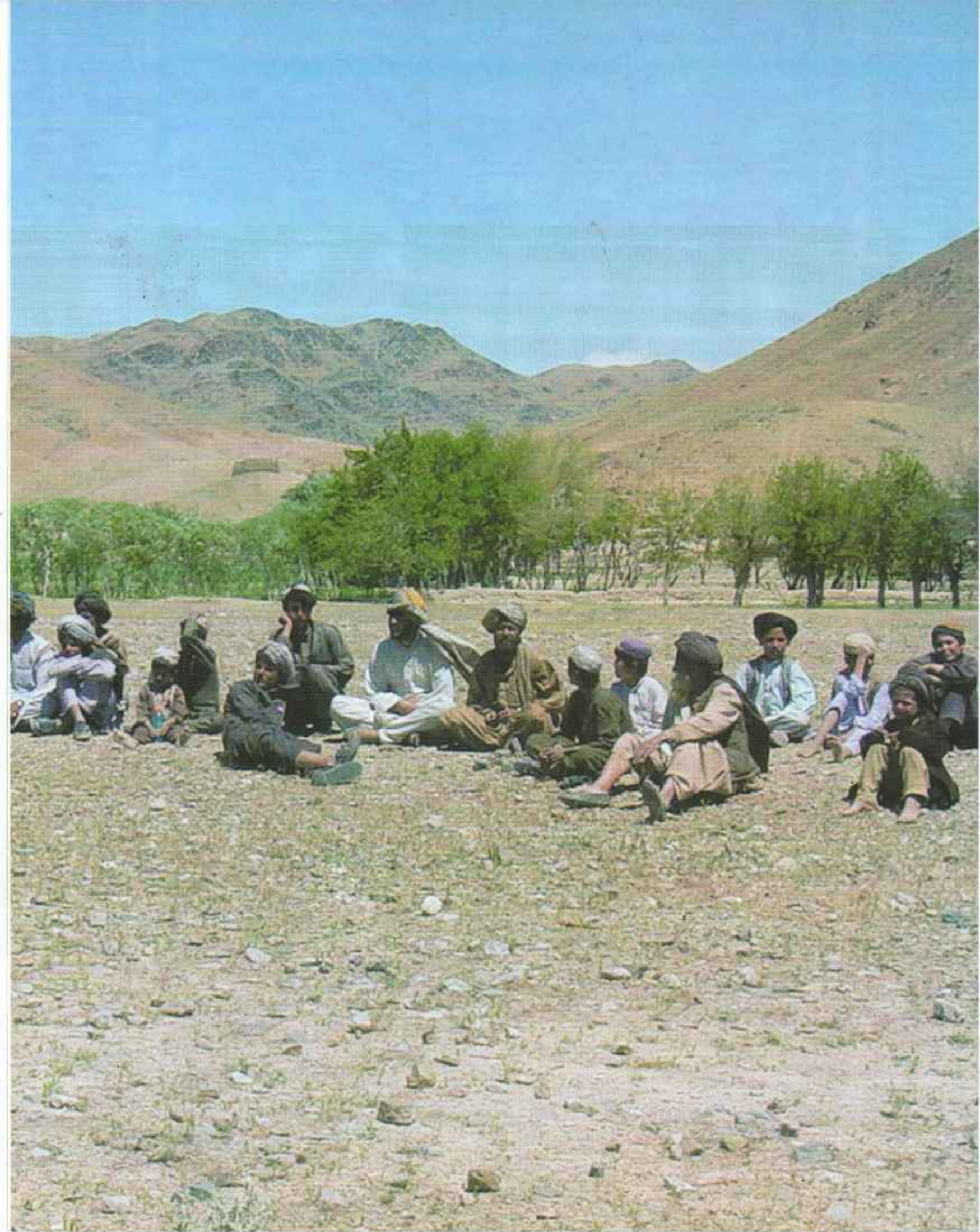
La Kandahar
mirajul îmbogățirii
are parfum de mac

exclusivitate

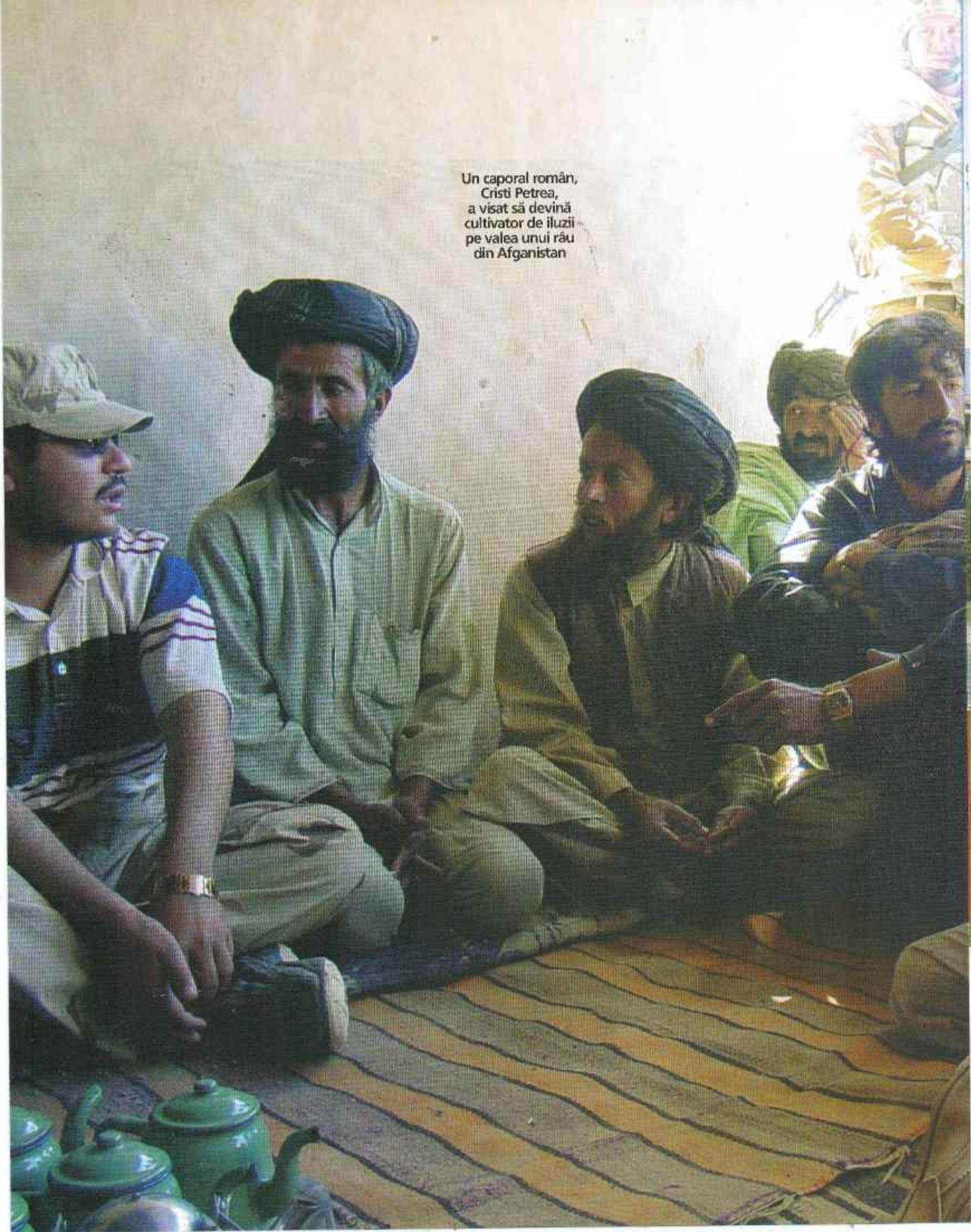
Paradisul cultivatorilor de droguri

Dacă pleci cap compass Islamabad, poți vedea roșu în fața ochilor. Pe șaiszeci de mii de hectare. În Valea Helmand sau în Kandahar, primele două zone ca „afluență” de maci, înzestrat cu un bun traducător, poți intra în sate și vorbi cu oamenii, cu condiția să fii îndejuns de abil încât să nu calci pe mine. Ai putea sări în aer pe bucăți și e preferabil, oricum, să sari integral (mai ales dacă ești un reporter dintr-o bucată).

Un caporal român,
Cristi Petrea,
a visat să devină
cultivator de iluzii
pe valea unui râu
din Afganistan

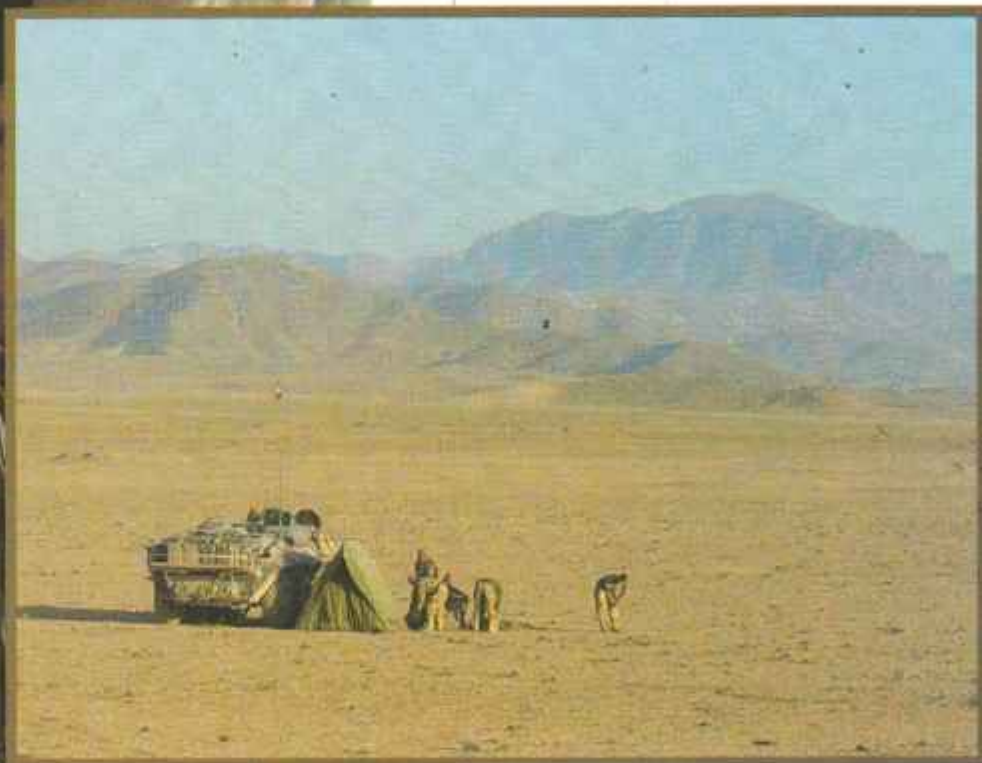

Visul afgan

Kandahar e oraș mai mult cu numele. Toată zona din jur e deșert înalt, cu alură de podiș. Nisip și piatră. De fapt, nu-i putem spune nisip, ci praf, efectiv praf. În rest, piatră cumplită. Peisajul din jurul Kandaharului e sublinar sau, mai degrabă, martian. Când ajungi acolo, juri că e locul unde s-au turnat episoadele din *Dune*. Nu crește nimic. Doar doi copaci, la mari distanțe unul de celălalt. Curmali. Curmalele atârnă în ei ciorchine, însă pomii arată jalnic. Într-un periplu de câteva zile, într-un jeep militar, n-am văzut decât o singură dată o oază. Singura șansă de supraviețuire, într-un asemenea context, ajunge să fie, uneori, legată doar de droguri.

Este și declarația unui caporal din Bistrița, Cristi Petrea, român neaoș, căruia i-a trecut prin cap, curios lucru, „visul afgan”.

„Să cumpăr o bucată de pământ aici, la asta m-am gândit” – mi-a destăinuit caporalul în timp ce luam împreună masa de seară. „Autorități nu sunt. Cea mai înaltă autoritate e un fel de staroste al satului, ales dintre cei bătrâni”. Așezările au, de regulă, zece case și vreo sută de oameni. Nu au nici un fel de fereastră. Doar o deschizătură, cel mai ades dreptunghiulară (sau chiar ovală), practică într-un zid făcut din chirpici, care reprezintă peretele „camerei”. O colibă din lut ars. „Să-mi fac o plantă pe malul râului”, își continuă gândul caporalul. „Una de cannabis. Aici, cultura « cânepei nebune » este permisă. Și a macului la fel. Nici gând ca guvernul să interzică așa ceva. Și chiar de-ar fi interdicția, cine să se indigneze în așa sărăcie? Pe malul râului, clima e mai permisivă. Nu mai e chiar deșertul ăla arid, înalt, total, care bântuie restul ținutului, chiar și (sau mai ales) munții”.

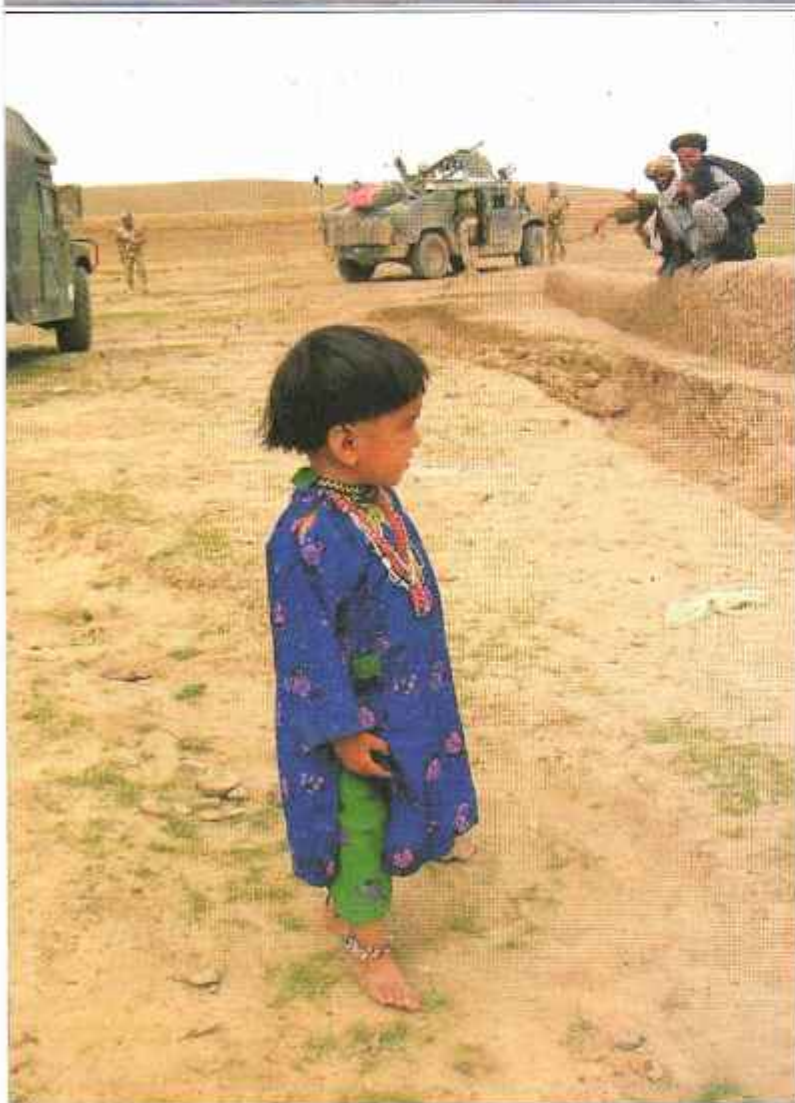

Valea Helmand

În ariditatea acestei lumi, Valea Helmand este tot ce poate închipui un vis fertil. Printre soldații români din Afganistan, a ajuns un mit. Nu există nici o supraveghere pe drog. Nu e nici o interdicție. Dimpotrivă, majoritatea localnicilor cultivă cannabis. Cel puțin așa declară. Trupeții români au studiat terenul, în Afganistan fiind inițiate câteva acțiuni ale administrației americane de a stopa traficul de droguri. Ca o premieră, a fost, de curând, arestat și capul unei rețele „românești”. Cătălin Bondea conducea o rețea cu doi nigerieni – de la care a fost sechestrat un kilogram și jumătate de heroină. Românii purtau drogul chiar în stomacul lor, ca un sac. *Dawn*, o publicație din Islamabad, a relatat pe larg arestarea românului într-o cameră de hotel din sectorul G-9/4 al capitalei pakistaneze. În camera de hotel, erau celelalte pastile, care nu apucaseră, încă, să decoreze stomacuri.

În Valea Helmand, macul crește cam tot de talia plantei din România, doar că e puțin mai înalt. Tulpina e mai groasă și mai mare. Floarea mai deschisă și mai ochioasă. Producția de bază e opiumul. De departe, Afganistanul este lider de piață aici. Statele Unite o consideră, oficial, „producție strategică”. În 2000, atunci când s-a atins maximum, culturile de opium erau întinse pe 82.172 de hectare. (Sursa: statisticile Națiunilor Unite.)

Prețul opiumului a crescut de 10 ori

Apoi si-au băgat botul americanii. Sub presiunea ONU, dar și sub invazia americană, s-a întâmplat un recul: în 2001, peste un an, plantațiile au scăzut de 11 ori. Au rămas în joc doar 7.606 hectare de opiacee. Ce s-a tras de aici iarăși e de ținut minte: prețul opiumului, în dolari/kilogram, a urcat de peste zece ori, în 2002, față de 2001. E drept că, sub „presiunea pieței”, peste un an, plantațiile se întinseseră la undeva între 45.000 și 60.000 de hectare (estimarea, preliminară, aparține OPS-Opium Poppy Survey). Dar la piață tot americanii s-au gândit. Și, mai cu seamă, guvernul-marionetă instaurat de ei. De altfel, dezmeticit ca dintr-un vis ambiguu, Afganistanul a cerut recunoașterea sa ca stat „producător de opium pentru export” (informație furnizată de UNODC-United Nations, Office on Drugs and Crime). Opiumul care se produce pe plaiuri afgane este folosit și în cadrul cercetărilor științifice care implică opium. Laboratoarele monitorizate de UN pot folosi, în analizele pe care le întreprind, opium procurat legal via Islamabad.

În 2000, guvernul taliban, sub presiunea dură a Națiunilor Unite, a impus reducerea producției. Un soi de „embargou”, mai mult sau mai puțin oficial. La acea oră, Afganistanul producea mai mult de 70% din producția de opium a lumii – și cam 80% din cea de heroină. Veniturile realizate din comercializarea acestei producții se pot ridica la 100-200 de miliarde de dolari.

text **Mihail Gălățanu**

foto **Mihail Gălățanu și arhiva MAPN**

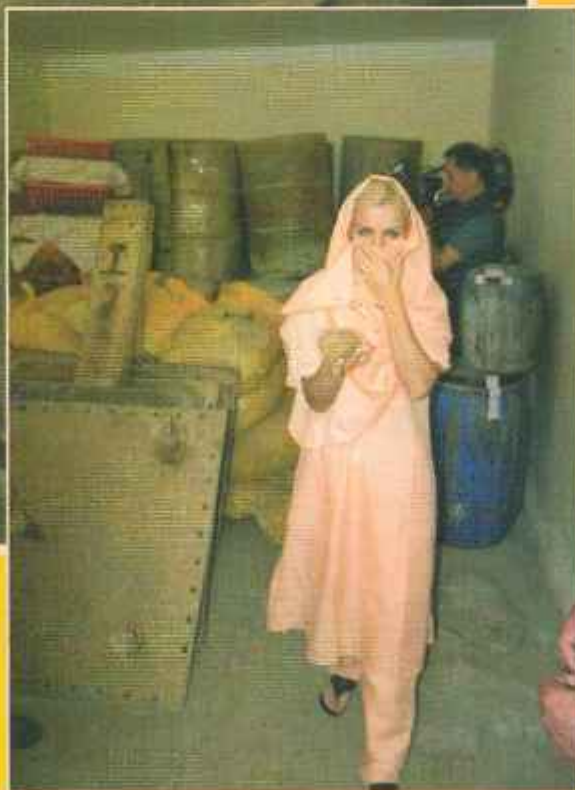

Jojo în Afga

Nu o întrebați despre fostele iubiri. Va protesta. Nu încercați să-i amintiți că a pozat pentru *Playboy*. E un subiect tabu. Nu spuneți că este tânără, blondă... Vă va surâde dragăstos, cu un aer de felină, replicându-vă: „Prostii! Nu mă cunoașteți cu adevărat. Și apoi, femeile blonde sunt îngrozitor de sexy. Nu mă refer doar la mine, ci la actrițe de la *Hollywood* precum Marilyn Monroe sau Grace Kelly. Blondele au o aură mai specială, sunt mai sensibile față de brunete. Suntem mai alintate”. Miau! Dorind să-și creeze o imagine nouă, Jojo încearcă să ne demonstreze, astăzi, că este mai mult decât *jeune et jolie*.

nistan

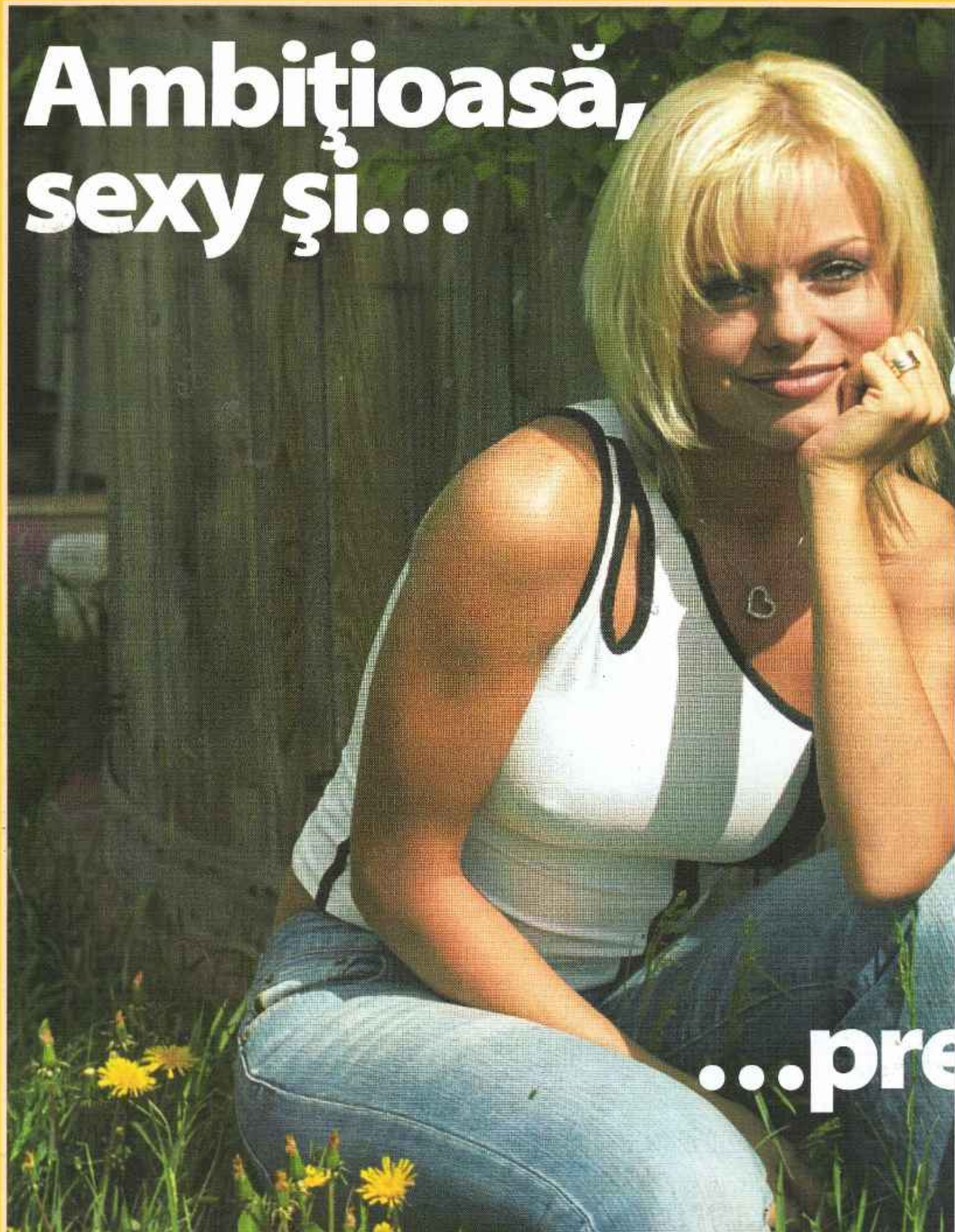
Dacă putem judeca un om după ceea ce spune și realizează, Jojo are de ce se mândri. Prestația ei alături de grupul *Divertis* este cel mai bun punct de sprijin. Apoi, nici faptul că a participat la documentarul realizat de către compania *Way Press International* pentru *CNN* și *Euronews*, în cadrul unei campanii antidrog, nu este mai prejos. Respectiva producție s-a desfășurat în mai multe țări – Turcia, Grecia, România, Bulgaria și Afganistan. Jojo este imaginea campaniei și reporterul care relatează de la fața locului. În prima parte a acestui an, Jojo s-a aflat în Bulgaria unde a făcut documentare la *Centrul de luptă antidrog Suhodol* și nu numai. „Am filmat și într-un loc în care se droghează de obicei persoanele dependente. Erau multe gunoaie, sânge și seringi pe jos. A fost puțin periculos fiindcă a venit un dealer cu doi clienți nervoși și ușor violenti fiindcă ne aflam în acel loc. Dar, materialul a ieșit bine până la urmă. Am făcut chiar și un videoclip, intitulat *Seule dans la nuit* (Singură în noapte), cârui, în versiune românească, i-am zis *Otrava mea*. CNA l-a interzis în România, fiind foarte dur, cu scene foarte reale. Eu joc rolul unei fete care devine dependentă de droguri, ajunge la prostituție și apoi moare”.

Cum Afganistanul este țară producătoare și exportatoare de droguri, destinația finală pentru documentarul în discuție a fost Kabul. Așa se face că, de Paști, Jojo s-a aflat în Afganistan, unde a stat patru zile. În rolul de reporter, Jojo a trăit și văzut pe pielea ei cum e viața în Afganistan. V-o imaginați pe micuța Jojo alături de 10 tone de hașis? Trebuie să v-o imaginați! E dulce în costumul ei oriental. „Am filmat la poliția antidrog din Kabul. Stăteam lângă zeci de tone de hașis, opiu și heroină. Asta însemnând numai cât au putut ei să captureze, fiindcă nu prindeau fiecare transport de droguri. Am mers cu echipa și am filmat și la vamă. Acolo e un control riguros, dar și dificil, în special pentru femei. Ele poartă acel văl, numit *burka*, acoperind în totalitate corpul și sub care se pot ascunde cantități mari de droguri. Cum bărbații nu au voie să atingă femeile, la vamă a început să-și facă apariția, discret, personal feminin care are misiunea de a percheziționa”. Deși a stat puțin, Jojo a avut timp să cunoască și o tânără actriță afgană, în vârstă de numai 14 ani, Marina. „Inițial era o cerșetoare, provine dintr-o familie extrem de săracă. A jucat pentru prima dată la 12 ani, într-un film intitulat *Ossama*, care dezvăluie teroarea prin care a trecut populația în perioada talibanilor. Fetița a câștigat două premii fiind considerată cea mai bună actriță la festivaluri de film din India și Coreea”, povestește cu entuziasm Jojo.

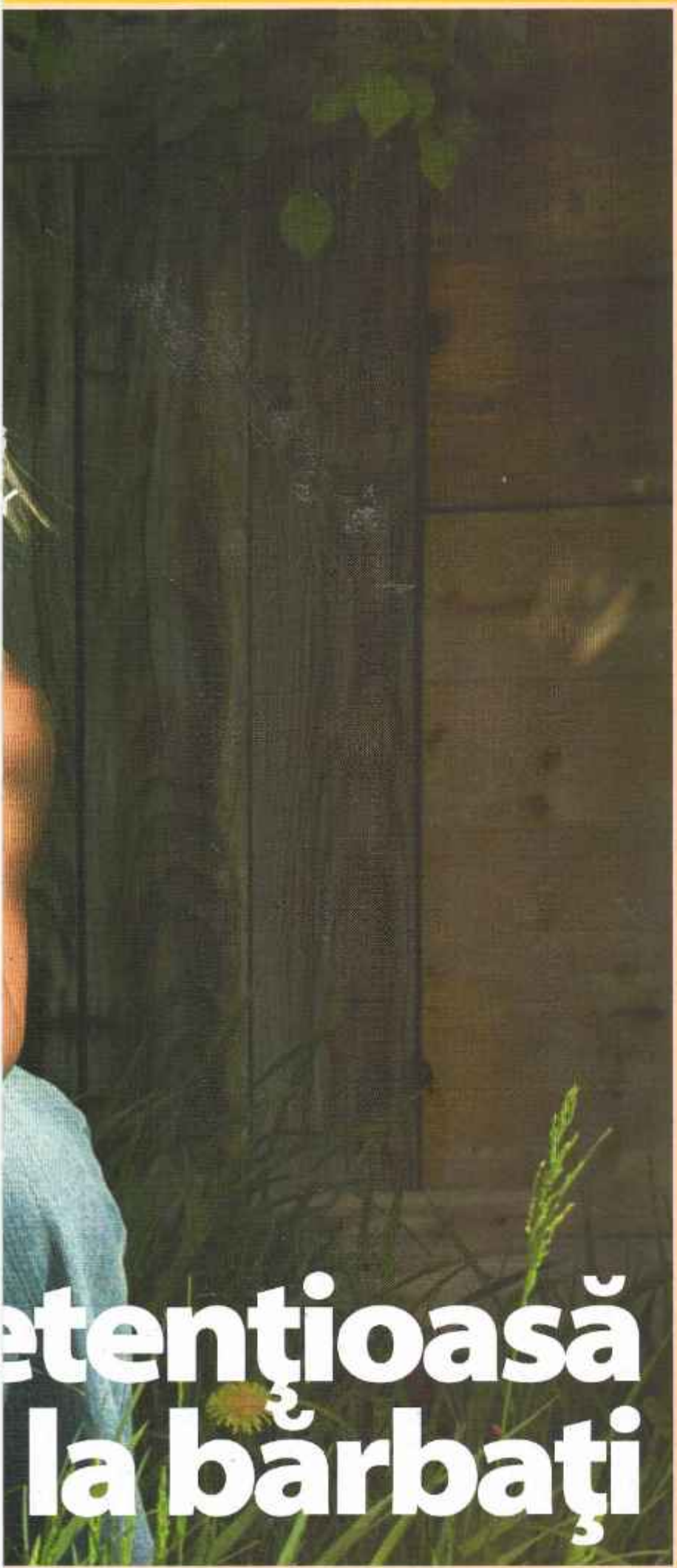
Deși, de Paști, Jojo a fost departe de familie, iar de Învierea Domnului a stat singură în cameră, simpatica blondină nu a ratat ocazia de a-i vedea pe băieții noștri din gamizoana ISAF (*International Security Assistance Force*). „A doua zi de Paști am fost și am vizitat soldații români. Nu am reușit să stau de vorbă cu ei decât o jumătate de oră pentru că erau în misiune și nu aveau timp să rămână la o șuetă cu mine. Am făcut doar câteva poze împreună, ne-am cunoscut și ne-am urat *Paște fericit!* și *Hristos a înviat!* Au fost foarte drăguți. Tot camp-ul ISAF era plăcut. Sunt peste 34 de naționalități acolo și, bineînțeles, toți sunt îmbrăcați în uniforme militare, ceea ce le dă prestanță”, povestește Jojo. Documentarul despre droguri se află, deocamdată, în faza de montare, Jojo speră, însă, să-l aducă și la *Antena 1*, după ce vor fi finalizate toate datele tehnice.

■

**Ambițioasă,
sexy și...**

...pre

Atențioasă la bărbați

La 23 de ani, cu o licență în actorie la Universitatea Hyperion, Jojo evoluează pe scena Teatrului George Ciprian din Buzău. Ea dorește, totuși, să continue și cariera muzicală. „Am un album în plan, dar, încă, nu am găsit oamenii potriviți pentru colaborare. Vara aceasta vreau să mă ocup de muzică, solo. Nu mă văd deloc alături de o trupă. Sunt convinsă că nu voi cânta într-o formație”.

Solo pe scenă, solo și în viață. „Eu sunt plecată de dimineață până seara, abia găsesc un week-end în care să mă odihnesc și eu. E greu pentru un bărbat de vârsta mea să aibă un pic mai mare să se obișnuiască ușor cu un asemenea program. Normal, orice bărbat tânăr dorește să-și trăiască tinerețea distrându-se și simțindu-se bine. Pentru că eu sunt o femeie obsedată de carieră, ador actoria, e mai dificil să găsesc o persoană care să-mi împărtășească visurile și idealurile”, se explică Jojo. Acum, femeile în toată regula și foarte sexy, a devenit mai exigentă în ceea ce privește jumătatea masculină a acestei lumi declarând sentențios: „Nu mi-ar plăcea un bărbat care să fie lipsit de simțul umorului și de inteligență. Nu aș putea sta lângă un bărbat care să nu aibă același nivel intelectual cu mine. Am trecut de perioada liceului, când ieșeam în oraș de dragul distracției, pentru un bar, discotecă sau un film. Când e vorba de o relație reală trebuie să existe conversație și comunicare între cei doi, altfel nu ai ce căuta lângă acel om”. Ei, cum vă place Jojo de această dată? Despre înșelătoria în dragoste, sora cea mică a Iulianei are și aici un cuvânt de spus: „M-ar durea teribil dacă partenerul meu de viață m-ar înșela. Există mai multe tipuri de bărbați care înșală. Unii înșală mai tot timpul pentru că sunt niște afe-meiați, altora li se întâmplă o dată în viață, fiindcă trec printr-o perioadă mai dificilă și caută să reîntîrească în brațele unei femei. Probabil, dacă aș fi o soție, după mulți ani de căsnicie, și aș avea copii și s-ar întâmpla un asemenea lucru o dată, aș tolera, aș încerca să trec peste asta. Dacă, să zicem, încep o relație și după unul-doi ani mă înșală nu mi se pare normal, când ai o femeie tânără și OK lângă tine, să faci așa ceva. E valabil și pentru femei, că nici ele nu sunt mai sfinte”.

Efervescentă și mereu în schimbare, drăgălașa Jojo a lăsat rozul copilăriei deoparte, deși îi place încă la nebunie, și a adoptat alte culori în vestimentație – bleu, verde, alb, și-a luat și carnetul de șofer devenind o tânără cu personalitate la volan care declară răspicat: „Sunt o persoană cerebrală, gândesc un pic înainte de a lua decizia. Nu sunt genul de om care se aruncă în gol fără să știe unde aterizează. Cred că toate lucrurile care se întâmplă, și bune și rele, au ca ultim scop definirea personalității unui om. Dacă nu am încerca greșeala și suferința, nu am savura clipele de fericire”. Ambitioasă până-n pânzele albe, Jojo vrea mereu să-i reușească totul, chiar și clișeele. „Gătesc foarte bine, dar cu dulciurile și clișeele nu le prea am. Am stricat odată mai multe tigăi ca să prepar clișee. Până la urmă, cu o tigăie de la o vecină și cu sfaturi de la bunica mi-au ieșit”.

Arborând mereu un zâmbet dulce și afectuos, Jojo își recunoaște deschis și defectele: „Uneori mă ia gura pe dinainte, fiind o persoană foarte vorbărească, din dorința de a face bine, îmi este greu să-mi țin ideile în căpșor. Le exprim foarte ușor și, crede-mă, nu e bine. Mi-a zis el, tata: «Tată, diplomația înainte de orice, DIPLOMAȚIA». Acum mă mai abțin, dar uneori când mă enervez...”

Text: **Alice-Claudia Gherman**

Foto: **Robert Hancianec** și **Arhiva Jojo**

Bambi: „Nu credem

Din mai 2003, trupa Bambi nu a mai scos nici un album. Doar un videoclip pentru piesa Las grijile. Până una-alta, sora cea mare s-a îndrăgostit de fotbalistul Nicolae Mitea, atacantul de la Ajax Amsterdam. Urioc, fostă menajeră a lui Mitea. Adevărat sau fals? Nimeni nu a fost de față ca să poată spune ceva

Acasă la Bambi, în sufragerie, fetele își fac apariția îmbrăcate în culorile preferate – Raluca în roz, Denisa în verde. Sunt culorile sezonului, dar și obsesia fiecăreia dintre surori. Pe canapeaua din piele, sub privirile vigilente ale soților Tănase, părinți și impresarii lor, încropim o discuție. De curând, Bambi a devenit imaginea unui salon de înfrumusețare de lux, așa că Denisa și Raluca au o tunsoare foarte șic. Înainte de a aborda subiectul fierbinte – dragostea, discutăm puțin despre activitatea artistică a trupei. Nu au mai scos nici un album, nu și-au schimbat nici măcar numele trupei, deși, la un moment dat, și-au făcut site pentru a primi propuneri de la fani. Nu au schimbat nici genul de muzică, așa cum se auzea că o vor face. De ce atât de mulți „nu”? Denisa, mai vorbărească și mai înfiptă, răspunde: „Avem zece piese, cu linie melodică și text terminate. Trei sunt deja demo-uri, trebuie doar orchestrația. Suntem gata oricând să intrăm în studio. Din păcate, casa de producție nu

„Îi admirăm pe cei de la Voltaj, DJ Project și, mai nou, Praf în ochi. Dar și 3 Sud-Est. Când ne place o piesă, o ascultăm non-stop, până ne săturăm de ea.”

ne ajută, noi trebuie să venim cu piesele gata făcute, iar asta poate costa chiar și 20.000-30.000 de mii de dolari. Sperăm ca până în iunie să venim totuși cu un album nou”. Pentru a-și schimba numele trupei, fetele au primit susținerea a 1.001 de fani, iar 800 de fani au fost împotriva. „Ne-au propus să ne numim Sisters. Nu am făcut pasul, deoarece nu credem că e momentul. Ar trebui o superpromovare și un supervideoclip pentru ca publicul să se obișnuiască cu noul nume și mulți, oricum, ne-ar considera tot Bambi”, mai spune Denisa. Di Tănase adaugă: „Casa de producție RBA nu se prea implică. Tot ce s-a făcut în materie de promovare este meritul nostru”. „Niciodată noi nu prea am fost la o casă de producție puternică. Nu am făcut clip după clip. Deși avem o mulțime de piese foarte bune, ele nu au fost promovate. Nici televiziunile, pentru emisiuni, nu iau legătura direct cu noi, impresarii, ci cu cei de la casele de producție. Acolo dacă nu e PR-ul bun, nu leși în față. Am avut

nenoroc”, întărește dna Tănase. Până la noul album, fetele Bambi au o mulțime de spectacole în țară care le aduc suficienți bani, compensând „ghinionul” cu televiziunea și casele de producție.

Muncă, muncă, dar cu dragostea cum stau? Subiect delicat, fetele au fost bine dădăcite de către părinți, nu vorbesc mult despre poveștile de amor. Raluca, 19 ani, recunoaște că îi este drag internaționalul Nicolae Mitea, tot în vârstă de 19 ani, dar discută rezervată despre el. Calmă ca întotdeauna, jumătatea mai mare a Bambi povestește: „Ne-am întâlnit din întâmplare. Nicu m-a văzut la televizor la emisiunea Teo. Era în Olanda, eu în România. Nu aveam nici o tangență cu el sau cu fotbalistii în general. M-a sunat și ne-am împrietenit”. Nicolae Mitea a sunat-o și pe Dana Rogoz cu ceva timp înainte de Raluca. Ba l-a trimis și un buchet de trandafiri de ziua ei, dar Abramburica nu l-a băgat în seamă. Lucrurile au mers altfel cu Raluca. De la faza de telefoane s-a trecut la o vizită a surselor Bambi în Olanda, la Amsterdam, la reședința lui Mitea. Nimic rău, numai că prezența menajerei Cristina Urioc în casa lui Mitea a deschis cutia Pandorei și bârfele au zburat repede la presa română. Ajutate, firește de Cristina Urioc, bosumflată, pe drept ori nu, că fostul dinamovist a dat-o afară după vreo trei săptămâni de la angajare. Că Raluca s-ar fi culcat deja cu tânărul fotbalist chiar de la prima întâlnire, că Mitea o are în vizor și pe Denisa, că pe față îi declară Ralucai iubire, iar pe la spate vorbește vulgar despre ea, că disprețuiește oamenii și câte și mai câte, toate au ajuns la ziare. Las' pe ele! Așa s-au transformat cele patru zile petrecute la Amsterdam într-un scandal a cărui veridicitate doar timpul o va proba. Raluca se mărginește să spună acum doar atât: „Suntem deocamdată în faza de iubire platonică. Tot ce s-a

În povestea cu fata mare"

acasă. Raluca și Denisa au în pregătire zece piese noi-nouțe, dar le trebuie orchestrație pentru ele. Nici nu s-au împrietenit bine că bârfele au și început să apară. Răutatea lumii a vorbit prin gura Cristinei în mod cert. Raluca vorbește doar pe jumătate despre acest subiect, acum când furtuna s-a domolit nițel.

fost ceva așa, trecător, ca în adolescență. Eu sunt mai băiețoasă, mai zăpăcită, mă plictisesc foarte repede de băieți. Am un admirator care de patru ani îmi telefonează zilnic. M-a sunat și mai devreme. Din simplu fan s-a transformat în admirator, apoi în cel mai bun prieten al nostru. Am ieșit toți trei împre-

„Nu-mi plac băieții nepoliticoși sau care lângă fete sunt niște mieluși, iar în grupul lor se dau mari că ei fac și dreg. Dacă Mario scapă un cuvânt care nu-i la locul lui, îi închid telefonul”. Spre deosebire de Denisa cea voluntară, Raluca a fost o vreme complexată că sora ei mai mică este mai înaltă decât ea, acum zice ea, l-a trecut. În ceea ce privește băieții,

Raluca este la rândul ei pretențioasă:

„Nu-mi plac băieții de bani gata, care cred că li se cuvine totul. Îmi plac băieții îngrijiți, care se epilează, își dau cu lac pe unghii, sunt grijulii cu propria persoană. Nu-mi plac cei care nu vor nimic de la viață și ascultă manele”. Să fie Mitea unul dintre cei care își dă cu lac pe unghii și se epilează? Cât privește manelele, aceleași guri rele spun că i-ar cam plăcea.

Fără inhibiții și false pudori, în casa Tănase se vorbește despre orice: sex, bani, prietenii, nu sunt

ună; eu, Mario și Raluca, dar nu ca iubiti ci doar ca prieteni”, spune Denisa cu fermitate. Foarte exigentă, Denisei îi plac băieții mai mari decât ea. „Am avut prieteni doar de la 20 de ani în sus. Cu cei de vârsta mea am ajuns la concluzia că nu am ce căuta lângă ei. Mi se par prea imaturi, chiar e o pierdere de vreme. Muzica m-a maturizat, deja am o meserie înainte de a împlini 18 ani, iar vecinii de vârsta mea încă se mai joacă”. Dezinvoltă, Denisa adaugă:

secrete. Fetele sunt exponente ale generației emancipate sexual. „Nu avem idei preconcepute cu virginitatea sau lucruri de acest gen. Acum este foarte mare libertate, părinții sunt deschiși, nici măcar ei nu au idei din acestea. Societatea s-a schimbat, nu credem în chestia cu «fata cuminte, fata mare»”. Totuși, Bambi spun că deocamdată nu au trăit decât iubiri platonice.

text Alice-Claudia Gherman

foto Robert Hancianec

spus despre Mitea sunt doar minciuni. Din păcate lumea crede. Noi am răspuns la toate întrebările ziariștilor când ne-am întors din Olanda, dar răspunsurile ne-au fost răstălmăcite. Acea Urioc a venit la Amsterdam în ziua în care noi plecam. Ea tocmai își desfăcea bagajele, noi ne pregăteam să mergem la aeroport. Nici nu am avut timp să ne cunoaștem. Nu știu ce poți spune despre un om după ce ai stat cu el două ore. E răutate, nu atât împotriva mea cât împotriva lui Nicu. Probabil era singura soluție pentru respectiva persoană ca să mai câștige niște bani”. Revoltată, Denisa declară:

„Mitea a fost la noi în casă de 8 mar-tie. Pe mine mă tratează ca pe sora mai mică a Ralucai. Eu sunt mai alin-tată... Am stat o săptămână în casă și cu fratele lui, erau și prietenii și familia lui acolo. Aș fi văzut dacă se întâmplă anumite lucruri despre care s-a scris în presă. Nicu e un tip de treabă, își ajută prietenii, rudele. Le trimite bani. Nu este nimic adevărat din ce s-a spus”. Dacă se va transfor-ma sau nu prietenia cu Mitea într-o mare dragoste, Raluca nu știe să spună deocamdată. Un lucru e clar: odată cu vacanța de club din iunie, Nicolae Mitea își va reîntâlni iubirea.

Dacă Raluca e îndrăgostită, Denisa, 16 ani, are și ea un admira-tor – Mario. „Nu am un prieten, în sensul de iubit. Cea mai lungă «iubire» a mea a durat patru luni. A

Adrian Mutu, după ce s-a despărțit de Alexandra, și-a îndreptat privirile către frumuseți din lumea model precum Moran Atlas. Cristian Chivu a lăsat-o pe Andreea Raicu și a făcut o pasiune pentru prezenta-toarea postului tv Rai Uno, Caterina Balivo. Nicolae Mitea, atacantul de la Ajax Amsterdam „a vrăjit-o” pe Raluca Tănase de la Bambi. Săgețile lui Cupidon și-au atins scopul, Raluca s-a îndrăgostit. Cine îi urmează?

RECLAME CARE N

Ai noștri – mai deștepți decât ai voștri

Inteligenți, iar pe cei care nu sunt deocamdată cititori ai acestei publicații să-și doarească să fie. Ne-am inspirat din ce am trăit și auzit", adaugă Carmen Călugăreanu.

„O altă parte extrem de dificilă a fost alegerea distribuției. Am decis cei de-al doilea personaj exact cu o zi înainte de filmări. Era nevoie de două tipologii cu totul diferite, care să reacționeze foarte bine – ne bazam pe mimică și gestică, nu pe dialog – să înțeleagă fenomenul și să aibă o vârstă peste medie. Cine arăta O.K.

din punct de vedere al fizionomiei, nu reacționa așa cum doreau echipa de creație și regizorul. Cei care intrau corect în pielea personajelor nu aveau vârsta potrivită. Eram disperați, după ce am respins tot ceea ce era pe lista de casting propusă de Castel Film. Până la urmă, pe

Ce-ți trebuie ca să faci un spot publicitar de să stea mâta-n coadă? În primul rând, un buget, nu prea mare, că în România nimeni nu dă pe reclamă mai mult decât face ori decât are în buzunar. Apoi, dacă produsul e deștept, iar echipa care realizează spotul publicitar e și ea isteată, se speculează situația și se face reclama. Să zicem *Balansoarul*, difuzată pe Pro Tv, Prima Tv și Realitatea Tv. La începutul anului, *Academia Cațavencu* a venit cu jalba în proțap și a comandat spotul cu pricina la *Leo Burnett România*. Ideea era ca totul să se învârtă în jurul sloganului – „Cititorii noștri sunt mai inteligenți decât ai lor”, preluat dintr-o campanie publicitară anterioară.

Zis și făcut. Echipa lui Bogdan Naumovici, *Creative Director* al *Leo Burnett*, s-a pus pe treabă. Și-a stors creierii și a făcut un proiect. „În general, se pleacă de la o strategie, se face un *brief* (să mă ierte Pruteanu, dar majoritatea oamenilor de publicitate lucrează cu termeni englezești! – n.r.) pe care îl primim și în el se specifică: «luați în considerare ce este mai important». În cazul de față – «Cititorii noștri sunt mai inteligenți decât ai lor!» Trebuia spus într-o manieră cât mai interesantă”, zice Carmen Călugăreanu, *Senior Copywriter*. Așa a apărut reclama cu cei doi bătrâni pe terasă, unul citind adânc, celălalt curios până cade jos. „Sperăm că este o idee originală. Nu-mi amintesc să fi făcut vreodată, conștient, ceva care să semene cu spoturile de afară. Ne-am gândit să-i facem pe cititorii *Academiei Cațavencu* să fie mândri de apartenența lor la un grup de oameni

Mihailă Brașoveanu e gata să cadă în timp ce Nicolae Macovei citește triumfător Academia Cațavencu

creație, în București. Nu am găsit. Locația agreată atât de agenție cât și de către regizorul Radu Munteanu a fost pe terasa *Economat* din parcul *Muzeului Peleş*. Sub deviza «Salvați bugetul!», plecarea spre Sinaia, filmările și întoarcerea în Capitală trebuiau să aibă loc în aceeași zi. Ceea ce s-a și întâmplat”, povestește Laura Georgescu-Baron, *A/V Production Director*. Ce sumă a reprezentat faimosul „buget”? Strict secret! Din motive de confidențialitate față de client, că doar e stăpânul nostru. Un lucru e sigur: „Cel mai mic buget pe baza căruia, în Vest, s-a făcut un spot a fost de 100.000 de dolari, ori în România nu prea sunt performanțe de genul acesta. Știu cazuri, dar nu cred că trebuie să le spun eu. Costul poate crește în funcție de suma pe care o cere regizorul. La noi costurile au fost moderate”, precizează dna Georgescu-Baron.

actorul pentru «cititor al altei publicații», Mihailă Brașoveanu, ni l-a adus *Castel Film* de la *Teatrul Dramatic* din Brașov. Pe celălalt, «cititor de *Cațavencu*», l-am găsit eu. Nicolae Macovei lucrează la *Teatrul Evreiesc de Stat* din București. Echipa, însă, nu a avut timp să răsuflă ușurată. De ce le-a fost mai tare frică, de aia n-au scăpat. Scena căderii actorului cu tot cu scaun nu ieșea și pace bună. „Am crezut că nu o să reușim niciodată. Mă așteptam să se termine pelicula și să se întunece afară. Toate încercările lui Radu Munteanu și ale lui Bogdan Naumovici de a arăta actorului modul în care să-și sincronizeze reacția și căderea păreau zadarnice. Sigur că senzația era îngrozitoare. Chiar dacă știi că în spate există o saltea, când vezi că ai căzut cu scaunul și ești un om de peste 60 de ani, este o problemă. Macovei era disperat că nu ieșea, noi eram disperați că ratăm spotul. După 34 de duble, una a fost așa cum ne doream noi. La ora 19.00 am încheiat filmarea”.

Umorul din *Academia Cațavencu* s-a regăsit și în reclamă. Dacă publicul nu râde cu hohote, măcar zâmbește privind spotul.

E COAFEAZĂ

Clip aprig de Călnău

Un tip dur pe un scaun stomatologic ruginit, o sirenă din tablă, un fierar cu mutră de criminal și o ploscă de rachiu. Strașnică reclamă! Din 26 martie încoace o vezi pe România 1, Pro Tv și Antena 1. „Vinovată” de ingeniosul spot? Compania NextCap și a sa echipă de creație. Adică, „un Copywriter ținut din scurt de către un

Dan Stoica, pe un scaun stomatologic ruginit în fierărie, prinde curaj înghițind o dușcă de țarie.

zâmbetul știrb și chella, deja știu cui i se adresează produsul.

Odată stabilite prioritățile, sub bagheta regizorului Radu Munteanu, echipa de filmare s-a pus pe treabă. „În data de 3 martie 2004, începând cu ora 8.30, în comuna Potigrafu, sat Gorgota, s-a filmat timp de 14 ore. Era frig, umed, frust. Ca la țară, când

e urât afară, plouă și bate vântul. Toți am cam îndurat frig, dar important e că nu a răcit nimeni. Doar «fierarul» a trăit cu demnitate experiența friptului cu jarul care sare pe mână în timp ce întetește focul din cuptor. Fiecare dublă care s-a tras are încărcătura ei de umor. Inclusiv cea în care era să intre sub roțile IMSului, una dintre ratele protagoniste”, susține Wanda Podgurschi.

Sloganul reclamei la rachiu Hanul Ars are povestea lui. „Totul a pornit de la încăpățănarea de a folosi un anumit tip de font pen-

tru a scrie «Rachiu de Călnău», dar nu se încadra bine pe formatul etichetei. Mai trebuia un cuvânt pentru ca lungimea să fie optimă. Așa a apărut «aprig». Un adjectiv predestinat, fiindcă reclama la Hanul Ars se va difuza cu îndârjire până la sfârșitul acestui an. Aprig, cine-i rezistă!

Text: **Alice-Claudia Gherman**
foto: **arhiva Leo Burnett și NextCap**

Citate publice&Publi/cetate

Mihail Gălățanu

Vânt de Portugalia

Piața mediatică românească pe aprilie a fost destul de ofertantă. În primul rând, a ținut capul de afiș scandalul Bivolari. O informație care ne-a parvenit ulterior, verificată temeinic din trei surse și infirmată dintr-o altă, ne-a dezvăluit că (o) tânără yoghină Mădălină (dulce&suavă ca o garofiță!) se duse (pe bune!) în programul de protecție al marțorilor. Un alt model de scandal mediatic potențial căruia i s-a pus, din necesitate de surdina, un amortizor diplomatic, a fost cel al vizelor. Noroc cu membrii celebrului club Rotary, care au făcut îndeajuns de multă teavatură încât să se deblocheze granițele. Cât despre târgul Blai-Năstase, aici s-a tăcut îndelung, strategic&furtunos. Pe piața de publicitate, ne-am mai bucurat o vreme de spotul cu multă vanilie al Cocăi (Cola, nu Cozma Teoharie) și de campania socială cu (bieții) refugiați care văd 23 de milioane de străini. În rest, un laxativ care își face treaba. Jurnalul Național și-a continuat, imperterbabil, seria cu Dacă vrei să revedeți din programul de Revelion/epoca ceaușistă, Realitatea TV și-a consolidat poziția pe piața informației calupată într-un format teve. Până acum discret, omul din spatele Alex și-a făcut apariția pe piața publicațiilor de profil, Dan Ostahie fiind un inginer ingenios&tenace, în competiție eternă cu Flanco și Domus. Piața ofertelor politice s-a mai diversificat și ea. A apărut Constantin Timoc, un candidat la președinție din partea PNȚCD care are, mai degrabă, o cantitate de pitoresc importat de peste ocean, direct de la NASA. Se apropie și tuneul final din Portugalia, încep să clipească mai repede din ochi și advertiserii – și să învețe portugheza pe limba Bergenbier. Iar agențiile de turism se pregătesc să trimită suporteri în Portugalia, așa cum alții forwardează căpșunari în castelele din Spania. Se apropie și campania de locale, când toate broșurile electorale deschid gura mare. Vor fi de bonton și noi dezvăluiri despre corupția la români. Punem pariu că Băsescu va lua tot mai multe picioare în gură de la păpușile Muppets ale Realității TV? Mândră corabia, meșter sfararul... ■

Creative Director aprig, un Brand Manager și un Manager vigilenți”, explică, mai în glumă, mai în serios, Wanda Podgurschi, Account Manager la firma de publicitate amintită. Scopul declarat? O reclamă la o marcă de casă – „rachiu”, destinată supăraților pe soartă, pe muncă și pe ce altceva mai se înfurie omul. Așadar, un public țintă din mediul rural și suburban, iute la mânăie și înversunat în dragoste, cu minte puțină, dar mândrie multă, indiferent de vârstă. Cu așa perspectivă, nu-i de mirare că departamentul creație de la NextCap și-a găsit sursa de inspirație în mediul înconjurător. Respectiv, Piața Bucur Obor, târgul duminical din Bolintinul de Vale, Popești Leordeni și Jilava. Unde în altă parte să descoperi personaje mai pline de „miez” decât în astfel de zone? Poate era bine dacă treceau și prin Ferentari ori Rahova. N-are a face! Important e că s-au inspirat din viață. Castel Film s-a ocupat de distribuție și a ales actori-cascadori potriviți. Personajul principal, barosanul care merge pentru prima dată în viață la „salonul de tatuaj” al satului, este tânărul cascador Dan Stoica. O prezență originală și masivă, aleasă pe sprânceană. Numai văzându-i

Gulliver în ț

Îi vezi în reclame, la circ sau, pur și simplu, pe stradă. Sunt peste tot. Deși micuți, au o forță și un curaj pe „nu contează înălțimea, ci contează istețimea”. Unii au ajuns ziaști, alții vânzători ambulanti. Pe unii soarta i-a ajutat, pe al de multe ori nu au acces la cel mai normal lucru – un loc de muncă. Puțini patroni sunt dispuși să-i angajeze. Unora le este teamă să vorbească despre starea și statutul pe care-l au, al

La Teatrul *Excelsior*, copiii îl aplaudă ori de câte ori se joacă *Frumoasa și Bestia* sau *Aventurile Căpitanului Valoartej și vasul fantomă*. La TNB, spectacolul *Legenda ultimului împărat*, în regia lui Alice Barb, l-a făcut cunoscut publicului adult. El este fotografatul împăratului. În viața de zi cu zi este George Georgian, un om care, în ciuda handicapului de a fi micuț de statură, a reușit în viață. „Eu sunt de meserie cizmar. Am ajuns în teatru printr-un prieten care mă cunoștea de la circ, unde am mai lucrat. Regizorul Marius Nina și directorul Teatrului *Excelsior*, Ion Lucian, căutau o persoană de statura mea. Au mers la circ și Noni Hutlerer m-a recomandat. Apoi, Ion Lucian a fost cel care m-a prezentat regizoarei Alice Barb. Nu am urmat nici un curs de actorie, dar mi-ar fi plăcut să fi fost

De la cizmărie la teatru

actor”, povestește George Georgian. Deși colaborator al celor două teatre, Georgian merge în continuare la Societatea Români Handicap unde își face meseria de bază. Vorbitor de italiană și engleză, el a învins prejudecățile, câștigându-și un anume statut social. Și-a luat carnetul de sofer acum patru ani și conduce cu dexteritate *Dacia* pe care o are. Și-a întemeiat chiar și o familie... Dar viața nu a fost întotdeauna de partea sa. „Eu, din motive familiale, am întrerupt școala. Tot atunci părinții mei s-au despărțit. Mama s-a îmbolnăvit și am fost mutat de la o rudă la alta. De la 11 ani am devenit bărbatul casei. Am început ucenicia la cizmărie. Am cam

dat din necaz în necaz. Primul meu regret rămâne faptul că nu mi-am terminat școala, poate dacă o făceam dădeam și la teatru. Acum, nu pot să mai relau ceea ce nu am terminat. Locuiesc împreună cu mama și prietena mea. Pe tata îl vizitez uneori, lucrăm împreună la Români Handicap. A fost o perioadă în care nu am comunicat unul cu celălalt. Nu din dușmănie. Nu țin mânie. A fost altceva. Știi, tata este normal din punct de vedere al înălțimii, mama e mai micuță. Noua soție a tatei nu suporta să mă vadă”, spune George Georgian.

Printre multe necazuri, George a avut timp să fie și îndrăgostit. Nu o dată. Prima oară avea 19 ani, apoi a urmat o relație

cu o fată, timp de doi ani. „Era din Ploiești, stătea cu chirie. Îmi plăcea, fusese virgină. Am tot sperat că lucrurile vor merge, i-am vorbit cu frumosul. Ea nu lucra. Când mă întorceam de la serviciu, pe ea o găseam tot în vârful patului. Poate din plictiseală... S-au iscat momente tot mai dificile. Ne-am despărțit. Fata cu care sunt acum este una dintre cele mai mari bucurii ale mele. Un lucru mai vreau: să avem un copil”.

Pe Gheorghe Iordache l-am întâlnit în stația de autobuz, la *Perla*. A fost amabil și a acceptat să vorbească despre viața sa. E din Tâncăbești și o viață a făcut naveta la București. A lucrat 20 de ani la Întreprinderea de Mecanică Fină, a colaborat și pe la circ. Acum este pensionar pe caz de boală, dar mai participă la câte un casting de film să câștige un ban în plus. Pensia nu-i ajunge. A avut roluri minore, în filmul *Femeia lup*, în videoclipurile muzicale cu Benone Sinulescu sau formația *Hara*. Motto-ul vieții lui Gheorghe Iordache este: „Ajută-te singur!”, asta a făcut mereu. Nu există o asociație a persoanelor cu tulburări de creștere, în București. S-a încercat ceva, dar nu s-a reușit. Nu sunt bani. Cei care au același handicap nu se prea ajută între ei fiindcă, pur și simplu, drumurile lor în viață nu se intersectează. Iar statul... ca la stat. Nu-i pasă.

Când vine vorba despre viața sentimentală, Iordache zâmbește șmechereste: „Ăoleo! Nu mă întrebați! Am fost îndrăgostit nu o dată, ci de mai multe ori. Chiar am avut o iubită mai mare decât mine. Era normală. Am fost îndrăgostit «lulea» de ea. A trebuit să întrerupem relația pentru că a intervenit distanța între noi. Apoi, ochii care nu se văd se uită. Prima mea dragoste a fost o fată ca mine. Un coleg de serviciu, mai tupeist, după ce băuse un pahar la crăsmă, a văzut-o în stația de tramvai. S-a dus la ea, i-a spus că are un coleg la fel cu ea, că el, adică eu, e dornic să cunoască pe cineva asemenea lui. Fata i-a dat numărul de telefon de la serviciu. Apoi colegul, la o zi-două, mi-a dat

Micul iubăreț

ara uriașilor

are noi, uriașii, nu le posedăm. Se descurcă în viață în ciuda tuturor obstacolelor. Vorba unei reclame: i, societatea românească i-a trecut printr-un adevărat pat al lui Procust. Și, fiindcă medicina nu i-a putut face să crească, jeze, în condițiile economiei actuale de piață. Cum trăiesc, locuiesc sau muncesc, doar ei știu să spună. Ii și-au depășit complexele și vorbesc despre lumea lor și lumea noastră.

telefonul ei și așa am stabilit o întâlnire. Am vrut să mă căsătoresc cu ea, chiar fixasem nunta. Dar o întâmplare neplăcută ne-a despărțit. Ne-am certat dintr-o prostie, eu ambițios, ea ambițioasă. Pe cât de repede m-am îndrăgostit de ea, pe

Într-o casă micuță din centrul Bucureștiului locuiește familia Paliu: Ion, Anca și Eduard. Toți suferă de nanism, dar în ciuda handicapului sunt o familie fericită. Di Paliu este cizmar modelier, dna Anca este casnică. Pentru a se descurca finan-

circ, făceam și mai fac, uneori, încălțăminte flexibilă care se potrivește la spectacolele de circ", spune Ion Paliu. A realizat încălțăminte însă și pentru soliști ca Adrian - Copilul Minune, Romica Pucanu, Gil Dobrică ș.a. Soții Paliu s-au cunoscut

la circ. „Cei din trupa Tudorică, de la «basculă», mi-au făcut cunoștință cu ea. Ei voiau să o ia pe Anca în trupă să stea a cincea, sus, la piramidă. M-am dus cu un buchet de flori la ea. Ne-am plăcut. Ne-am căsătorit. Avem 13 ani de căsătorie și un fiu - Eduard. Are înclinații spre muzică. Cântă la vioară, orgă, tobă, are și voce. Dacă este tot așa, micuț, iar Dumnezeu i-a

S-au cunoscut la circ

dat acest har, el trebuie să depună efort și seriozitate pentru a șlefui talentul pe care-l are." Doamna Anca este din Popești-Leordeni, frații și părinții dănei sunt oameni înalți. „Am făcut ani în șir tratament cu hormoni. Nu a dat rezultat. Soțul a fost operat la Parhon, la piciorul drept, pentru creștere, dar a fost doar un cobai. Pe Eduard ne-am gândit însă să nu-l mai chinuim". Di Paliu întărește: „Am văzut că e sănătos mintal și gândește foarte bine. Am hotărât să nu mai încercăm nimic. Operațiile de creștere sunt 99,9% școală. Nu merită pentru 10-12 cm în plus să-l chinuim, eventual să rămână și cu sechele, cum am văzut că au rămas unii, anchilozati". ■

ciar participă, când sunt chemați, la castinguri. Așa îi puteți vedea în filme ca *Maria*, *Omul cu 1.000 de ochi*, *Femeia lup* etc. „La angajări, din păcate, e foarte greu. Un om normal poate să-și găsească de lucru oricând. La noi este altfel. Când eram tânăr am vrut să mă mut de la încălțăminte la *Apaca* sau *Adesgo*, dar mi s-a spus că nu pot să ajung la mașini. Am lucrat până la urmă la *Casa de Modă Dâmbovița*, pe Lipscani. Am fost și la

Mai bine pilic decât în cărucior

Statisticile medicale indică o proporție de 2,5% din populație cu tulburări de creștere. De obicei, intervențiile chirurgicale, care pot adăuga 10-15 cm în plus, nu dau întotdeauna rezultat. Nu sunt recomandate indivizilor cu sensibilitate mare la durere, fiindcă pot intra în șoc. Operațiile constau în tăierea unei anumite părți a oaselor de la picioare și sudarea lor astfel încât pacientul să crească în înălțime. Există, însă, riscul de a rămâne în cărucior. Cam 1 din 20 de cazuri. Până în '86, acolo unde diagnosticul o impunea, se făcea tratament și cu hormoni somatotropi, luați de la cadavre umane. Inclusiv în România s-a

practicat acest gen de tratament, dar, în urma scandalurilor internaționale, a fost oprit peste tot în lume. Asta pentru că se transmiteau o serie de boli virale care afectau creierul. „Acum se intervine cu hormoni biosintetici, care nu au efecte secundare", susține Mircea Popa, medic primar, șeful Secției Endocrinologie Pediatrică, de la Institutul Parhon. Prețul unei fiole de hormoni este de 9 milioane de lei. Un pacient are nevoie cam de patru asemenea fiole pe lună. Tratamentul se face doar în perioada creșterii organismului.

Int: Alice-Claudia Gherman

Foto: Robert Hancianec și Arhivă

atât de repede ne-am despărțit. Trei luni a durat. Ea s-a căsătorit cu altcineva și am întâlnit-o o dată pe stradă. Am rămas dezamăgit, fiindcă eu consider că sunt mai drăguț decât soțul ei. Acum sunt cu cineva, nu e oficială relația, dar e ca și cum am fi căsătoriți. M-am gândit că, mai devreme sau mai târziu, părinții mei vor dispărea. Am o soră, normală, mă ajută, dar are viața ei. Ce să fac? Să umblu din femeie în femeie? Nu e bine. Mai ales din punct de vedere medical, dar chiar și sufletește". ■

Konichiwa, doriți un ceai?

Kazuko-san ne întâmpină îmbrăcată în kimono de sărbătoare. Ușoara aplecare a capului ne obligă să repetăm gestul. „Konichiwa!” Bruma de japoneză pe care o repetaserăm înainte aduce zâmbet pe chipul doamnei. Ulterior ni se dau papucii, pentru că așa se face. Nu se intră încălțat nici în casa, nici în sufletul omului. Aici fiecare gest are înțeles și greutate. Respectând casa înseamnă că-l respecti și pe stăpânii ei. Iar stăpânii ne îndrumă spre încăperea mică, special pregătită de ceremonie, în care cinci tinere japoneze ne lau ochii. Pata cea mai importantă de culoare este o batistută roșie pe care o poartă fiecare mai jos de piept, în întredeschiderea kimono-ului. De fapt, un șervet de mătase, *fukusa*, folosit la apucarea capacului fierbinte al vasului în care se fierbe apa. Vom asista, în liniște, la lecție. Japonezii consideră că, odată însușită arta ceremoniei ceaiului, viața întreagă a practicantului va fi construită pe baze solide. Kazuko-san pășește grațios pe *tatami*, cu vasul de apă în mâini. Deși primele reguli s-au înfiripat odată cu aducerea ceaiului în Japonia, cam acum 1.000 de ani, această artă a fost deplin conturată numai acum 400 de ani, de marele Sen Rikyu (1521–1591). Kazuko sen-sei vine dintr-o veche familie de samurai, pentru care ceremonia ceaiului era mod de viață. Fetitei Kazuko nu îi prea convenea momentul servirii ceaiului (care poate dura chiar patru ore), pentru că era obligată să nu facă zgomot, să nu alerge, să nu se joace. Acum predă în cadrul filialei din România a celei mai mari școli de ceai din lume, *Urassenke*. Pe lângă cursurile de la Casa de Cultură a Studenților, Kazuko sen-sei invită

acasă, în fiecare joi, doamnele din cadrul Comunității Japonezilor. Așezate în genunchi pe *tatami*, în kimono-uri simple, ele o urmăresc cu mare atenție pe Kazuko sen-sei, imitând cu boluri imaginare fiecare gest. Paul-san, soțul, președintele fondator al Fundației Nipponica (în 1990), pune în cuvinte fiecare gest al ceremoniei. Kazuko sen-sei răsuflă într-un anume fel (ibricelul de bambus, îl lovește ușor de suportul de lemn, face o mică pauză, își strânge încet

expresive cu putință. Trebuie creată armonia între oaspeți și gazdă, între instrumente și cei prezenți, între cei de aici și vremea de afară. Totul se petrece în liniște, așa încât să se audă susurul apei curgând în boluri, să se audă apa fierbând, arborii afară foșnind...” Evantaiul doamnei Kazuko are caligrafiate o sută de *haiku-uri*, concentrând, ca și gesturile, ca și ceaiul însuși, gândul de pace. Urmând acest gând, chiar și samuraii, atunci când erau invitați să participe la o ce-

remonie a ceaiului, erau nevoiți să-și lase armele afară. Ca să poată atinge vasele, femeile trebuie să-și ștergă orice urmă de ruj, oja, trebuie să renunțe la bijuterii și ceasuri. Elevii nu trebuie să pună

chimonoul mai bine sub genunchi... Rând pe rând, tinerele doamne repetă fiecare gest. Probabil că până și ritmul respirației tre-

întrebări. Japonezii știu ce au de făcut. Nouă, românilor, ni se permite.

În sfârșit, momentul ceaiului. Mai întâi se servesc dulciurile, niște găluște cu cremă de fasole roșie. Mai apoi, zahăr crizantemă, ținut în pudră de orez. După ce Kazuko sen-sei amestecă în coal (special adus din Japonia, un ceai foarte scump) cu un pământ făcut din o sută de fire de bambus, o doamnă își cere scuze că bea prima. Așa cere tradiția. Fiecare își cere scuze față de cel care-i urmează. Bolul este oferit cu partea cea mai frumoasă, ornamentală, spre oaspete. Ceaiul, gătit cu spumă delicată, mirosind aproape a lapte, a plantă tânără, este substanță revigorantă, este natură vie. Proprietățile sale antioxidante, chiar anticancerigene, sunt cunoscute de mult.

Yuka Wirz, Hiroko Tozo și Elko Shiga au lăsat kimono-urile și pornesc în oraș, în fuste și bluze moderne. Soții Diaconu ne conduc către ușă și ne lau papucii. Cu bocanți românești, dar cu sînge verde prin vine, părăsim mica oază de puritate. «Sayonara!», se apleacă, concis și zîmbitori, Kazuko-san și Paul-san. «Sayonara!», ne aplecăm și noi, încercând să prindem câte ceva, măcar așa, din picătura ceaiului.

Să participi la o ceremonie a ceaiului între pereți de bloc românesc e lucru nemaîntâlnit. Totuși, din 1996, în țara noastră poți avea prilejul unui astfel de moment de mare rafinament: în apartamentul soților Kazuko și Paul Diaconu se bea ceai după cele mai stricte reguli ale tradiției japoneze. Mai mult de atât, Kazuko-san este și prima profesoară a acestei arte pe meleaguri românești.

buie învățat, suflare cu suflare. Kazuko sen-sei zâmbeste fiecărei stângăcii comisă de elevele sale. Repetă iar și iar, cu blândețe, cu grație. E nevoie de delicatețe, de o anume dulceață a atingerii întâlnită poate doar în dragoste. „Artă ceaiului se învață toată viața. Inima veșnic se cizelează, nimeni nu e perfect. Noi, aici, acum, facem pace!”, zâmbeste Kazuko-san.

Camera e împodobită de sărbătoare: în martie, în Japonia se aduce omagiul purității, inocenței și regenerării naturii. Sărbătoarea *Feteiilor* (Hina Matsuri) este prilej de bucurie pentru fetițele mici, care primesc păpușe deosebite, dar și pentru fetele tinere. Kazuko-san a așezat pe perete o caligrafie care vorbește despre regenerarea vieții, mai jos, pe măsută, o împletire de muguri tineri și frunze ofilite închipuie o măiestrită *Ikebana*. „Așa e viața: unii se nasc, alții mor. Pentru ceremonia ceaiului au fost alese mișcările cele mai frumoase, mai simple și mai

Text: **Gia Iova**

Foto: **Robert Hanciarec**

BONTON DĂ TONUL

APA TONICĂ DE LA BUCOVINA

"BonTon dă tonul bunei dispoziții. BonTon este mai mult decât o apă tonică: e o stare de spirit efervescentă. E o băutură care, în proporțiile potrivite, dă tonul amar-dulce-acrișor al cocktailurilor. Se combină și te combină cu tot ceea ce este de bun gust. E de bonton să bei BonTon!"

Parcați, mânca-v-aș!

anchetă

Mare noroc pe ziarist să fie propria lui sursă și propriul lui subiect. Mai rar devine cazul. E drept, nu la fel de mult se bucură partea umană din jurnalist, ca să zic așa. Fapt e că m-a prins radarul. De trei ori în ceva mai mult de o săptămână. De fiecare dată goneam cu zero kilometri pe oră. Și nici măcar nu mă aflam în mașină. E comédie mare.

Cum voi deveni eu principal finanțator al

Am primit acasă trei înștiințări referitoare la trei amenzi pentru parcare ilegală a mașinii. Prima dintre crimele mele la indigo fusese comisă pe 11 ianuarie, dar procesul-verbal datează din 25 ianuarie (cam două săptămâni le ia poliștilor să evalueze o parcare), a doua în 17 ianuarie, cu proces-verbal în 29, a treia în 19, procesul-verbal fiind tot din 29 (deja lucrau *en gros* la mine). Toate cele trei evenimente avuseseră loc pe Bd. Mihalache, mai exact în zona locuinței socrilor mei – dar asta Poliția n-avea de unde să o știe. Sau, te pomeniști?

Faptele: „Nu a oprit paralel și cât mai aproape de bordură”. Corect. În zona respectivă cine parchează astfel (dacă are loc s-o facă) e înjurat de toți ceilalți, pentru că altfel s-ar reduce la jumătate numărul autovehiculelor care pot opri. Restul? Să plece-n altă țară!

Ce zice la proces-verbal? „Contravenientul a declarat: «Mă angajez/nu mă angajez să achit în 48 de ore...»”. Nici una dintre variante nu e tăiată. Normal, întrucât nu am declarat nimic, din simplul motiv că n-am fost întrebat. Cine a făcut formularul, a prevăzut situația, așa că mai jos e tipărit: „Contravenientul nu este de față/refuză/nu poate lua la cunoștință despre conținutul procesului-verbal, **fapt atestat de martorul...**” (s.m.). Evident, nu figurează nici un martor. Extrem de prudent, legiuitorul a mai inclus o precizare: „Nu a fost de față nici un martor deoarece...”. Dar Poliția n-are nevoie de prudență și de finețuri d-astea, așa încât nimic nu e completat nici aici.

Amănunt spectaculos: „Fapta a fost filmată cu aparatul radar Pyton II, seria..., nr..., montat pe auto nr...” și poate fi vizionată pe „caseta video nr...”! În România, așadar, *celebrele radare, pentru care contribuabilii au plătit bani la greu, sunt folosite pentru a surprinde*

nu mașini care gonesc, ci mașini care stau!

Venite prin poștă, procesele-verbale sunt însoțite de înștiințări în care se spune că documentele trebuie să ajungă în str. Candiano Popescu „de îndată”. Dacă nu ești sănătos la cap și vrei să faci plângere, ea trebuie să fie întocmită în trei exemplare (probabil unul rămâne la Poliție, unul merge la Guvern și altul la UE) și să fie însoțită de copii ale procesului-verbal, plicului cu data poștei și actului de identitate (de ce? – în procesul-verbal apare până și numele părinților!), urmând să fie predată în termen de

s-a reamenajat trotuarul și s-a impus parcare de asemenea manieră încât mașinile ies în stradă cu spatele, lucru interzis de Codul Rutier, situație care probabil se va repeta pe trotuarul de vizavi.

4. Modul de sancționare a presupuselor parcări ilegale (probabil valabil și pentru altele contravenții, n-am avut plăcerea) este de-a dreptul scandalos. Dacă un șofer parchează așa cum am făcut-o și eu, în fiecare zi dintr-o lună, *pentru că nu are de ales*, ar urma să primească 30-31 de înștiințări o dată, toate cu termenul „de grație” de 48 de ore! Și asta după o lună și jumătate! În orice țară civilizată, procesul-verbal se lasă pe parbriz, sub ștergător, astfel încât omul află imediat și procedează în consecință. De pildă, se străduiește să nu repete fapta. Unde e mult trâmbitatul caracter preventiv al Codului Rutier și al acțiunilor Poliției? Nu cumva era de bun-simț ca, după prima contravenție, să fii atenționat, avertizat, înainte de a apuca să comit alta?

Una peste alta, care e viitorul meu? Voi continua să parchez la fel, zilnic, pentru că nu am cum și unde s-o fac altfel. Dacă poliștii sunt conștiincioși și mă „prind” de fiecare dată, ar urma să cotizez, numai eu, lunar, cu cel puțin 9 milioane de lei la bugetul MAI, adică peste 100 de milioane pe an. Să fie primit!

Fără variante ajutătoare

Parafrazând mai multe bancuri celebre, parcările sunt de două feluri: interzise și permise.

Interdicțiile sunt implicite (conform legii: în dreptul accesurilor auto, la mai puțin de cinci metri de intersecție etc.) și explicite – semnalate prin binecunoscutele panouri. „Ar fi de făcut o primă observație: deși legea, concesivă, prevede existența graduată a interdicției de parcare, de staționare, respectiv de oprire, în toată România e interzisă direct oprirea. Mănați, măi!

Care e lungimea totală a sectoarelor de străzi cu cruce roșie? Câte locuri există în garajele private, în curți, pe terenuri virane? Nu știe nimeni.

Parcarea e semi-interzisă acolo unde e un schelet de metal (eventual atârnat de el niște inițiale: „Rezervat ICMPNCPM”). Dai un ban la cetățeanul cu scheletul și-l dai la o parte.

Categoriile de parcări permise sunt mai multe, dar nu vă bucurați prematur. Vorbim mai încolo.

Una peste alta, câte locuri de parcare legală există în București? Variantele sunt: a. nu știu nici dracu; b. zeci și zeci; c. sigur că da; d. rămâne cum am stabilit. Dacă vreți, puteți să sunați un prieten, ca să vorbiți despre cu totul altceva.

Rămâne cum am stabilit

Discuția cu Liviu George, șeful Biroului parcaje din cadrul ADP sector 1, m-a lămurit: în București sunt înmatriculate circa 800.000 de

15 zile „la unitatea din care face parte agentul” – în cazul meu, „BPR-serviciul 2”. Unde o fi asta, nu se spune.

Comentarii:

1. În București sunt înmatriculate aproape un milion de autovehicule, la care se adaugă câteva sute de mii aflate în tranzit. Fiecare autovehicul are nevoie, zilnic, de cel puțin trei locuri de parcare: cel de unde pleacă, cel unde trebuie să ajungă și, în medie, minimum un alt loc, pentru alte drumuri. În aceste condiții, este lipsit de bun-simț să se aplice amenzi de parcare câtă vreme nu sunt asigurate cel puțin trei milioane de locuri de parcare reglementate legal.

2. Calculul de mai sus este permisiv și minimal, căci în realitate ar trebui luată în discuție și repartizarea zonală: degeaba ar exista „n” locuri de parcare în Titan, dacă eu locuiesc pe Turda și lucrez la Casa Presei.

3. Pe strada Turda, din cauza amenajărilor „metroului ușor” (pe care nu le-a cerut nici un bucurestean, tramvaiul 41 circula oricum foarte bine), carosabilul s-a îngustat, parcare a fost interzisă și mașinile au fost „alungate” pe trotuare, într-un spațiu insuficient pentru toți riveranii. S-au declanșat astfel adevărate bătălii între vecini. Pe sensul Mihalache-Podul Grant

Ministerului Administrației și Internelor

mașini, la care se adaugă 700.000-1.200.000 în tranzit. Pentru cele opt sute de mii există amenajate 50.000 de parcuri de reședință. Dacă punem 16 mașini una peste alta, e OK. Pentru parcare de acasă!

Hotărârea CGMB 32/94 reglementează cadrul general. Pe baza ei, Comisia tehnică de circulație a Primăriei Capitalei stabilește unde da și unde nu. Legal, există parcuri de interes public, cu plată sau (puține) gratuite, parcuri private (ale firmelor), respectiv de reședință. Este „de preferat” ca acestea din urmă să nu fie pe carosabil. Pe trotuar se poate dacă se lasă pietonilor o lățime de minimum 1,5 metri în cazul străzilor cu două benzi, respectiv trei metri pentru arterele cu mai multe benzi rutiere. Dacă trotuarul nu e de la mama lui atât de lat, ghinion!

Garaje publice nu există decât două, ambele în administrare privată, la Inter și la Bucur Obor. Pe bani. Încap în total câteva sute de mașini.

În sectorul 1 există în total 2.850 de locuri de parcare amenajate. Cool!

Ironie, chiar vizavi de sediul ADP 1 erau câteva mașini care, în lipsă de alternativă, fuseseră suite pe trotuarul lat de vreo 80 de centimetri. Pietonii sunt liberi să zboare, așa cum sugera cândva primarul general.

O sută de mașini una peste alta

Ca să ajung în Primăria Capitalei, la Gheorghe Udriște, șeful Direcției transporturi,

drumuri și siguranța circulației, am forțat mașina să se cațere pe colțul unui trotuar înalt de vreo douăzeci de centimetri. Un bodyguard mi-a oferit un permis de parcare, cu 300.000 de lei pentru tot anul, „ca să nu mai aveți probleme cu parcare”. Interesant. Din păcate, n-aveam banii.

Gheorghe Udriște are alte cifre decât Liviu Ungureanu: în Capitală ar fi înmatriculate un milion de mașini, iar locurile de parcare amenajate – vreo zece mii. Mai bine! O sută de mașini una peste alta – o imagine demnă de Guinness Book of Records. Și dacă ar fi doar autoturisme! Dar sunt și camioane, și betoniere, și autocare parcate la domiciliul proprietarilor. Bașca școlile de șoferi, firmele de curierate, vulcanizările etc., care au transformat străzile în ateliere și garaje.

În ceea ce privește parcurile de utilitate publică, e o mică problemă: pe lângă firma autorizată, Dali (care asigură un total de 3.000 de locuri), mai funcționează și altele, cu statut neclar. Prestări servicii, de pildă, s-a desprins cândva din Primăria Capitalei, drept care nu există un contract pentru ea, iar banii încasați nu se știe unde se duc. Primăriile de sector și-au „tras” și ele niște parcaje, deși, teoretic, activitatea asta este exclusiv de competență Primăriei generale. Pe Griviței, cu ani în urmă, Metrorrex s-a asociat cu Midas, sub pretextul că teretul de deasupra metroului aparține regiei, ceea ce este fals. Când Udriște însuși a devenit director Metrorrex, a obținut în instanță anularea contractului, dar

după plecarea lui în Primărie firma a redeschis procesul și activează nestingherită. Pe scurt, parcare în București „e un haos, așa cum zice și primarul (Băsescu – n.r.), sectoarele au căpatat puteri nelimitate, deși există un singur colector al taxelor și impozitelor locale”.

În ceea ce privește parcurile de utilitate privată, e o altă mică problemă: ele au fost autorizate „într-o perioadă nebuloasă”, înainte de 2000, cu 36 de dolari pe lună fiecare loc. Recent, Băsescu a cerut creșterea acestei sume la 500 de dolari, dar Consiliul a respins propunerea. A rămas cum era: centrul (și nu numai) plin de schelete metalice care împrejmuesc parcuri de firmă. Dar măcar plătesc ăia 36 de dolari, e bine, dar destule nici nu au contract cu Primăria. „Din când în când, vine Brigada Politică Rutiere, ia fiarele, taie lanțurile, după care firma pune altele”.

Cum se știe, eventuala construcție a unei parcuri supraetajate la Gara de Nord, cu 1.700 de locuri, pe baza unui credit de la BEI, este sursa unei lupte deschise între primarul general pedist și consilierii pesediști. Drept argument, Adrian Năstase însuși a vizitat galeriile edilitare ale metroului (existente între Dalles și Eva, în Piața Victoriei și la Crângași), propunând să se facă acolo parcaje subterane. Numai că... nu se bagă nimeni. În general nu se înghesuie investitorii pentru parcuri. Asta e.

text Tudor Călin Zorojanu

foto Robert Hanciarec

Tudor Călin Zorojanu

Nouăzeci la sută abureală neconfiscată

Premierul Adrian Năstase a propus impozitarea averilor ilicite cu 90%. Supralicitând, președintele Ion Iliescu a avansat ideea confiscării lor integrale. Toată clasa politică a sărit să comenteze. Opoziția zice că e o manevră electorală, bașcă încercarea de a îmblânzi Uniunea Europeană. Presa, săraca, a încercat și ea să întoarcă problema pe toate fețele. Cred că se impune o recapitulare, însoțită de câteva observații care par să fi scăpat inițiatorilor și comentatorilor.

1. Conform Constituției României, caracterul licit al averilor se prezumă. Pe românește, asta înseamnă că, până la proba contrarie, orice leu e câștigat cinstit. Acest principiu constituțional e menit să combată sistemul comunist (celebra Lege a ilicitului) prin care eu trebuie să demonstrez de unde am bani. Într-un stat de drept, eu nu trebuie să demonstrez nimic, decât dacă sunt **acuzat cu probe**.

2. Întreaga dezbatere relansează periculoasa mentalitate conform căreia orice avere e suspectă. Chiar dacă în România s-au făcut mari escrocherii, chiar dacă s-au acumulat sume uriașe în doar câțiva ani (prin comparație, în Occident majoritatea marilor averi s-au constituit în câteva generații), chiar dacă demnitarii și alți slujbași bugetari au venituri disproporționate față de nivelul mediu – este de neacceptat o atare atitudine, care atacă fundamentele economiei libere. Am auzit deja

politicieni justificând ideea prin aceea că „populația s-a săturat de opulența unora care...”. Indiferent cum au ajuns respectivii la opulență?

3. Subiectul însuși al discuției este confuz și abordarea frizează ilegalitatea. Dacă o avere este ilicită, înseamnă că a fost obținută pe căi situate în afara legii. În cazul asta, ilegalitatea trebuie probată și condamnată conform legilor în vigoare, mergând, firește, până la sechestrul și confiscare. Ce impozitare!? Impozităm hoția!? Păi, atunci, orice șnapan va ști că rămâne, totuși, cu 10% din orice escrocherie și, logic, va căuta să le facă atât de mari încât o zecime să fie un profit bunice! Pe de altă parte, dacă hoția nu este dovedită juridic, prin sentință definitivă și irevocabilă, nici vorbă nu poate fi, într-un stat de drept, despre impozitare discriminatorie (90% nu există nicăieri în lume), cu atât mai puțin despre confiscare.

4. Confuză și periculoasă este și sintagma „avere ilicită”. O afacere sau un câștig pot fi ilicite. Dacă o parte din averea unui cetățean a fost obținută astfel, atunci numai acea parte trebuie să suporte rigorile legii. Ne place sau nu, unii au făcut și afaceri cinstitute, și necinstitute. Fiecare caz trebuie analizat separat, altfel cădem în capcana judecăților globale, de sorginte comunistă.

5. Total aberantă ideea ca 22 de milioane

de oameni să facă declarații publice de avere. Și așa e nebunie cu impozitul pe venitul global! Îl și vedem pe nea Costică, din Atârnații-de-Vale, punându-și găinile pe un site de Internet! Și dacă ar ajunge s-o facă, oare le poate justifica proveniența? S-au gândit oare inițiatorii cum se va întâmpla **concret** fenomenul? Mai aveți factura de la scaunul de closet cumpărat acum 30 de ani? Și, dacă da, cum se va calcula faptul că vi l-ați permis din salariu? În realitate, dacă se va aplica vreodată o asemenea prostie, oamenii simpli vor fi complet debusolați, incapabili să probeze că n-au furat ca să-și ia aragaz, în schimb marii autori de „tunuri” vor demonstra cu acte că vila de 14 camere i-a costat trei milioane de lei, adică a suta parte din venitul lor lunar. De fapt, ideea extinderii naționale a declarațiilor de avere este răzbunarea politicianilor care ar fi vrut s-o vadă aplicată și la jurnaliști (care, cum se știe, sunt multimiliardari, se vede și pe fața lor).

La fel ca întotdeauna, atunci când dau de greu sau vor să pozeze într-o anumită atitudine, politicienii români (precizez încă o dată că nu e vorba, cel puțin în acest caz, numai despre reprezentanții puterii) flutură un proiect de lege – în loc să se lupte pentru aplicarea celor existente, ultrasuficiente –, o comisie, un plan, un proiect, o campanie, o promisiune...

Și cu atât rămânem: cu fluturatul.

I-auzi brâul!

Apropierea alegerilor naște fenomene spectaculoase. Unul dintre acestea este înrolarea politică a unor lideri de opinie ai societății civile, persoane cotate, până atunci, drept independente, cu atitudini extrem de critice la adresa actualilor... patroni spirituali. Sociologul Alin Teodorescu,

al cărui IMAS a funcționat, ani de zile, în replică la semi-oficiosul IRSOP, a devenit cancelar al Guvernului. Politologul Dan Pavel, inteligentă subțire, a ajuns consilierul politic al lui Gigi Becali (vezi foto). Caricaturistul Eugen Mihăescu, opozant celebru al regimului Ceaușescu, a intrat în PRM, partid cu mari nostalgii pentru Epoca de Aur. Bogdan Teodorescu, acuzator de vârf al regimului Iliescu pe vremea Tinerămei și ulterior purtător de cuvânt al cabinetului CDR, este consilier al lui Adrian Năstase. Și, chiar dacă aparent nu este vorba de o racolare politică, îl putem adăuga fără ezitări pe Vladimir Tismăneanu, profesorul american care a stat de vorbă cu Ion Iliescu, preț de-o carte, așa cum un muzicolog ar discuta cu un mare pianist. Oare cine umează?

Coincidență stranie

Scandalul actelor falsificate pentru intrarea în Marea Britanie a fost dezamorsat și acordarea vizelor s-a reluat, nu înainte însă de a determina un gest rarism pe malurile Dâmboviței: chestorul Ion Stoica, șeful Direcției Pașapoarte, a demisionat. Pînă-o stranie coincidență, singurul alt autor al unui gest similar avea aproape același nume: regretatul Ioan

Aurel Stoica și-a prezentat demisia de onoare a doua zi după ce a fost silit să semneze un document cu care nu era de acord.

Happy End

Rudele celor trei japonezi care fuseseră luați ostatici în Irak se înclină respectuos, conform tradiției nipone, înaintea conferinței de presă care a urmat nesperatei eliberări a prizonierilor. Aceasta a survenit unei săptămâni de coșmar, în care ostaticii au putut fi văzuți, într-o înregistrare, îngroziți, cu cuțitul la gât. Criza ostaticilor a pus pe jar opinia publică japoneză, mulți naționali acuzând sprijinul oferit de Tokyo, Washingtonului. Din nefericire, în Irak au rămas alți ostatici, de diferite naționalități, inclusiv un israelian de origine arabă!

Râzi, tu, râzi!

Gubernatorul Arnold Schwarzenegger, înconjurat de celebrități ale Hollywood-ului (Danny De Vito, Lili Zanuck, Clint Eastwood), pare să se amuze la o glumă a acestuia din urmă. În timpul unei conferințe de presă la Capitoliu, dedicată Comisiei de Film a Californiei, Clint a precizat că este cea de-a doua comisie din care face parte și că, din partea lui, e pregătit să intre în vreo zece organisme similare, până va cucerii biroul Gubernatorului. Gluma-i glumă, dar n-ar trebui uitat că Eastwood a fost primar!

Bilanț cam trist

La un an după intervenția

militară din Irak, americanii nu prea au motive de mândrie. Saddam Hussein a fost înlăturat de la putere (și ulterior capturat), în schimb, după încetarea războiului, au murit mult mai mulți oameni, de ambele părți, în țară e haos, manifestările anti-americane, violente, se înmulțesc, arabii au început să ia ostatici, iar unii dintre aliații SUA încep să dea înapoi, de teama represaliilor. Cu toate acestea, secretarul de stat al Apărării, Donald H. Rumsfeld, a anunțat la Pentagon că se extinde cu trei luni prezența în Irak a celor aproximativ 20.000 de soldați americani. Mai mult, trupele vor primi o mai mare putere de foc pentru a răspunde atacurilor insurgenților.

Basil Ștefan

Spre o Europă islamică?

Întrebarea nu este deloc atât de absurdă pe cât pare. Amenințarea este destul de reală și nu este prima oară în istorie când Europa trebuie să o înfrunte. Ce s-ar fi întâmplat în anul 732 dacă la Poitiers ar fi învins arabii, nu francezii? Probabil că aceștia ar fi avut încă un război de o sută de ani. Ba, ar fi putut fi și mai rău. În 1788, istoricul englez Edward Gibbon nota, ironic: „Poate astăzi la Oxford am fi asistat la interpretări ale Coranului”. Își putea permite această notă sarcastică fiindcă la acea dată trecuseră aproape trei secole de la izbânda *Reconquistei* spaniole și aproape un veac de la stoparea avansării otomane spre inima continentului prin bătălia decisivă de la porțile Vienei. După care avea să urmeze și aici, în sud-estul european, o recucerire lungă și lentă, ce se încheia abia după primul război mondial. Destul de incomplet, de altfel, fiindcă noua Turcie reușea să păstreze, prin acord, un picior pe continent, unde câteva insule islamice – Albania, Bosnia – și-au demonstrat deja trădăria. După șapte decenii de conviețuire relativ pașnică a creștinilor cu musulmanii în Europa de după Versailles, conflictul s-a reapins la începutul anilor 1990, când „frontierele în flăcări ale Islamului”, cum le numea Huntington în celebra sa carte, s-au extins și la Europa. Conflictele interetnice, care au avut și o vizibilă tentă religioasă, din Bosnia,

Kosovo și Macedonia au demonstrat că sfidarea islamică a reapărut și Europa creștină (din păcate, din ce în ce mai palid creștină) va trebui să o înfrunte din nou. Dacă mai avea cineva îndoieli în această privință, atentatele teroriste de la 11 martie au fost cât se poate de convingătoare, iar târgul propus de Osama bin Laden nu schimbă nimic. Amenințarea teroristă rămâne reală pentru Europa în ansamblul ei, în pofida disocierii, uneori drastice, a statelor europene de politica Statelor Unite în Irak sau Orientul Mijlociu. Scriitorul de origine egipteană Bat Ye'or evocă, în acest context, apariția unei alianțe *de facto* pe care o numește *Eurabia*, opusă SUA și Israelului. *Eurabia* nu este însă decât vârful aisbergului. Pericolul rezidă nu atât în atentatele pe care le vor mai pune la cale – sau nu – fundamentalistii islamici în Europa, ci într-un proces aflat deja în desfășurare și care ar putea avea drept efect final islamizarea continentului nostru. Din cauza natalității scăzute în mai toate țările europene și a imigrației musulmane masive, leagănul civilizației occidentale ar putea deveni momântul ei, cum profetează politicianul american Pat Buchanan într-o carte intitulată *Moartea Occidentului*. Niall Ferguson, profesor de istorie la Universitatea din New York înclină să-i dea dreptate, demonstrând prin cifre edificatoare declinul

demografic inexorabil al Europei. Cu un secol în urmă, țările UE dețineau o pondere de circa 14 la sută în populația mondială. Astăzi această pondere a scăzut la 6% și, conform estimărilor ONU, în 2050 va coborî la 4 la sută. Până la acea dată populația Europei se va reduce, în cifre absolute, cu 7,5 milioane, adică cu două procente față de nivelul actual, în timp ce Statele Unite, de pildă, vor avea o creștere demografică de 44%. Ca urmare, Europa va fi nevoită să accepte o imigrație din ce în ce mai masivă, iar cei mai mulți imigranți vor fi de religie musulmană. Mai grav, declinul demografic al Europei va fi dublat de un declin moral al creștinismului. În numeroase țări europene – Marea Britanie, Olanda, Germania, Suedia, Danemarca – mai puțin de o zecime din populație declară că merg măcar o dată pe lună la biserică, iar jumătate dintre norvegieni și suedezi afirmă că pentru ei Dumnezeu nu contează. Prosperitatea, libertățile sociale și sexuale, toleranța religioasă sunt tot atâtea puncte de atracție spre Europa. Rezultatul va fi, inevitabil, o islamizare crescândă a continentului nostru. În nu prea mult timp semiluna ar putea lua locul crucii pe bisericile europene, iar din clopotnițele transformate în minarete se va auzi chemarea muezinului la rugă. Nu rădeți! *Salam aleiku!*

Emil Constantinescu: „Nu ave

▼ **Mergeți prin țară. Ce impresie vă lasă oamenii? De pildă, aveți impresia că se tem?**

– Da! Au reușit să ne inoculeze frica! O frică absolut irațională! Toată lumea se teme de ceva!

– **De ce anume, de autorități, de SRI?**

– De tot, dar mai ales de PSD. PSD inspiră o frică mult mai mare decât partidul comunist! Cu PCR și cu Ceaușescu se învățaseră, erau dușmani vizibili, iar Securitatea devenise un fel de legendă, cu care se acomodaseră, într-un soi de complicitate. Dar PSD este o spaimă teribilă, care te poate lăsa fără slujbă sau îți ia pensia, nu poți să faci nici o afacere fără el – asta este percepția oamenilor.

– **Și atunci cum se explică procentele?**

– E bine să fii cu ei!

– **Oamenii nu cred în confidențialitatea sondajelor?**

– Nimeni nu crede că sondajul e anonim!

– **PSD a reușit să creeze o a treia generație de activiști, foarte agresivi, de tipul Victor Ponta. Aveți oameni care vor reuși să-l contracareze?**

– Da, pentru că noi nu avem „schelete în dulap”. Nu putem fi șantajați sau cumpărați. Lui Clușcă i-au scotocit viața, cariera și familia. Degeaba. N-au găsit nimic compromițător.

– **De fapt, ce este Acțiunea Populară?**

– Este un proiect pe 20 de ani de acum înainte, care include cunoașterea jocului politic în democrațiile occidentale, pentru că este un partid făcut pentru o Românie care se va afla în Uniunea Europeană. Peste 60% dintre cei aproximativ 80.000 de membri activi ai AP sunt tineri, cărora încerc să le transfer experiența mea de viață și profesională. Victor Ponta, despre care vorbeți, a fost promovat

în guvernarea CDR și, dacă PSD nu venea la putere, Ponta avea șanse într-o carieră pe termen lung. Ca și alți tineri superdotați, el a fost pervertit din momentul intrării în PSD.

– **Sunt recuperabili?**

– În mare parte, nu, pentru că învață avantajele solidarității și unității PSD, solidaritate de tipul celor care au jefuit o bancă. O solidaritate bazată pe avantaje și complicități, pe ideea că toți oamenii au un preț, că pot fi cumpărați și șantajați. Nu există principii, nu există doctrină, ci doar avantaje personale care pot fi obținute prin partid. În același timp, învață disperarea că pot pierde aceste avantaje – de unde aroganța cuplată cu violența dusă până la vulgaritate și obscenitate. Dacă ai trecut prin „școala” asta, nu te mai poți recicla.

– **Intrați în bătălia alegerilor?**

– Da, pentru că trebuie să dai probe merite. Dar nu ne propunem să obținem un loc mai mare sau mai mic pe scena politică, ci să reformăm această scenă! În același timp, pentru că am parcurs traseul opoziție-putere-opoziție, suntem suficient de pragmatici pentru a ști că nu putem reuși ușor acest lucru.

– **Aveți de înfruntat un dublu handicap. În primul rând, alegătorul se poate întreba: de ce ar face acum ce n-a făcut când era primul om în stat?**

– Ce trebuia să fac și n-am făcut?

– **De pildă, să scăpați de securiștii despre care tot dv. ați spus că v-au învins.**

– Am spus că m-au învins în ceea ce privește comunicarea. Eu i-am eliminat din structurile serviciilor secrete, am eliberat din funcții 56 de generali, numai că, în doar

câteva săptămâni, ei s-au transferat în structurile economice ale PSD, în funcții de consilieri ai actualului prim-ministru, în structuri de comunicare.

– **De ce n-ați aplicat Punctul 8 al Proclamației de la Timișoara?**

– În timpul administrației pe care am condus-o, a fost aplicat. Foștii activiști și securiști nu au fost numiți în funcții ci, dimpotrivă, eliminați. Am spus la Timișoara, în 1997, că reprezentanții noii puteri democratice ar trebui să acționeze în așa fel încât, peste patru ani, să nu mai aibă nevoie de discriminări pentru a se impune în fața electoratului.

– **Deci electoratul consideră că ați făcut în mandatul dv. marea majoritate a lucrurilor promise?**

– Da, și mi-am îndeplinit integral fișa de post, conform cu prerogativele prezidențiale, căci președintele nu poate, singur, să îmbunătățească situația fiecărei persoane.

– **Al doilea handicap este legat de faptul că în 2000 ați abandonat lupta.**

– În iulie 2000, când am anunțat că nu mai candidez, toată lumea abandonase înaintea mea! Partidele ieșeau din Convenția Democratică, aceasta practic nu mai exista. La fel și Alianța Civică. Nu aveam în numele cui să mai candidez!

– **În numele electoratului dv., ca independent.**

– Nu, pentru că ar fi însemnat să-l trădez într-un mod fundamental. Eram în plină negocieri pentru închiderea unor capitole de aderare, cu care trebuia să ne prezentăm la Nisa în 7 decembrie, între cele două tururi de scrutin, ar fi fost clinic și nepatriotic să mă ocup atunci de construcții electorale.

– **De ce ați face acum ce n-ați făcut atunci?**

– Acum trebuie făcut altceva! Ceea ce trebuia făcut atunci, chiar am făcut. S-a elaborat o legislație democratică, s-au creat instituții...

– **Iertați-mă, asta este suprastructura, eu vorbesc despre infrastructură: chiar dv. spuneți că societatea este dominată în continuare de securiști și comuniști! De ce n-ați făcut imposibilă revenirea la lucrurile pe care le acuzați?**

* – România este un caz special, singură țară în care, la căderea comunismului, la putere au venit tot foștii comuniști și securiști, care sunt și acum. Timp de șapte ani, ei și-au construit structurile, mai întâi un partid, FSN, din care se trag toate celelalte, în afară de cel pe care îl construiesc acum și ceva din PNȚCD, apoi o administrație care a pus mîna pe toată economia.

– **Dar opoziția ce-a făcut în aceiași șapte ani, n-a pregătit măsurile de demontare imediată a acestor structuri?**

– Ba da! Eu însumi le-am aplicat! Dar în respectul legii. Cei care s-au așteptat să aii niemi eroii dosarelor de presă la un zid și...

m «schelete în dulap»

– N-a cerut nimeni asta! Imediat după alegeri, ați promis adevărul despre decembrie 1989.

– Da, și l-am aflat! Adevărul despre revoluție se cunoaște în totalitatea lui, dar nimeni nu vrea să și-l asume!

– Cine îl cunoaște?

– Este juridic demonstrat! Sunt tone de dosare! Sunt publice și pot fi consultate. Au fost condamnați la 15 ani generali Chițac și Stănculescu și ar trebui să se afle în închisoare, dar au fugit din țară și au revenit imediat după alegerile din 2000. Procurorul general, la comanda PSD, a cerut suspendarea pedepsei, iar acum s-a făcut recurs în anulare. Totul se poate rezuma astfel: în decembrie 1989 s-a desfășurat concomitent o revoluție, la care au participat cei de la Timișoara și, din 21, cei din Piața Universității – și o lovitură de stat, la care au participat, din 22 după-amiază, dl președinte Iliescu și toți ceilalți din zona PSD.

– Dar cine a dat ordin să se tragă, mai ales după fuga lui Ceaușescu?

– Cei care au avut interesul să se mascheze lovitură de stat într-o revoluție.

– Și scrie, acolo, în dosare, că Ionescu sau Popescu au dat ordinul ăsta?

– Dosarele sunt mai complicate, dar există dovezi și există și condamnări, după cum există și eliberări din închisoare a arestaților.

– O fi bine că atacați PNL și PD, singurele forțe care pot învinge PSD?

– Da, pentru că există o diferență între alternativă și alternanță. Alianța PNL-PD ar fi doar o alternanță. Liderii ei fac parte din aceeași structură construită încă de pe vremea lui Ceaușescu și preluată de FSN.

– Adică pentru dv. e egal dacă în următorii patru ani guvernează PSD sau PNL-PD?

– O schimbare formală, fiind înșelătoare, este mai rea decât lipsa schimbării.

– Până în 1996 ați acumulat un uriaș capital de speranță. Nu e păcat că s-a risipit în 2000? Nu a fost o înșelare a așteptărilor?

– „Înșelarea speranței” este o sintagmă indusă de propaganda PSD și preluată de cei slabi. Există o distincție fundamentală între speranțe și idealuri. Speranța e mai comodă, transmiți altora datorită de a lupta. Cei care cred în idealuri – pentru care trebuie să mai și lupti – sunt cei care au rămas alături de mine.

– Dar ăia cu speranța erau mai mulți...

– Schimbările reale, în toate societățile, au

fost făcute de către cei puțini, nu de către cei mulți.

– Un eventual eșec în alegeri va afecta strategia AP pe termen lung?

– Sigur că o va afecta, dar nu va afecta necesitatea acestei mișcări pe scena românească. Este un loc liber care nu vād cum ar putea să fie ocupat de altceva decât de un partid real de centru-dreapta, aflat în afara sistemului clientelar care cuprinde toate partidele de până acum. Dar proiectele reușesc prin oameni, care au condiționări intelectuale și sufletești. O incapacitate, pe termen scurt, de a impune mișcarea, ar greva asupra încrederii unora în proiect. De aceea trebuie să reușim și acum! Dar proiectul rămâne oricum valabil, mai ales pentru cei tineri, care nici măcar nu se gândesc la funcții.

– Aveți totuși ceva să vă reproșați din perioada când erăți președintele României?

– Perioada 1996-2000 a fost una de crize extrem de grave, care puteau pune în pericol independența țării, unitatea, stabilitatea financiară, relațiile interetnice, cele sociale. A trebuit să iau niște decizii personale, uneori în timp foarte scurt. Anii care au trecut au confir-

mat deciziile pe care le-am luat, deseori împotriva opiniei publice. Ceea ce n-am reușit și constituie o greșală fundamentală este comunicarea cu națiunea, care are dreptul să știe pentru ce se sacrifică, de ce se ia o decizie, care sunt urmările ei. Am fost poate unul dintre cei mai slabi „comunicatori” dintre toți președinții pe care îi cunosc și nu pot să dau vina numai pe aparatul tehnic.

– În afară de mineriadele de la începutul lui 1999, la ce alte momente critice vă referiți?

– Decizia de a anunța anticipat sprijinul nostru pentru intervenția NATO în Kosovo, inclusiv menținerea la dispoziția forțelor aliate a aeroportului din Timișoara, ceea ce a grăbit considerabil sfârșitul conflictului. N-am știut însă să explic foarte bine că era o decizie împotriva lui Miloșevici, nu a sârbilor – lucru pe care românii nu l-au înțeles până azi, dar l-au înțeles sârbii! Prima convorbire telefonică a lui Kostunița, înainte de a ajunge președinte, a fost cu mine, prima vizită a lui Djindjici a fost în România, când ne-a mulțumit pentru ajutorul acordat, la fel și cei mai naționaliști dintre sârbi, până la Drajkovici! Recent,

am fost la Belgrad, am discutat cu președintele Parlamentului și cu primul-ministru, care își păstrează simpatia pentru români. Acum se știe, de asemenea, că, printr-o decizie pe care am luat-o în șase minute, acceptând pe Băneasa avioanele JAT, înainte de a mă consulta cu americanii sau cu NATO, s-a salvat flota civilă sârbă! Toate celelalte țări din zonă refuzaseră accesul avioanelor. S-a uitat – deși a fost făcut public de către Euronews – faptul că l-am telefonat lui Solana cerându-i să nu se bombardeze Serbia în ziua de Paști, sau faptul că am fost cel care, în timpul mișcărilor de stradă de la Belgrad, prin legături telefonice cu toți președinții din zonă, l-am convins să facem Conferința de la Skopje, pentru o strategie comună în Balcani. Ca să nu mai amintesc despre deciziile prin care am anulat și apoi am refuzat survolul avioanelor rusești spre Iugoslavia. După știrea mea, a fost prima dată când trupele rusești, care altădată treceau prin România după bunul plac, au primit o astfel de interdicție și au respectat-o, ba și-au mai cerut și scuze!

Interviu de Tudor Călin Zorojanu
foto: Octavian Tîbăr

Țintele atentatelor de la Madrid și WTC

Cum, unde și când va avea loc următorul atac Al-Qaeda

Dacă - întâmplător sau nu - cineva are

unor triumphiuri asemenea. Această coincidență izbitoră se adaugă celorlalte, ținând de numerologie, sp

**Geometria triunghiulară
a apocalipsei Al-Qaeda
se poate vedea pe cele două hărți**

Pe 11 septembrie 2001 avioanele sinucigăze au vizat următoarele obiective: New York World Trade Center; Washington D.C. - Pentagonul; Washington D.C. - Casa Albă. Ultimul obiectiv nu a fost atins. Trei ani mai târziu, tot trei obiective erau vizate de un alt atentat, instrumentat tot de Al-Qaeda la Madrid. Așadar, pe 11 martie 2004 încărcăturile explozive erau detonate în trenuri plecate din gările Atocha, El Pozo și Santa Eugenia.

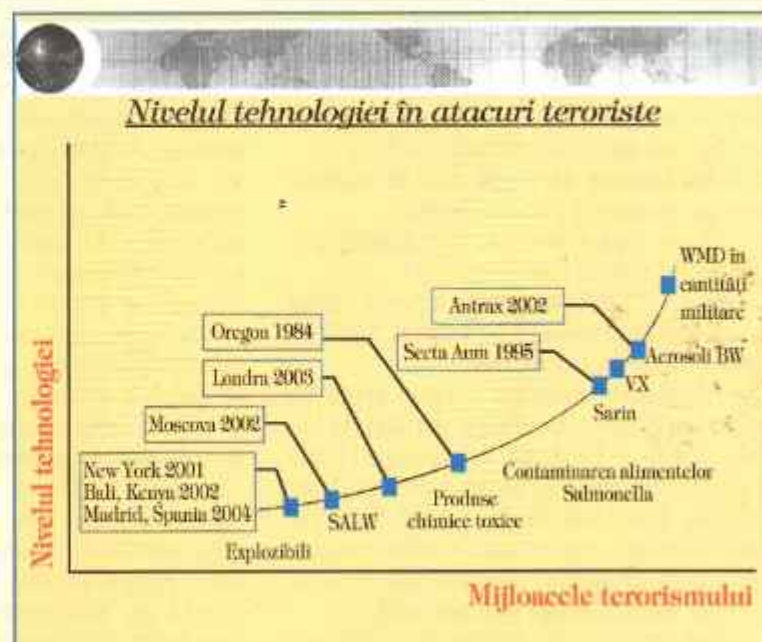
În ambele cazuri țintele au fost câte trei. Apare deci logică posibilitatea ca teroristii să plănuiască un al treilea atentat. Data la care s-ar produce acesta poate fi dedusă folosind relațiile matematice de legătură între celelalte două date. 11 se păstrează; $03/3 = 01$; $2004 + 3 = 2007$. Data următorului atentat *Al-Qaeda* ar putea fi asadar 11.01.2007. Țintele ar putea fi tot trei, ordonate într-un triunghi asemenea cu celelalte două. Pentru ca simetria (simetria amenințării asime-

trice!) să fie perfectă, punctele de lovire în cele trei cazuri (coasta de Est a Americii, Madridul și acea ipotetică a treia țintă) ar putea închipui, la scară planetară, un triunghi asemenea celorlalte. Tot în ordinea logică acest din urmă atac ar trebui să fie un corolar – cel mai înspăimântător posibil. Continuând raționamentul în aceeași ordine – apare firească folosirea armelor de nimicire în masă. Pentru teroriști, indicii de reușită a atacului sunt numărul de vieți omenești pierdute și distrugerile provocate. Totodată, va prezenta un interes deosebit și valoarea simbolică – în mentalul colectiv armamentul NBC (nuclear, bacteriologic, chimic) este identificat cu Apocalipsa. Iar ei, teroriștii, brațul înarmat al celor veniți să instaureze dreptatea pe pământ, se consideră îndreptățiți să folosească aceste instrumente ale Armageddonului. În același timp vor miza pe efectul deosebit de producere a panicii – mult mai mare decât în cazul unui „simplu” atac cu explozibil. Așa cum am văzut, rețeaua *Al-Qaeda* acordă o atenție maximă simbolistici.

În mentalul colectiv există, difuză, leama că terorismul, alimentat de crima organizată cu bani și mijloace ar putea face jonțiunea cu armele de distrugere în masă, într-un scenariu apocaliptic al ultimului episod din istoria omenirii. Analiztii spun că nu e decât o chestiune de timp până ce va deveni o realitate terorismul prin folosirea armelor de nimicire în masă, denumit în limbajul de specialitate megaterorism. ■

Piramida costurilor pe metru pătrat de distrugere

Nineta Bărbulescu, președintele Agenției Naționale pentru Controlul Exporturilor Strategice, ne-a vorbit despre „piramida costurilor pe metru pătrat de distrugere”: Arma nucleară, afirmă președinta ANCEX, este o armă scumpă. Costurile sunt de ordinul a mii de dolari pe metru pătrat de distrugere. În cazul armei chimice, costurile se reduc cu un ordin de mărime – este vorba de sute de dolari pe metru pătrat de distrugere. Piramida continuă cu arma biologică, extrem de ieftină din punctul de vedere al costurilor de producție. În acest caz îți trebuie specialiști care să alibă cunoștințele necesare fabricării armei biologice.” Nineta Bărbulescu spune că un atac terorist cu arme de distrugere în masă este posibil, mai ales că există precedente – atacul cu gaz sarin din metroul din Tokyo și plicurile cu antrax care au circulat imediat după atacul de la 11 septembrie 2001 sunt cele mai cunoscute cazuri. Totuși, atrage atenția președinta ANCEX, nu armele de distrugere în masă sunt preferate de teroriști. În cele mai multe atacuri (cum se poate vedea în grafic) s-au folosit arme mici, armament ușor și explozibil clasic, spune Nineta Bărbulescu.

sunt grupate în triunghiuri asemenea

uriozitatea de a se uita pe planiglob, va vedea că țintele atentatelor de la Madrid și WTC sunt, efectiv, desenul uitate deja de presă și analiști. Într-o astfel de logică apar predictibile data și locul următorului atac Al-Qasda.

Varianta nucleară

Colonelul Ion Savu, comandantul Centrului de Cercetare Științifică pentru Apărare NBC și Ecologie din cadrul armatei a descris cum s-ar putea produce un act megaterorist:

„Se pune mai întâi problema procurării unei arme de distrugere în masă. Cel mai greu este să sustragi armament nuclear, care este foarte bine păzit. În ceea ce privește însă arma radiologică, denumită și arma „murdară” (răspândirea de material radioactiv), capacitatea de procurare devine mult mai mare. Material radioactiv se utilizează și în viața civilă – în centrale nucleare, ori în centre medicale. În anumite țări care au condiții economice precare există un nivel scăzut al securității instalațiilor ce prelucrează materiale nucleare și o evidență și un control redus asupra materialelor radioactive. Pe fondul proliferării crimei organizate și contrabandei,

grupurile teroriste se găsesc în postura favorabilă de a avea acces la materiale nucleare. Există riscul ca unii oameni de știință să furnizeze aceste materiale pentru bani sau din alte motive unor rețele teroriste. Contaminarea radioactivă se poate produce și în urma sabotajelor teroriste cu exploziv convențional la reactoarele centralelor atomice sau la reactoarele de cercetare. (Președinta ANCEX afirma că în atentate explozibilul are frecvența cea mai mare de folosire – **n.n.**). Provocarea unei explozii la un reactor de centrală atomo-electrică echivalează cu eliberarea de radionuclizi în urma detonării a 50 kg Plutoniu-239. De asemenea, spitalele și unele centre industriale folosesc și au stocuri de materiale radioactive. Și aici un atac cu explozibil convențional poate duce la răspândirea în mediu a izotopilor radioactivi.

Atacurile teroriste cu explozibil clasic se pot îndrepta chiar și asupra unor exploatare de uraniu.

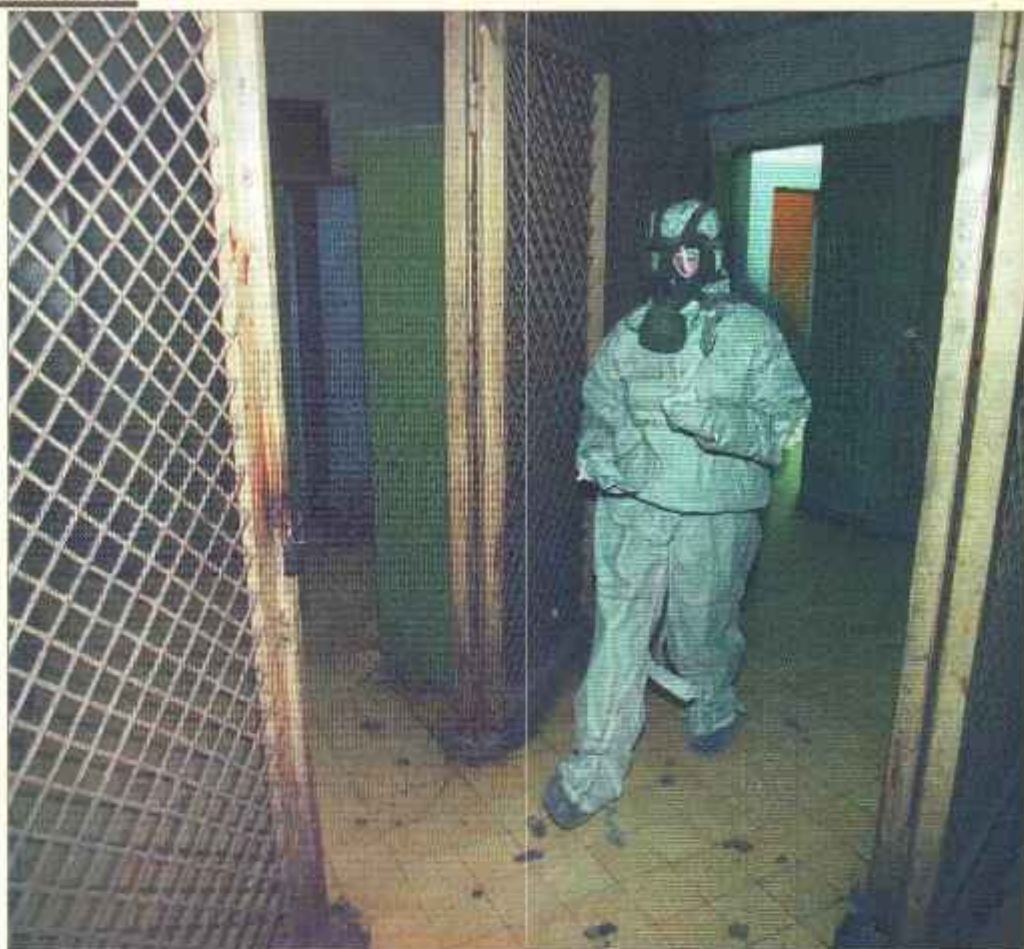
SIE: acțiuni comune cu servicii de informații din alte țări

Atunci când evaluează gradul în care România poate fi vizată de terorism, specialiștii SIE au în vedere faptul că țara noastră este membru al coaliției de luptă împotriva terorismului și totodată se află în vecinătatea unor focare de conflict care pot genera extremism și, pe cale de consecință, terorism. „Ne preocupă problematica armelor de distrugere în masă. Avem acțiuni privind terorismul de acest gen – atât în informativ, cât și în operativ. Serviciul de Informații Externe are structuri specializate privind neproliferarea armelor de distrugere în masă. Aceste structuri se ocupă de obținerea de informații din exteriorul țării. În baza unor protocoale, colaborăm cu servicii de informații din alte țări – facem schimb de informații și avem acțiuni comune atât în problematica proliferării armelor de distrugere în masă cât și în cea privind combaterea terorismului”, ne-a comunicat un ofițer de la Biroul de Presă al SIE.

SRI: teroriștii vor folosi cel mai probabil arme biologice sau chimice

Nu au existat tentative de atac cu arme de distrugere în masă asupra unor obiective de pe teritoriul României și nici indicii că țara noastră este amenințată cu un posibil atac cu arme de distrugere în masă de vreo entitate statală sau nonstatală, afirmă specialiștii Departamentului de Nonproliferație din cadrul Serviciului Român de Informații. Cu toate că la începutul anilor '90 țara noastră apărea în rapoartele organismelor internaționale ca zonă de tranzit pentru traficul cu materiale radioactive, „în ultimii ani numele României nu a mai fost asociat cu astfel de operațiuni, în principal datorită măsurilor adoptate pe plan intern pentru prevenirea și combaterea acestui trafic”, a mai adăugat sursa citată.

„În cazul unui atac terorist, cel mai probabil se vor folosi arme chimice sau biologice, care se pot obține mult mai ușor decât cele nucleare”, au mai precizat ofițerii Departamentului de Nonproliferație.

Varianta chimică

Armele chimice au potențial de distrugere în masă comparabil cu armele nucleare. Agenții toxici de luptă se dispersează pe suprafețe de teren considerabile ca mărime. Fabricarea armei chimice necesită investiții relativ mici, de aceea ea mai este numită bomba atomică a săracului. Agenții chimici pot pătrunde ușor în încălțări, sub formă de vapori. Au o durată de acțiune variabilă – de la minute până la zile sau săptămâni. Efectele asupra organismului diferă în funcție de substanța folosită – de la incapacitate psihică până la efect letal. Împotriva armei chimice nu există blindaje. Un pericol deosebit îl prezintă substanțele toxice industriale, care prin accidente, avarii la instalațiile de procesare sau reacții chimice neprevăzute pot conduce la explozii, deversări sau emisii toxice în mediul înconjurător. Efectul toxic cel mai periculos se produce în urma inhalării, atunci când concentrația vaporilor este suficient de mare sau atunci când concentrația de oxigen scade sub limita de supraviețuire – în cazul în care agentul chimic este un gaz netoxic dar mai greu decât aerul, el va înlocui oxigenul.

Substanțele toxice pot forma un strat la suprafața solului, ori pot pătrunde în adăposturi, unde vor persista un timp îndelungat. Cea mai importantă acțiune de protecție în caz de atac sau accident chimic este evacuarea zonei de expunere. Dacă vaporii toxici sunt mai grei decât oxigenul echipamentul individual de protecție a

căilor respiratorii devine neutilizabil.

Centrul de Cercetare a realizat un sistem individual de intervenție destinat decontaminării chimice rapide a zonelor direct accesibile. Trusa de decontaminare poate fi folosită și de către civili fără o pregătire de specialitate. Funcționează atât cu compoziții de decontaminare aflate în dotarea armatei române, cât și cu cele folosite de militarii statelor NATO.

Scenariul biologic

Un atac biologic se caracterizează prin latență în apariția primelor semne de boală datorită perioadei de incubatie, ceea ce permite atacatorilor să părăsească zona; imediat după lovitură nu vor exista semne care să indice executarea loviturii. Există riscul blocării sistemului de asistență sanitară prin numărul mare de victime (într-un caz extrem: nu mai sunt ambulanțe, târgi, paturi, bolnavii zac pe culoarele spitalului, trântiți pe jos, pe păături sau chiar pe cearceafuri – n.n.). Un alt risc este epuizarea rezervei de vaccinuri, seruri și antibiotice. Înfometarea, panica și refugiarea populației pot fi alte consecințe. Atacul biologic se mai poate produce și cu toxine capabile să afecteze culturile și rezervele de hrană, sau cu dăunători. De asemenea, cu microorganisme modificate genetic. În cazul terorismului biologic vom constata ineficiența sistemului de protecție, profilactic și de tratament. Atacul poate fi foarte ușor de executat: antraxul, toxina botulinică sau bacteriile pot fi transportate în recipiente de mici dimensiuni și sunt ușor de răspândit – dar **cel mai eficient mijloc de transport la țintă a agenților biologici, chimici și chiar radiologici îl reprezintă ființa sinucigașă a teroristului.**

Apocalipsa geometrică

Așadar – grindină de foc, pământul se cutremură, aerul devine de nerespirat, recoltele sunt distruse de lăcuste și șoareci, iar molimele secără, fără să mai aleagă, oameni și animale. Consecințele atacurilor cu arme de distrugere în masă seamănă bine cu scenele descrise în *Apocalipsa după Ioan*.

Efectele armelor de distrugere în masă nu pot fi limitate la un singur continent și cu atât mai puțin la o singură țară. Specialiștii vorbesc despre pandemii (epidemiile de cuprind regiuni întinse), provocate de un eventual atac biologic. Poluarea chimică sau radioactivă produsă de folosirea celorlalte două tipuri de arme de nimicire în masă este caracterizată de o persistență îndelungată. Din toate aceste motive este de presupus că statele, caracterizate ca actori raționali în teoriile de relații internaționale, nu vor folosi pe scară largă unele împotriva celorlalte armele de distrugere în masă. Teroriștii însă se pregătesc să folosească valoarea de simbol apocaliptic și puterea de distrugere a armelor nucleare, biologice și chimice. Am încercat să gândim cu mintea planificatorilor Al-Qaeda și am ajuns la concluzia că se poate foarte bine ca anul 2007 să înceapă cu o apocalipsă geometrică, în triunghiuri asemenea. Un lucru e cert: ecuația amenințărilor asimetrice și a armelor de distrugere în masă apare tot mai mult ca un joc cu sumă nulă al cărui semn egal suntem noi.

Text: **Mihaela Onofrei**

Foto: **Octavian Tîbăr**

și

SPORT
vă oferă

IL CALCIO

**Cel mai bun campionat
de fotbal din lume.
Cei mai buni jucători.
Cele mai bune meciuri.**

**Bucură-te de spectacol!
Bucură-te de fotbal!
Pe B1 TV.**

Mintea sportului

Binecunoscut din presa scrisă, dar și de la televiziune, unde este deseori invitat în diferite emisiuni, Cristian Tudor Popescu, redactorul-șef al cotidianului *Adevărul*, este, cumva, victima propriei sale celebrități, în sensul că prea puțini dintre cei care-l urmăresc activitatea jurnalistică știu că este și un foarte bun scriitor. O parte din această nedreptate este reparată prin apariția, la Editura Humanitas, a volumului provocator intitulat *Sportul minții*. Chiar dacă este vorba tot despre articole publicate în ziar, și anume unele dedicate sportului, textele respective mărturisesc din plin calitățile de prozator ale lui Cristian Tudor Popescu. De altfel, sfârșitul volumului vă rezervă o surpriză...

Medicina în actualitate

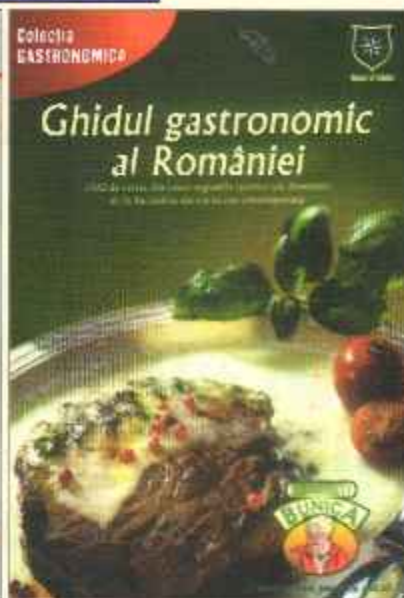
Ca peste tot în natură, și în medicină, totul este într-o permanentă schimbare, nimic nu este imuabil, astfel încât, după o perioadă de timp variabilă, se produc modificări semnificative, mergând până la schimbarea *pattern*-ului unor boli, impunând realizarea unor noi tipare, corespunzătoare momentului, a unor noi algoritmi diagnostici și standarde de îngrijire. Volumul *Actualități în medicina internă*, de Iulian Copaci, apărut la Editura Universitară Carol Davila, răspunde acestor deziderate, actualizând informații privind afecțiuni foarte frecvent întâlnite în practica medicală (astmul bronșic, BPOC, insuficiența cardiacă, hepatitele cronice, hipertensiunea portală, poliartrita reumatoidă) sau mai puțin frecvente (endocardita infecțioasă), reprezentând însă maladii la care s-au făcut progrese remarcabile, noi achiziții, cu care medicii trebuie să se familiarizeze și să le utilizeze pentru mai binele bolnavilor. Rezultatele

studiilor populaționale sau de cercetare științifică recente, care au pus bazele actualelor consensuri naționale sau internaționale, unele dintre acestea fiind cuprinse în ghiduri-recomandări ale societăților de specialitate, trebuie însușite și aplicate. Notele de curs au fost scrise de interniști cu experiență, ce își desfășoară activitatea în Spitalul Clinic de Urgență Militar Central Dr. Carol Davila, fiecare dintre ei cu preocupări în domeniul abordat. Cartea se adresează medicilor rezidenți în specialitățile medicale, medicilor de familie, precum și specialiștilor în medicina internă, dornici de a avea la îndemână o lucrare actualizată, concisă, sistematizată.

O, tempora!

În condiții grafice foarte bune și cu un conținut în care scilipește umorul, a apărut *Almanahul 2004 al Academiei Cațavencu*, având ca temă *Viciile și românii*. Totul în acest almanah stârnește un râs binefăcător, ori măcar zâmbetul – inclusiv reclamele, care sunt aici cu totul altfel decât în restul presei. Citiți, distrați-vă și, eventual, reflectați la vicii...

Gustos...

... este *Ghidul gastronomic al României*, publicat de editura House of Guides. În peste 300 de pagini, găsim aici sute de rețete care pot face deliciul oricărei mese. Meritul principal al acestei lucrări de-a dreptul științifice este că inventariază, pe zone geografice, bucătăria națională.

Nu rămâne decât să încercați...

Suflet japonez

Regia Autonomă Monitorul Oficial a tipărit o carte-eveniment: *Suflet japonez*, de Gheorghe Băgulescu. Este prima reproducere în facsimil a trilogiei care a apărut la Editura Ziarului *Universul*, în 1937, editată de către Editura Cartega în colaborare cu Editura Nipponica la inițiativa Grupului Parlamentar de Prietenie Japonia-România, cu susținerea financiară a Ambasadei Japoniei, Banca Comercială Română și SC STIZO SA. *Yamato Damashii* (*Suflet japonez*) a fost scrisă de către Gheorghe Băgulescu, atașat militar la Legația României, în timpul șederii sale în Japonia, înainte de cel de-al doilea război mondial. Diplomat excepțional, el

surprinde realitățile japoneze, profunzimea spiritului și culturii japoneze tradiționale, bazat pe simbolistica sacrificiului celor 47 de samurai din clanul Ako. Textul s-a bucurat de un impresionant succes, fiind rostit la radio și citat de toate ziarele din Tokyo. Fascinația Orientului îndepărtat se sincronizează în mod fericit cu o deschidere a porților nipone, contribuind la promovarea înțelegerii reciproce între popoarele noastre. Lucrarea a beneficiat de condiții excelente de realizare, fiind de remarcat calitatea deosebită a hârtiei, redarea cât mai fidelă a imaginilor inserate în carte, precum și modul de finisare al volumelor, toate acestea fiind posibile datorită folosirii utilajelor tipografice de înaltă performanță pe care regia le deține.

Paraziții Jos Cenzura

Paraziții este una dintre cele mai prolifiche formații hip-hop din România, care a făcut istorie prin mesajele sale controversate, dar întotdeauna la obiect. Paraziții revin cu un nou mesaj – Jos Cenzura! Suntem convinși că și de data aceasta se va scrie un nou capitol în istoria hip-hop-ului românesc.

Tracklisting: 1. Original; 2. Radio edit; 3. FDO version; 4. Instrumental; 5. Acappella; 6. Exprimare liberă full of H&B rmx; 7. Cenzurat original 1997 version
Producător: Casa de discuri ROTON

Preț CD: 109.900 lei (TVA inclus)

Salman Rushdie Copiii de la miezul nopții

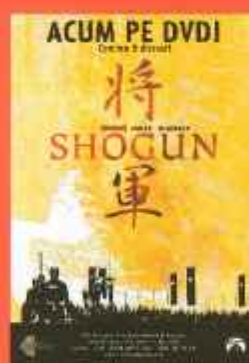

Copiii de la miezul nopții este cartea cea mai faimoasă a unui autor care a fost condamnat la moarte. Nu este o figură de stil. Salman Rushdie este și autorul romanului Versetere Satanice, considerată o blasfemie la adresa Islamului de ayatollahul Khomeini al Iranului. Acestea a pus un premiu de 15 milioane de dolari pe capul lui Rushdie și scriitorii a trăit ani de zile sub protecția guvernului britanic și a poliției. Copiii din miezul nopții este în mare măsură un roman autobiografic. Saleem Sinai,

persoana auctorială și în același timp personajul principal, s-a născut ca și Rushdie însuși, în 1947, în momentul în care India își câștiga independența (15 august, la miezul nopții). Această suprapunere de istorie, mitologie și religie amalgamată contribuie în roman la construirea unei suprarealități a cărei dimensiune magică este afirmată de la început prin puterile supranaturale ale celor 1001 de copii născuți la miezul nopții, 15 august 1947. Romanul a fost construit pentru a exprima prin contrastul între prezent și trecut, o critică dură la adresa regimului politic al lui Jawaharlal Nehru, urmat de cel al Indirei Gandhi.

Preț: 250.000 (TVA inclus) - Reducere: 5%

Shogun (5 discuri)

Filmul reprezintă adaptarea după romanul omonim al lui James Clavell, este povestea echipajului unei corăbii care ajunge pentru prima dată în Japonia. Filmul mai redă de asemenea confruntările culturale europene cu cultura japoneză.

Filmul conține 5 discuri:

An: 1980
Gen: Adventure / Drama
Distribuție: Richard Chamberlain, Toshirō Mifune
Regia: Jerry London
Compania: PARAMOUNT HOME ENTERTAINMENT

Preț: 1.499.000 lei (TVA inclus)

Top 10 carte diverta

1. ALCHIMISTUL • Paulo Coelho - Humanitas
2. UNSPREZECE MINUTE • Paulo Coelho - Humanitas
3. AL CINCILEA MUNTE • Paulo Coelho - Humanitas
4. LA RĂUL PIEDRA • Paulo Coelho - Humanitas
5. VERONICA SE HOTĂRĂȘTE SĂ MOARĂ • Paulo Coelho - Humanitas
6. MANUALUL RAZBOINICULUI LUMINII • Paulo Coelho - Humanitas
7. DIAVOLUL SI DOMNISDARA • Paulo Coelho - Humanitas
8. HARRY POTTER ORDINUL PHONIX - VOL V • J.K. Rowling - Egmond
9. DE VEGHE ÎN LANUL DE SECĂRĂ • J.D. Salinger - Polirom
10. HARRY POTTER VOL IV POCAIUL DE FOC-CARTONAT • J.K. Rowling - Egmond

Top 10 muzică diverta

1. OMBLADON CONDOLEANȚE - SINCRO
2. SCHILLER THE SINGLES COLLECTION - SINCRO
3. CARGO SPIRITUS SANCTUS - PRO VIDEO
4. ZDOB ȘI ZDUB 450 DE OI - ALMA ARTEX
5. CASSA LOCO DE SENZAȚIE - MEDIA SERVICES
6. VOLTAJ BEST OF VOL2 - MEDIA SERVICES
7. VH2 DAȚĂ N-AI IUBI - NOVA MUSIC
8. VARIOUS ARTISTS GRAMMY NOMINEES 2004-NOVA MUSIC
9. VARIOUS POPCORN SUPERHITS - SINCRO
10. FĂRĂ ZAHĂR EPISODU "UNU" AMENINTAREA - 7TH DISTRIBUTION

Concurs

Premiu

FENG SHUI

Decupați talonul și trimiteți-l pe adresa redacției: București, Piața Presei nr. 1, cod 71341, sectorul 1. Câștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți. Data limită de trimitere a scrisorilor dumneavoastră este 19 mai 2004, data poștei.

Patimile lui Iisus

Horia Pătrașcu

"The Passion of Christ", SUA, 2004 - 130 minute
Distribuit de: MEDIA PRO PICTURES

Filmul acesta poate că nu este o **capodoperă** (numai Timpul îl va situa astfel și eventual în Istoria celei de-a 7-a arte!), dar, în mod incontestabil, este un **EVENIMENT CINEMATOGRAFIC! De cel mai mare calibru...**

Un film **COPLESITOR** și totodată **FEROCE** ca impact vizual, ce a stârnit nenumărate „controverse”: nu doar religioase, cât și sociale, dar și „de critică substanțială” (iată o mostră a unui critic autohton: „Pe mine m-a plictisit, a sta să privești cum e chinuit un trup timp de două ore nu face parte din «hobby-urile mele (...). E foarte bine că Maia a apărut în filmul ăsta dar, ca să zic așa, noi nu pentru filmul ăsta o iubim pe Maia: ea a făcut ce i-a spus Gibson să facă...”); și încă o perla: la conferința de presă, un alt spirit-critic din sală întreabă: „A fost chiar sânge, cel ce se scurgea din trupul lui Iisus?”; „Nu, a fost cerneală amestecată cu vopsea...” – i se

răspunde, pitecantropului).

În schimb puțini sunt cei care au remarcat o afirmație a actriței **Maia Morgenstern**, interpreta Fecioarei Maria (evreică, dar care i-a luat apărarea lui Mel Gibson atunci când filmul a fost acuzat, de către evrei!, că ar fi anti-sionist), și care afirmație sună – splendid! – cam așa: „**Frumusețea acestui film constă, din punctul meu de vedere, în faptul că vorbește într-o manieră atât de puternică despre umanitate, dar și despre LIPSA DE UMANITATE (s.n.), care ne face să ne ucidem de peste 2.000 de ani! Acestea sunt lucruri la care merită să meditam...**”

Și – Doamne, Dumnezeu! – nu-i chiar așa?! „Am uitat” de crimele fascismului (căruia de bine, de rău i s-a încropit un proces!), „am uitat” de crimele comunismului (căruia nu i s-a făcut nici unul, prin binecuvântarea Occidentului!), „am uitat” de

crimele comise de tortionarii Securității din propria noastră țară, de cei peste 1.000 de tineri uciși în așa-zisa Revoluție... „uităm”, de-a'n boulea, de toate violențele oribile comise în numele unor idealuri false, sau conjuncturi strâmbe... dar „ne îngrozim” de **VIOLENȚA la care a fost supus Mântuitorul...?!** Ne spărcăim pe noi de plăcere văzând, la TV sau pe marele ecran, scene bălțind de sânge sau de „puroaie extraterestre”; creieri explodând sub impactul gloanțelor; veritabile camăgii produse de câte un erou mai mult sau mai puțin pozitiv – dar ne apucă, imediat, „greața” sau „plictisul” atunci când este vorba despre **istorie pură...?!**

Biață contemporaneitate – și halal contemporani!

Filmul scenariistului și regizorului **MEL GIBSON** (care a fost gândit timp de 12 ani!, și care a reunit o distribuție internațională),

respectă, în acțiune, ultimele 12 ore din viața lui Iisus – și atât! A fost adaptat după cele patru Evanghelii (Matei, Marcu, Luca și Ioan), iar pentru un maximum de autenticitate eroii vorbesc limba aramaică pentru evrei, și latina vulgară pentru romani (limbi considerate „moarte”, dar care au adus un plus de efort modului în care actorii și-au interpretat partitura – **rezultatul fiind absolut uluitor!**).

Primul pe care l-aș menționa, după regie

(dincolo de distribuția ce este impecabilă!), ar fi **KEITH VANDERLAAN**, autorul machiajelor și anumitor efecte speciale absolut terifiante (**JIM CAVIEZEL**, interpretul rolului titular – care suporta zilnic peste opt ore de machiaj! – afirmă: „Rolul acesta mi-a schimbat viața... acum nu-mi mai este teamă să fac ceea ce trebuie făcut, acum îmi este teamă să nu fac ceea ce trebuie!”). Al doilea, operatorul **CALEB DESCHANEL**: cel care a filmat cea mai fru-

sinistre torturi la care poate fi supus un om?!

Sau o altă secvență crâncenă, **cea a Templului**: în care o masă de oameni amorfi, veniți parcă mai mult spre a se distra – la îndemnul unor oportuniști, sau „justițieri” de ocazie – devin, brusc, **FIARE**, gata **SĂ UCIDĂ** (sărind peste 2.000 de ani... vă mai amintiți cârdunile de cetățeni „neutri” adunați pe trotuare și care aplaudau, răgind, actele barbare... spartul capetelor unor tineri, cu băta, de către

cei ce au realizat „mineriada” din Capitală din anul 1990...?!).

În sfârșit...

Personal, am două nedumeriri: **DE CE** a simțit nevoia Gibson să introducă, în film, personajul Diavolului (reprezentat **printr-o femeie**, purtând în brațe un mini-monstru?!); și, **DE CE** „super-specialiștii” din Burtea au titrat ultima replică prin „S-a sfârșit!” – când replica autentică, devenită celebră, este: „Săvârșitu-s-a!” (**ceea ce schimbă cu totul datele problemei!**).

Una peste alta, „ferocele” film al lui Mel Gibson a devenit, oricum ai lua-o, un „Eveni-

ment” nu doar cinematografic, dar chiar politic: inițial lumea iudaică l-a blasfemiât; Biserica catolică l-a dat binecuvântarea Papală; cea ortodoxă, ca de obicei, deocamdată tace; mahomedanli, cu a lor extremă Al Quaida, deocamdată mârâie, fără a ști prea bine de ce... iar asiaticii zâmbeșc din sprâncene ca întotdeauna când celelalte culturi se bat ca proasta-n bălci...!

Patimile Crucificatului sunt însă reale, **au existat!** Iar comentariile în derâdere nu reprezintă decât **o blasfemie...!** Indiferent dacă ești, sau nu, credincios – viața lui Iisus (sau Buddha, sau Moise, sau Mahomed ș.a.), se constituie mai ales ca **o PILDĂ...!** Pâinea și vinul, pe care le consumăm noi astăzi își au totuși originea în carnea și sângele celui răpus, cu palmele străpunse de piroanele ruginite ale conștiinței noastre – **de pretutindeni...!**

La urma urmei, Mel Gibson n-a făcut decât un film: **ATĂT!**

moasă Legendă Creștină, cea care a împins Omenirea spre civilizație timp de două milenii, în maniera clar-obscurului pânzelor lui **Caravaggio**, senzaționalul pictor al Renașterii târzii (a cărei operă este aplecată, mai ales, asupra supliciilor Mântuitorului).

Despre VIOLENȚA filmului (căci există într-adevăr scene greu de suportat pentru unii spectatori!); de pildă, colosala secvență a „biciuirii” în care Iisus este lovit peste spate, cap și pântec, de către cei doi călăi – **magistrali interpreți!** – în care carnea îi este smulsă de bilele din plumb înzălate... și în care aceștia doi, plesnind de fericire și sadism... **obosesc primii**, siliți să facă o pauză de odihnă... pentru a-și relua apoi, cu și mai mare înrâncenare, „munca”... (El bine, cum e cu „**Fenomenul Pitești**” de la noi, **stimați tovarăși și pretini!**).

Și cum rămâne cu „crucificarea” care – **lucru constatat medical!** – este dintre cele mai

21 de grame

"21 Grams" - SUA, 2003 - 125 minute
Distribuit de: NEW FILMS

Film lung și poate că, la început, greu de urmărit pentru un spectator neavizat (este constituit din secvențe aparent fără legătură, ca un soi de puzzle și filmat aproape în totalitate cu o cameră manuală - închegându-se, logic, abia în a doua jumătate a proiecției), el devine în final o pledoarie perfect logică despre Moarte, Dragoste, Culpă și Căință, urmărind trei destine umane prinse într-un cumplit joc al hazardului. Un profesor (SEAN PENN), o tânără văduvă (NAOMI WATTS) și un fost escroc acum preot, asasinul involuntar al soțului tinerei (BENICIO DEL TORO) - toți acești trei mari interpreți fiind premiați la VENEȚIA - 2003! - constituie „nucleul uman” necesar regizorului ALEJANDRO GONZALES pentru a demonstra veridicitatea unei tulburătoare teorii (constatăată medical!), și anume cea că „în momentul morții clinice, corpul uman devine cu...

21 de grame mai ușor! Desigur că filmul nu află UNDE anume dispar cele 21 de grame, dar pretextul este fascinant: gravitatea, profunzimea acestuia se datorează în bună măsură felului în care autorii abordează această cumplită enigmă!... (în zona căreia - fiind vorba, nu-i așa?!, și despre dragoste - vă recomand să urmăriți, spre delectare, o foarte frumoasă secvență de SEX!).

Rătăciți printre cuvinte

"Lost in Translation", SUA, 2003 - 102 minute
Distribuit de: INTERCOMFILM S.A.

Un film extrem de amuzant și totodată paradoxal de trist!

O surprinzătoare poveste de prietenie - tinzând să alunece către dragoste - dintre un vârstnic actor celebru invitat acum să facă reclame TV și tânăra soție a unui fotograf pro-

fesionist obsedat de meserie; o poveste, deci, imposibilă, amară în fond, dar...?!

Acțiunea filmului se consumă în totalitate în Tokyo: o citadelă supermodernă, ajunsă la un grad de civilizație rar întâlnit, și în care reclamele luminoase îmbracă pur și simplu

străzile de sus până jos, luându-ți ochii.

SOFIA COPPOLA (regizor, scenarist și producător - OSCAR 2004 pentru scenariul!), a condiționat realizarea acestei pelicule de acceptul actorului BILL MURRAY (GLOBUL DE AUR, 2004, pentru acest film!), iar alegerea ei a fost impecabilă...! (Merită să vedeți filmul chiar și doar pentru lungă secvență în care Murray „dă probe” în fața camerelor TV, mișcând între degete un pahar cu whisky și având un umor nebun!).

Filica celebrului Francise Ford Coppola, S.F., nu-și dezicea origină, oferind nu doar un film ce se urmărește cu sufletul la gură, dar și strecurând câteva „idei”

care te pun pe gânduri: mai este, oare, lumea contemporană - agresată de informații, reclame și superficialitate - capabilă să suporte indiferența reciproc-obtuză și... ÎNSINGURAREA? Către care - vizibil! - ne îndreptăm...?!

■ PABLO

■ MARIZZA

■ MANUEL

■ MIA

RABBALLI

de luni pana vineri

ORA 17:10

fii ca ei

FII RABOL
LA TVR2

Pentru mulți români, mersul la cumpărături, în magazinele forfotind de oameni, începe să devină hipermarketuri și consumatori au apărut și în peisajul autohton. La prețuri comparabile cu cel la ușa propriei locuințe oricare dintre produsele ce ar putea fi achiziționate dintr-un magazin obișnuit astfel de intermediari contra unui anumi

Hai la iarma

Livrări la domiciliul clientului fără timp pierdut la cumpărături, așa sună sloganul firmelor care și-au propus să facă un business din a-ți aduce la ușa cam tot ce ți-ai putea dori. Ideea nu este nouă și cu atât mai puțin originală. Românii trecuți de prima tinerețe își amintesc de fostele case de comenzi. Pentru cei mai mulți aceștia reprezentau singura sursă de aprovizionare cu produsele care în magazine se vindeau doar după un singur criteriu: pile – cunoștințe – relații. „Apelam la casa de comenzi, bineînțeles recomandată de o persoană bine infiltrată în sistem, nu din comoditate sau că programul de lucru ar fi fost prea încărcat ci dintr-un motiv foarte simplu. Carne, portocalele, bananele sau ciocolata nu le-ai fi putut cumpăra din magazin nici dacă ai fi stat la ușa acestuia 24 de ore pe zi, șapte zile pe săptămână”, își amintește Elena Bojescu, o tânără pensionară. Scopul fostelor case de comenzi nu era niciodată cel declarat ci o modalitate mascată de deservire a acoliților regimului comunist. Vremurile s-au schimbat. Marile lanțuri de hipermarketuri au penetrat piața și se extind într-o veselie. Noile condiții nu au condus la dispariția caselor de comenzi. Abia acum acestea sunt prestatori de servicii reale pentru a satisface nevoile care au generat ideea.

Pe piață există un număr însemnat de firme care au ca principal obiect de activitate livrarea la domiciliul clientului. Rățiunea lor de a exista este una simplă. „Într-o societate dinamică, oamenii activi care lucrează 12-15 ore într-o zi au nevoie de servicii prestate la domiciliu. Chiar dacă transformarea de mentalitate nu s-a produs în totalitate, românii vor înțelege curând că timpul costă bani și că e mult mai relaxant să fumezi un număr de telefon sau să accesezi o pagină web pentru a solicita o livrare la domiciliu decât să faci față aglomerației din magazin, mai ales dacă ziua de muncă nu a fost una tocmai ușoară”, afirmă Mădălina Argeșean, manager la Quatro Livrare și Servicii. Casele de comenzi

„Chiar dacă principalii clienți vizati de o firmă de livrări la domiciliu sunt indivizii cu venituri peste medie, nu poate fi ignorată o categorie destul de defavorizată și anume cea a vârstnicilor. Acestora li se pot aduce la domiciliu medicamentele pe care doctorul le recomandă, bineînțeles contra unui comision adaptat veniturilor acestora”, ne-a declarat Mădălina Argeșean, manager la Quatro Livrare și Servicii.

din România se adresează deocamdată unui segment de populație limitat. Ținta principală a acestora sunt tinerii și oamenii de afaceri cu un program de lucru încărcat și cu venituri pe măsură. Femeile au devenit și ele clienți fidele ale caselor de comenzi. „Deși se spune că femeile sunt înnebunite după mersul la cumpărături, cele mai multe comenzi de livrare a produselor la domiciliu le primim de la acestea. Femeia modernă nu-și mai măsoară timpul în numărul de ore de shopping ci în bani câștigați, așa că grija cumpărăturilor o lasă în seama noastră”, spune Mădălina Argeșean. O firmă specializată în livrări la domiciliu poate fi o bună idee de afaceri. „Ideea mi-a venit după ce am vizionat la televizor un reportaj privind livrarea la domiciliu a brazilor de Crăciun. Am

fost surprins de câștigul mare al firmei care a livrat brazil, în jur de o sută de mii de dolari. Mi-am dat seama că românii aderă cu entuziasm atunci când este vorba de sporirea confortului propriu. Sărbătorile generează surse importante de câștig pentru astfel de afaceri”, ne-a declarat

Dragoș Dumitru, student la Facultatea de Automatică și Calculatoare, care împreună cu alți trei colegi au pus bazele unei astfel de afaceri. Firmele specializate în livrări la domiciliu oferă aceeași gamă de produse ca și hipermarketurile. Puteți comanda prin telefon orice, de la produse cosmetice, detergenți, scutece, scule gospodărești, articole de papetărie sau accesorii auto până la alimente de bază, apă minerală, sucuri, băuturi alcoolice, țigări, cafea, ceai, conserve, carne, dulciuri, hrană pentru animale, brânzeturi, legume sau fructe. Produsele pe care le comandați au prețuri ceva mai mari decât în hipermarketuri dar asemănătoare cu cele afișate în magazinele de cartier. „Se practică, în general, un comision de zece procente la valoarea facturii

Program: LUNI - VINERI
Prețuri comenzi: 9 - 19
Livrare comenzi: 11 - 21.30

Comenzi de la:

- 1. Casa de comenzi (București)
- 2. Casa de comenzi (București)

• Merita să faci la adresa
de la casa de comenzi
în timpul zilei sau din momentul
lansării comenzii
• Comenzile sunt în 100% cash
• Comenzile se pot face online
sau prin telefon la numărul

021-637.30.81
0722 16 66 08
0740 12 13 12

Prețurile din acest site sunt TVA

Produse Specializate

PRODUSE SPECIALIZATE 25.000 LEI TVA	PRODUSE SPECIALIZATE 25.000 LEI TVA	PRODUSE SPECIALIZATE 25.000 LEI TVA
PRODUSE SPECIALIZATE 25.000 LEI TVA	PRODUSE SPECIALIZATE 25.000 LEI TVA	PRODUSE SPECIALIZATE 25.000 LEI TVA

ovară. Timpul pare că se contractă, așa că piața a înțeles acest lucru. Intermediarii dintre marile magazine de cartier, fără nici un efort și, în plus, cu un imens timp economisit, puteți avea it. În plus, plățile lunare curente ca factura de telefon sau cea de electricitate pot fi lăsate în seama comision direct proporțional cu valoarea acestora.

rocul virtual!

Cifra de afaceri medie lunară a unei firme de „cumpărături la domiciliul clientului” este de 70 de milioane lei, cu un profit mediu lunar de 20 de milioane lei. Cele mai solicitate produse sunt legumele, fructele, cafeaua, detergenții, obiectele din plastic de unică folosință. Carnea și produsele din carne nu prea fac obiectul acestei afaceri.

finale, considerând că această modalitate de calcul este una corectă atât pentru noi cât și pentru potențialii clienți”, ne-a declarat Mădălina Argeșean. Calitatea produselor este și ea la înălțime, sursa principală de aprovizionare fiind hipermarketurile Carrefour și Cora sau marile magazine aflate la periferia orașelor: Metro, XXL sau Selgros Cash&Cany. Prin urmare, se respectă toate standardele de calitate impuse de acestea. Produsele sunt livrate pe categorii și cu respectarea tuturor normelor de igienă. Dacă v-ați hotărât să vă faceți cumpărăturile, stând confortabil în fotoliu, e bine să știți că pentru a scă-

pa de plata taxei de transport trebuie ca valoarea comenzii dumneavoastră să depășească o anumită sumă. Cele mai multe firme specializate în livrarea la domiciliu vă aduc cumpărăturile acasă fără a vă cere bani pentru transport doar dacă valoarea comenzii depășește un milion de lei. Plata se face în numerar la livrarea comenzii.

Firmele specializate în livrări la domiciliu și-au construit pentru împătimitii Internetului adevărate supermarketuri virtuale. „O dată pe săptămână accesez www.cumparaturi-online.com sau www.casadecomenzi.ro spre a-mi comanda cele necesare în casă pentru săptămâna următoare. Produsele oferite de aceste magazine virtuale sunt prezentate cu imagini și descrieri complete. De obicei fac comanda vineri seara așa încât sâmbătă dimineață să-mi fie livrate produsele la domiciliu”, spune Georgeta Petrescu, analist financiar. Bucuria de a face cumpărături se regăsește și în astfel de magazine, transpusă însă la condițiile oferite de mediul virtual. Magazinele sunt dotate cu coșuri în care puteți să vă depozitați produsele alese cât timp vă „plimbați” prin magazin. „După fiecare produs nou pe care îl introduc în coșul virtual mi se afișează pe monitor valoarea exactă a cumpărăturilor până în acel moment. Știu exact, fără a mai face calcule în minte, dacă banii de care dispun îmi ajung pentru a achita nota finală de plată”, afirmă Georgeta Petrescu. Dacă optați pentru o comandă online, după ce v-ați ales produsele dorite a vi se livra la domiciliu, trebuie să vă comunicați toate coordonatele de contact. În cel mult jumătate de oră veți fi apelat telefonic de un operator pentru a confirma comanda făcută. Pasul următor este să așteptați, la ora propusă de dumneavoastră, agentul de livrări care vă va pune la dispoziție întreaga gamă de produse solicitate. „Pentru o comandă online nu pierd mai mult de zece minute, iar avantajul esențial față de comanda telefonică este că știu exact ce produse îmi vor fi livrate la domici-

liu, având posibilitatea să vizualizez produsele și să citesc descrierea acestora pe site”, susține Georgeta Petrescu.

Pentru a veni în întâmpinarea nevoilor oamenilor ocupați, casele de comenzi și-au extins afacerile. Pe lângă simpla livrare la domiciliul clientului a produselor comandate, acestea prestează contra cost și o serie de servicii conexe. „Pentru a ne scuti clienții de statul la cozile ghișeelor bancare sau administrațiilor financiare le putem oferi acestora posibilitatea plății facturilor prin intermediul nostru. Comisiunile practicate pentru astfel de servicii sunt considerabil mai mici decât cele practicate pentru livrarea produselor la domiciliu, în jur de cinci procente din valoarea totală a facturilor”, zice Dragoș Dumitru.

Ca modalitate de câștigare a încrederii și fidelizare a clienților se practică pe piață oferirea anumitor avantaje. „Primele facturi le plătim din fonduri proprii urmând să ne recuperăm banii de la clienți după ce am efectuat plățile solicitate. Pentru valorile mari de plată se acordă reduceri considerabile la comisionul pe care îl percepem”, afirmă Dragoș Dumitru.

Plata facturilor sau a taxelor și impozitelor către stat prin intermediul unor astfel de prestatori de servicii este o idee adoptată nu numai de persoane fizice. „Externalizarea anumitor servicii este practică și în țările dezvoltate. Unii manageri români au înțeles că este mult mai eficient să apeleze la un intermediar decât să angajeze personal care să se ocupe doar cu astfel de activități. Am propus celor de la casa de comenzi la care apelez frecvent, atât pentru aprovizionarea în interes personal cât și pentru aprovizionarea firmei, să se ocupe de plata tuturor facturilor lunare. Angajații îi folosesc acum doar pentru activitatea de bază a firmei iar rezultatele financiare sunt pe măsură”, afirmă Adriana Popa, managerul unei societăți comerciale.

text: **Giani Grădinaru**

foto: **Robert Hanciar**

„Tricolorii” în retrospectivă

Înainte examenului (r)

Probabil vom șoca multă lume prin demersul nostru jurnalistice de față cu toate că nu ne-am dorit așa ceva cu orice preț. Îndrăznim totuși să propunem o viziune inedită asupra valorii fotbalului românesc în diferite etape ale existenței sale.

După ce presa și-a dobândit libertatea de exprimare începând din ianuarie 1990, a apărut o pleiadă de tineri gazetari sportivi care s-au grăbit să dea uitării tot ceea ce ținea de trecut. Este drept, dacă de referim doar la jocul cu balonul rotund, l-au atrăg în acest sens și performanțele așa-numitei „generații de aur”. De aici nu a mai fost decât un pas până la a-i proclama pe Iordănescu – „antrenorul secolului”, pe Hagi – „cel mai bun jucător din toate timpurile” ș.a.m.d. Ridicarea în slăvi a prins, astfel încât machidonul, spre exemplu, a clamat la modul cel mai serios (și vehement!) să li se ridice statui. Dar nu știu cum, parcă un lucru nu este în regulă: oare fotbalistii (sportivii, în general) luptă să obțină rezultate cât mai bune doar pentru „culorile patriei”, nu și pentru glorie personală sau foloase materiale?

Cine i-a urmărit evoluând la vremea respectivă (cităm într-o ordine aleatorie) pe Nicolae Dobrin, Ilie Balaci, Liță Dumitru, Puiu Iordănescu, Mircea Lucescu, Viorel Mateianu, Titus Ozon, cuplul Niki Dumitriu-Puiu Ionescu, Costică Ștefănescu, Loți Băloni, Cornel Dinu, Marius Lăcătuș, regretatul Mișă Klein, Dudu Georgescu sau – mergând mai în urmă – Iuliu Bodola, Stefan Dobay, Iuliu Baratky („minunea blondă”), Iosif Petschovschii, Silviu Bindea, Ionică Bogdan, portarul Mircea David („Il Dio”) și mulți alții, nu se poate să nu simtă o strângere de inimă văzând cum mass media sunt pline de relatări privind aventurile galante ale unor tineri care s-au trezit manipulând ca pe nimic sutele de mil în euro sau dolari. Să luăm un singur exemplu. Bodola a înscris 30 de goluri pentru echipa națională evoluând numai în 48 de partide. În ultimul deceniu, când frecvența meciurilor susținute într-un an a crescut simțitor, desigur că Hagi a avut prilejul să îmbrace de 125 de ori tricoul reprezentativei, devenind golgeterul absolut, cu 35 de reușite. Aceasta nu înseamnă, Doamne ferește!, că am contesta cumva valoarea unuia dintre prestigioșii purtători ai tricoului cu numărul 10 din lume, supranumit „Maradona al Carpaților”. Dar, spuneau latinii, *est modus in rebus* – există o măsură în toate. A face elogiul unei personalități nu trebuie să reprezinte implicit negarea altora. Scriind acestea,

nici nu aderăm în totalitate la unele afirmații făcute de Cristian Tudor Popescu sau Traian Ungureanu. Merită să redăm însă mai multe pasaje dintr-un articol al lui T.R.U. (22, nr. 19, 8-14 mai 2001): „Indiscutabil, *World Cup '94* a fost apogeul carierei lui Hagi. Totuși, *World Cup '94* a fost, tocmai din pricina radiației

Hagi, și momentul unei orbiri colective nevindecate la 7 ani după instalare. (...) Hagi a jucat fără îndoială cel mai bun fotbal al carierei sale, dar succesul s-a datorat apariției unei echipe pline de valori și relativ tânără. (...) Momentul 1994 a fost greșit înțeles. Hagi a strălucit, dar Naționala a câștigat meciurile. Oricum, momentul de grație s-a stins suspect de repede. *Mondialele* din '98 și *Europenele* din '96 și 2000 sunt practic imposibil de distins. Sub direcția lui Hagi, instaiat în postură de mit în viață, Naționala a jucat toate aceste turnee vitale într-o formulă de-a dreptul bizară. Cu excepția meciurilor în care Regele era suspendat (...), Naționala a jucat într-un regim de dependență la limita sclavajului moral și psihic. Nici o inițiativă de joc, nici o scânteie de creativitate nu mai aveau cum să se nască, de

vreme ce jocul Naționalei era supus dogmatic prezenței lui Hagi.” Ce-ai zice dacă am reflecta puțin asupra unora dintre aceste aserțiuni și am încerca să distingem între adevăr și o posibilă denigrare?

În cele ce urmează, vom puncta câteva repere din istoria fotbalului nostru, insistând cu precădere asupra celor pe care s-a așezat mai mult colbul uitării. Vom încerca să demonstrăm că au existat performanțe și până la cele înregistrate în ultimul deceniu din secolul trecut, acestea din urmă fiindu-ne oricum mai proaspete în memorie. Astfel, deși s-ar putea spune că nu este vorba despre un merit, totuși România s-a aflat **acolo**, la momentul potrivit, adică a fost prezentă la edițiile inaugurale ale C.M. (1930) și C.E. (1960). După cum veți observa, aproape matematic am fost învinși, în cadrul C.E., de către echipele care au cucerit fie medaliile de bronz (Cehoslovacia, 1960), fie chiar pe cele de aur (Spania, 1964 și Italia, 1968), iar la C.M. 1970 am pierdut la limită (în grupă) în fața celei care avea să-și adjudece titlul suprem pentru a treia oară, Brazilia. La J.O. 1964 am obținut cea mai bună clasare a echipei naționale participând la un turneu de anvergură (locul 5), față de poziția a șasea la *World Cup '94*. De asemenea, vom rememora unele momente inedite care acum prezintă un aspect doar nostalgic dar la vremea respectivă au avut o influență covârșitoare în evoluția „tricolorilor”. În fine, deoarece în paginile revistei noastre ne-am ocupat pe larg cu alte prilejuri despre cauzele stagnării actuale a echipei naționale care a ratat două turnee finale („mondialul” din 2002 și „euro” din acest an), nu vom mai insista asupra acestei perioade. Să spunem, însă, că nu a fost totul prea roz mereu și să nu uităm faptul că la C.E. în 1992 am ratat participarea iar în 1996 am avut o „prezență formală” (înfrângeri în toate cele trei partide din turneul final). Totodată, n-ar trebui să vedem doar partea plină a paharului referitoare la calificările pentru C.M. 1990 și 1998 sau la C.E. 2000 ci și pe cea goală ținând de un sentiment de neîmplinire în sensul că, parcă, ne-am mulțumit cu prea puțin. Din păcate, peste aproximativ o lună și jumătate, la televizor sau la fața locului, vom urmări întrecerile din spațiul lusitan doar ca spectatori neutri, echipa noastră reprezentativă (în prezent pe locul 28 în clasamentul FIFA – Coca-Cola) rămânând acasă.

ntat) de portugheză

A fost odată...

● Debutul naționalei României în arena internațională s-a produs la 8 iunie 1922, victorie cu 2-1 la Belgrad, în compania echipei similare a Iugoslaviei. Antrenor: dr. Teofil Moraru, marcatori: Francisc Ronay și căpitanul echipei, Aurel Guga.

● România s-a aflat printre cele 13 națiuni participante (ca invitate) la **prima ediție** a Campionatului Mondial (Uruguay, 1930).

● De asemenea, selecționata noastră a participat la fazele preliminare ale **ediției inaugurale** a Cupei Națiunilor. Astfel, la 2 noiembrie 1958, pe stadionul 23 August, am dispus cu 3-0 de Turcia, victorie care ne-a adus calificarea, deși în returul de la Istanbul (26 aprilie 1959) am pierdut cu 2-0. În turul II, 0-2 și 0-3 în fața Cehoslovaciei, viitoare posesoare a medaliei de bronz.

● În ediția următoare, sub conducerea tehnicianului Constantin Tească, pe 1 noiembrie 1962, la Madrid, reprezentativa României a suferit una dintre cele mai drastice înfrângeri: 0-6 cu Spania. „Piticul” a fost demis, iar pe 25 noiembrie 1962, la București, sub conducerea antrenorului Gheorghe Popescu, „tricolorii” au reușit victoria cu 3-1 asupra ibericilor, rezultat bun doar pentru palmares. O consolare: am fost **eliminați de către cei care aveau să dobândească trofeul**, suferind o singură înfrângere – în fața românilor.

● Pe 22 octombrie 1964, la Osaka, în cadrul J.O., România (antrenor: Silviu Ploșteanu) învinge Iugoslavia cu 3-0 și se clasează pe **locul 5** (cel mai bun la o competiție de anvergură).

● **C.E., ediția a 3-a, 1968.** Suntem într-o grupă preliminară cu Italia, Elveția și Cipru. La București, pe 2 noiembrie 1966, realizăm 4-2 cu Elveția. (A debutat Mircea Lucescu.) Pe 24 mai 1967, la Zürich, altă catastrofă: Elveția-România 7-1! În fine, la București, pe 25 iunie 1967, România-Italia 0-1. (Și-a făcut debutul portarul rapidist Necula Răducanu, zis Tamango.) Peninsularii se califică pentru turneul final, iar noi ocupăm locul 2 în grupă. Din nou trebuie să facem o supliniere: **am fost scoși din cursă chiar de reprezentativa care avea să cucerească lauri!**

● La cămașa naționalei cu Angelo Niculescu, 16 noiembrie 1969 va rămâne un reper important: prin „egalul” (1-1) de la București cu Grecia, obținem **prima calificare postbelică la C.M.**, ediția a IX-a, din Mexic – 1970 (pe lângă eleni, am devansat, în grupa preliminară, Elveția și Portugalia). Este cea de-a patra prezentă a României la un turneu final, după cele din 1930, 1934 și 1938.

● Tragerea la sorți pentru **Copa del Mundo** ne-a aruncat în **groapa cu lei** de la Guadalajara: Anglia își apără titlul mondial obținut pe teren propriu, Cehoslovacia dorea să vadă cum e pe prima treaptă a podiumului (pe cea de-a doua fusese în 1962), iar Brazilia tindea să cucerească definitiv „zeița de aur”, ceea ce avea să și realizeze. Am avut o comportare onorabilă (0-1, 2-1 și 2-3 sunt rezultatele înregistrate, în ordine, cu cei trei giganti menționați).

● În preliminariile ediției a 4-a a C.E. 1972: 3-0 și 4-0 cu Finlanda, 2-0 și 0-0 cu Țara Galilor, 2-1 și 0-1 cu Cehoslovacia, iar

locul întâi în grupă (la golaveraj) consfințește **prima calificare în „sferturile” C.E.**

● A urmat o „dublă” eliminatorie cu Ungaria: 1-1 la Budapesta, dar 2-2 la București; încă un meci, de baraj, la Belgrad: 1-2!

● Vom „arde” puțin etapele, mai ales că am ratat C.E. 1976 și 1980, C.M. 1978 și 1982, pentru a comenta preliminariile C.E. 1984. Dacă 3-1 și 1-0 cu Cipru par rezultate normale, în schimb 2-0 și 1-0 cu Suedia, dar mai ales 1-0 și 0-0 cu Italia reprezintă adevărate momente de vârf. După ce pierdusem acasă (0-1) în fața Cehoslovaciei, returul de la Bratislava a constituit pentru tânărul antrenor Mircea Lucescu prima mare izbândă. Remiza (1-1) obținută prin golul lui Gheorghiță Geolgău ne trimite la turneul final din Franța, în dauna campioanei mondiale en-titre, Italia!

● O componentă latină a grupei de la C.E., dar și un „intrus”, R.F.G., campioana europeană în funcție.

● St. Etienne, 14 iunie 1984: România-Spania 1-1 (pentru noi a înscris Bălbănuș); Lens, 17 iunie: România-R.F.G. 1-2 (a marcat Marcel Coraș); Nantes, 20 iunie, România-Portugalia 0-1. Spania și Portugalia merg în semifinale, noi ocupând ultimul loc în grupă.

● S-a spus încă de pe atunci că n-am fost pregătiți să atacăm o ștachetă atât de înaltă. Poate că nici strategul Lucescu n-a mai fost antrenorul cu idei, care-l aduseseră succesele din preliminarii, fiind și el copleșit probabil de performanța de a juca la un turneu de asemenea valoare. Istoria s-a repetat, cu alți actori, la turneele finale ale C.M. 1990 și 1998 sau la C.E. 2000. ■

Am rămas cu un regret:

Am învins Argentina, dar nu și pe Maradona

După cum se știe, România a avut o prestație de excepție la World Cup '94 ajungând la un pas de semifinale (s-a clasat pe un ipotetic loc 6, potrivit *Anuarului F.R.F.*). În optimi, pe 3 iulie, am întrecut Argentina cu 3-2 în urma unui meci entuziasmat. Ne-am bucurat, ca toți microbiștii, în acea noapte de vis. Regretăm totuși ceva: duelul Hagi-Maradona nu a mai avut loc. Din rândurile selecționatei sud-americane a lipsit cel care este considerat probabil, alături de Pele, cel mai mare fotbalist al lumii. Cu doar cinci zile înainte de acea partidă memorabilă, fusese suspendat de către FIFA, fiind depistat pozitiv la controlul antidoping. În 1970, pe platourile mexicane, avusesem șansa de a-l înfrunta pe marele Edison Arantes do Nascimento. Am pierdut atunci cu același scor cu care ne-am impus la „mondialul” american. Un gând nu ne dă pace: oare care ar fi

fost rezultatul dacă „butoiașul atomic” s-ar fi aflat în teren împotriva „tricolorilor”?

Luni, 19 aprilie a.c., agențiile de presă ne-au adus o știre înfrigorantă: Maradona a făcut o criză hipertensivă și a fost internat de urgență într-o clinică particulară din Buenos Aires, la terapie intensivă. Diagnosticul: cardiopatie dilatată complicată cu o infecție pulmonară. După câteva zile de incertitudini, în care încă numeroșii săi fani (chiar femei) s-au adunat la porțile spitalului spre a implora pronia cerească, altă veste: inima celebrului „decar” funcționează doar la un sfert din potențial și se întrevede necesitatea unui transplant cât mai repede cu putință.

Născut la 30 octombrie 1960 (Lanus, Argentina), Diego a evoluat la două cluburi din țara sa, trecând apoi în Europa și cunoscând consacrarea la Barcelona, Napoli

și Sevilla. De asemenea, a devenit campion mondial în 1986, susținând 91 de partide pentru echipa națională și înscrind 34 de goluri.

Memorabil a rămas cel înscris „cu mâna lui Dumnezeu” în „sferturile” cu Anglia de la „Mondialul” 1986. Bucurându-se de o popularitate comparabilă cu aceea pe care a avut-o Evita Peron, Diego n-a fost în nici un fel „ușă de biserică”. El a căzut în patima consumului de droguri (îndeosebi cocaină), diminuându-și potențialul sportiv și ruinându-și sănătatea. Pe plan strict fotbalistic, a fost depistat pozitiv și suspendat la 26 martie 1991, pe când evolua la AC Napoli. Nici când nu trăise echipa din „orașul cântănetelor” o asemenea glorie: a câștigat *lo scudetto* în *il calcio* (1987 și 1990), a cucerit *Cupa UEFA* în 1989.

Maradona urma un tratament de dezin-toxicare în Cuba, fiind un apropiat al lui Fidel Castro.

Noaptea pierdute prin localuri, excesele culinare și alcoolice, consumul zilnic a șase litri de Coca-Cola l-au făcut să devină de nerecunoscut într-atât de supraponderat a devenit. Pe 4 ianuarie 2000, pe când se afla în Uruguay, a mai suferit un șoc asemănător celui recent. Dacă va depăși cu bine și această ultimă încercare, visul său era de a purta torța olimpică pe stadion, la deschiderea Jocurilor Olimpice de la Atena.

pagini anterioare de Pompiliu L. Dumitrescu
foto AP, EPA Rompres și arhivă

AMG

Auto Marcu's Grup S.A. **Concesionar Automobile Dacia si Renault**

S.C. AUTO MARCU'S GRUP S.A. este primul concesionar bi-marcă DACIA și RENAULT din România.

VÂNZĂRI:

În cel mai modern show-room din București puteți achiziționa:

- Autovehicule noi Dacia și Renault (autoturisme și utilitare) cu diverse modalități de plată: numerar, rate, leasing pentru persoane fizice sau juridice, acordând asistență pentru obținerea împrumuturilor.
- Autovehicule de ocazie Dacia, Renault, alte mărci.
- Piese schimb de origine Dacia și Renault prin magazinul propriu și agenți.
- Societatea noastră cumpără autovehicule rulate, contravaloarea acestora putându-se constitui în avans pentru achiziționarea unui autovehicul nou.

SERVICE:

Societatea deține ateliere de reparații ultra-moderne dotate cu echipamente de ultimă generație și personal specializat.

- Service mecanică Dacia
- Service mecanică Renault
- Service alte mărci (Daewoo, etc.)
- Service caroserie (tinichigerie, vopsitorie)
- Reparații în garanție pentru autovehicule Dacia și Renault.
- Inspecții Tehnice Periodice
- Platforme de depanare și tractare cu program non-stop.

* Se utilizează numai piese de origine procurate direct de la producător la cele mai mici prețuri.

* Tarifele practicate pentru ora de manoperă sunt fără concurență.

* Relațiile contractuale cu principalele societăți de asigurare permit decontarea directă în cel mai scurt timp a costurilor reparațiilor efectuate.

* Se pot încheia contracte foarte avantajoase de service pentru parcurile de mașini, acestea având prioritate în introducerea în lucru.

Adresa: Șos. Pantelimon Nr. 450 Sector 2 București

Tel/Fax : 021/2553345 ***** 021/2557336

E-mail : office@amg.ro Web-site: www.amg.ro

DACIA:

Tel/fax: 021/2550977

Vanzari.Dacia@amg.ro

RENAULT:

Tel/fax: 021/2556469

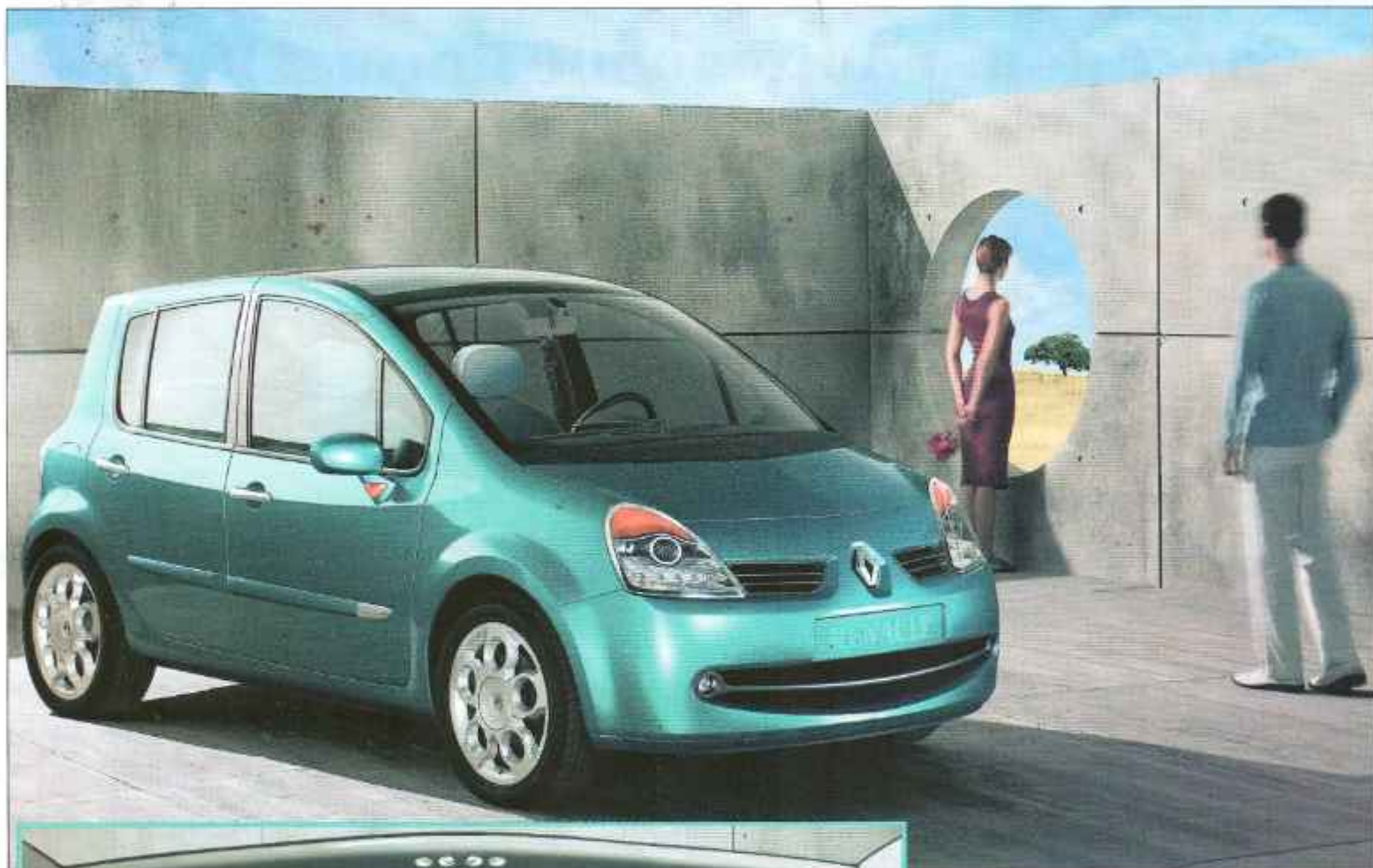
Vanzari.Renault@amg.ro

Modus vivendi

Mic și spațios?

Renault a prezentat anul acesta în premieră la al 74-lea Salon Auto de la Geneva conceptul Modus care va fi lansat în producția de serie în această toamnă. Modus poate fi considerat un monovolum, dar are dimensiuni atipice care îl vor plasa în ofertă chiar deasupra micuțului Clio.

ACR-100

În ziua de 5 aprilie 2004, la Cercul Militar Central, Automobil Clubul Român a sărbătorit un veac de activitate, împlinită cu evoluția automobilismului în România. ACR este printre primele 10 cluburi automobiliste înființate în Europa și printre primele 14 din lume. În septembrie 1904, România a fost a șasea țară din lume care a organizat o cursă de sport cu motor.

La festivitatea automobileștilor români au luat parte Ion Iliescu, Președintele României, Nicolae Văcăroiu, Președintele Senatului României, precum și numeroase alte personalități. Au fost prezenți, de asemenea, Max Mosley, președintele Federației Internaționale a Automobilului

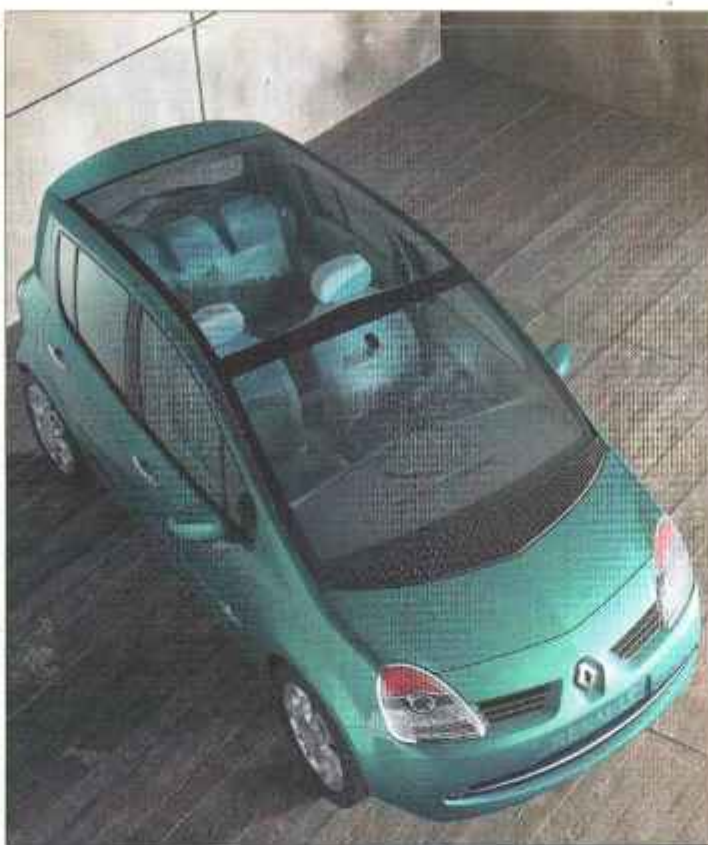
De-a lungul istoriei sale, compania Renault s-a străduit să realizeze lucruri noi care să o diferențieze complet de ceilalți competitori de pe piața auto. La vremea sa *Mégane Scenic* a fost un astfel de deschizător de drumuri care a avut un succes răsunător și care i-a inspirat pe toți ceilalți producători. Tot o inovație a fost și modelul *Avantime*, dar acesta a fost repede retras de pe piață datorită vânzărilor slabe. Asta demonstrează că francezilor le place să își asume riscuri și că nu se tem de insuccese.

Modus este un alt pariu făcut de Renault și posibil o nouă direcție de dezvoltare în segmentul modelelor de clasă mică.

Similar ca dimensiuni cu *Clio*, *Modus* oferă un spațiu surprinzător de mare în cabină pentru o mașină atât de compactă și o personalitate căreia îi este greu să-i rezisti. Principalele caracteristici se leagă de structura de monovolum, funcțiile și dotările inovatoare rezervate până acum segmentelor superioare și accentul pus pe siguranță și plăcere la condus. Renault susține că această mașinuță se va preta atât la drumurile aglomerate din oraș, cât și la spațiile deschise de pe șosele.

Exteriorul este unul modern care urmează noile tendințe ale mărcii franceze. Roțile mari, cu jenți de 17 inch sunt adăpostite de arcurile capotei. Această soluție de design dă o imagine de stabilitate care vine să confirme caracterul versatil al mașinii.

Singura culoare disponibilă momentan este Ice Blue. Rombul, sigla Renault, domină partea frontală a mașinii, dar este prezent și în spate, deasupra înscrisului cu numele modelului.

Parbrizul de dimensiuni impresionante se continuă tot cu o suprafață vitrată care acoperă tot acoperișul. Acesta este de altfel principalul „inovat” de senzația de spațiu pe care o oferă *Modus* la interior. Echipa de proiectanți a acordat o atenție specială materialelor, culorilor și suprafețelor pentru ca acestea să se îmbine armonios. De asemenea, s-a dat o mare atenție senzației plăcute pe care trebuie să o ai la atingerea planșei și instrumentelor de bord. Un element surprinzător este imprimeul care acoperă tapiteria scaunelor. Acesta este realizat printr-un procedeu de tipărire fotografică similar imprimantelor inkjet. Peisajul imprimat se întinde pe toată suprafața scaunelor și banchetei din

spate și face o tranziție ușoară către mocheta de pe podea. În același mod, acoperișul de sticlă este o continuare a modelului cerului tipărit pe tetiere. Declarația Renault spune că „ocupanții lui *Modus* călătoresc cu capul în nori și cu picioarele pe pământ”.

Panoul central a fost realizat astfel încât să fie vizibil tuturor ocupanților și are un design simplist, tendință adoptată în ultima vreme pe mașinile mici de mai mulți producători auto.

Atmosfera interioară este completată de sistemul automat de climatizare și de sistemul audio dotat cu patru boxe, fiecare de 40 W.

Motorizarea propusă de francezi pentru *Modus* este cea de 1,6 litri și 115 cai putere, dar cel mai probabil, la lansarea sa, *Modus* va beneficia și de motorul diesel de 1,5 litri care oferă până la 100 cai putere.

Modus își propune să impună noi standarde de securitate pentru categoria din care face parte. Cel mai probabil automobilul de serie va primi un număr impresionant de airbag-uri

încă din versiunea standard. De asemenea, vizibilitatea pentru șofer este garantată atât ziua cât și noaptea. Farurile au posibilitatea de a lumina în curbă datorită unor lămpi speciale. Astfel este extinsă vederea periferică și eliminată senzația de nesiguranță care apare în curbe pe timp de noapte.

Cu *Modus*, Renault are șansa să aducă iarăși ceva nou pe piață și să-și surprindă competitorii. Rămâne de văzut în ce măsură această mașină se va ridica la înălțimea laudelor producătorului francez.

Text: **Mugurel Mărgărit**

(FIA), la care *Automobil Clubul Român* a aderat încă din 1904, când a luat ființă această organizație mondială, precum și președinți ai celor mai mari cluburi automobiliste din Europa.

Constantin Niculescu, președintele ACR, a oferit lui Ion Iliescu, Nicolae Văcăroiu și Max Mosley câte un Trofeu simbol al Centenarului, instituit special pentru acest eveniment.

În cadrul momentului solemn a avut loc și ceremonia conferirii, de către Președintele Ion Iliescu, de ordine și medaliilor unor personalități ale FIA și ACR. Astfel, prin Decret Prezidențial s-a conferit Ordinul Național Pentru Merit în grad de Comandor lui Max Mosley, președinte al Federației Internaționale a Automobilului (FIA) și Ordinul național Serviciul Credincios în grad de Cavaler lui Constantin Niculescu, președinte al *Automobil Clubului Român*.

La aniversarea celor 100 de ani, *Automobil Clubul Român* se prezintă ca una dintre cele mai importante organizații neguvernamentale din țară și cea mai credibilă autoritate în domeniul automobilismului. ACR s-a implicat în creșterea siguranței rutiere și în respectarea condițiilor de mediu în concordanță cu cerințele dezvoltării mișcării automobiliste în țările UE.

Trimiteti talonul pe adresa redacției: București, Piața Presei nr. 1, sectorul 1

Câștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți. Data limită de trimitere a scrisorilor: 19 mai 2004, data poștei

BUSINESSTECH INTERNATIONAL PRESS

Câștigă două cărți de motivație!

Concurs sponsorizat de BUSINESSTECH INTERNATIONAL PRESS

Lecții virtuale

Biologia, chimia, fizica și geografia pot fi învățate acum mult mai ușor prin intermediul calculatorului. Compania română Softwin a lansat la finele anului trecut suita de lecții interactive Intuitext adresată elevilor și profesorilor de liceu.

Potențialul imens al computerelor în procesul de învățare este exploatat de profesorii și elevii din țările puternic dezvoltate de ani de zile. Din păcate, programele folosite de ei nu au putut fi adaptate în România de după 1989. Motivele au ținut de lipsa calculatoarelor din școli, dar și de diferențele de limbă și programă școlară.

În acest an, compania Softwin a fost prezentă la CERF 2004 cu două standuri, fiecare dedicat câte unui produs: soluțiile antivirus BitDefender și lecțiile virtuale interactive Intuitext.

BitDefender este la a șasea participare consecutivă la CERF (până în 1999 marca era cunoscută sub numele AVX). Tehnologia BitDefender protejează peste 38 de milioane de utilizatori din 100 de țări. Metoda revoluționară de interceptare a virusilor a fost recunoscută de 18 Academii de Științe din Comunitatea Europeană prin premiul IST 2003 și este certificată de către cele mai prestigioase laboratoare de testare din lume (ICSA – februarie 2003, Virus Bulletin – iunie 2003 și noiembrie 2003, CheckMark în august 2003). De curând, au fost deschise reprezentanțe BitDefender în Germania și Spania. Pe site-ul www.bitdefender.ro găsiți cele mai noi alerte antivirus care cuprind informații detaliate despre metoda de răspândire a virusilor și efectul lor asupra calculatoarelor. În cazul în care calculatorul dumneavoastră a fost deja infectat, www.bitdefender.ro vă pune la dispoziție gratuit programe de dezinfectie.

Începând cu 1993, Softwin a devenit prima companie românească implicată activ în domeniul educațional și de instruire, dez-

voltând soluții inovatoare de conținut electronic menite să îmbunătățească procesul de predare și învățare. Departamentul eLearning al companiei românești a realizat diferite proiecte având ca scop introducerea folosirii instrumentelor interactive de învățare în toate domeniile educaționale și de instruire.

Ultimul proiect finalizat în cadrul acestui departament a fost lansarea lecțiilor virtuale interactive Intuitext la sfârșitul anului trecut. Acest lucru a fost posibil după o lungă perioadă de cercetare și cu sprijinul unei echipe complexe formată din psihologi, pedagogi, biologi, fizicieni, chimiști, geografi și geologi, designeri, programatori, specialiști în ergonomie, profesori și economiști. În perioada 20-24 aprilie 2004 Lecțiile Interactive Intuitext au putut fi testate gratuit și cumpărate în cadrul CERF (Computers & Electronics Romanian Fair).

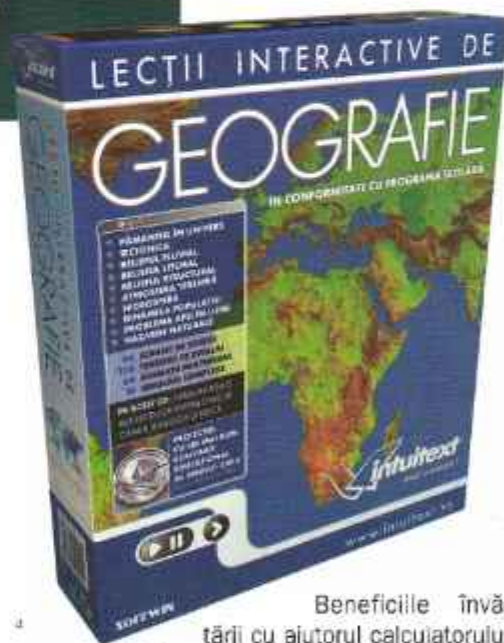
Suita de lecții este alcătuită din patru produse: Lecții Interactive de Biologie, Lecții Interactive de Chimie, Lecții Interactive de Fizică și Lecții Interactive de Geografie.

În premieră pe piața românească, lecțiile interactive Intuitext au fost dezvoltate în conformitate cu programa școlară în vigoare și își propun promovarea unui învățământ modern, de calitate, orientat mai puțin spre reținerea mecanică de informații și mai mult spre for-

marea de competențe.

Lecțiile se adresează elevilor și profesorilor de liceu și se concentrează pe prezentarea și explicarea fenomenelor greu de studiat și înțeles prin mijloacele tradiționale.

Elemente precum cele 1.500 de animații și obiecte multimedia, cele 150 de experimente virtuale (greu sau chiar imposibil de realizat într-un laborator obișnuit) sau cele 15 jocuri interactive permit procesului de învățare să fie dinamic, intuitiv și participativ facilitând fixarea unor cunoștințe solide și durabile.

Beneficiile învățării cu ajutorul calculatorului se vor răsfărânga atât asupra elevilor cât și asupra profesorilor. Astfel, profesorii pot să implice elevii mai mult prin metodele de predare, pot realiza și repeta experimente virtuale și pot folosi pentru evaluare testele interactive. Pentru elevi, principalul avantaj îl reprezintă transformarea unor materii care puneau mare accent pe teorie într-un joc interactiv pe calculator. Intuitext nu este însă un produs care va înlocui clasicele manuale ci unul care le va completa adăugând un element de atractivitate.

Text: **Mugurel Mărgărit**

Colaborare financiară de către
Editura Niculescu, Iași și **Robert Valerian Dumitrescu, Slatina**

CONCURS

Premiu:
Cărți în valoare de:

500.000 lei

Decupați talonul și trimiteți-l pe adresa redacției:
București, Piața Presei nr. 1, cod 71341, sectorul 1
Câștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți. Data limită de trimitere
a scrisorilor dumneavoastră este **19 mai 2004**, data poștei

Concurs sponsorizat de **EDITURA NICULESCU**

12-13 of June at "Bucharest Diplomatic Club"

**BANCA
COMERCIALA
ROMANA**

&

BRITISH AIRWAYS

BUCHAREST
Golf
Cup 2004

Parteneri
media

FLACARA

Businessman's

BUCHAREST BUSINESS WEEK

O coastă care ne

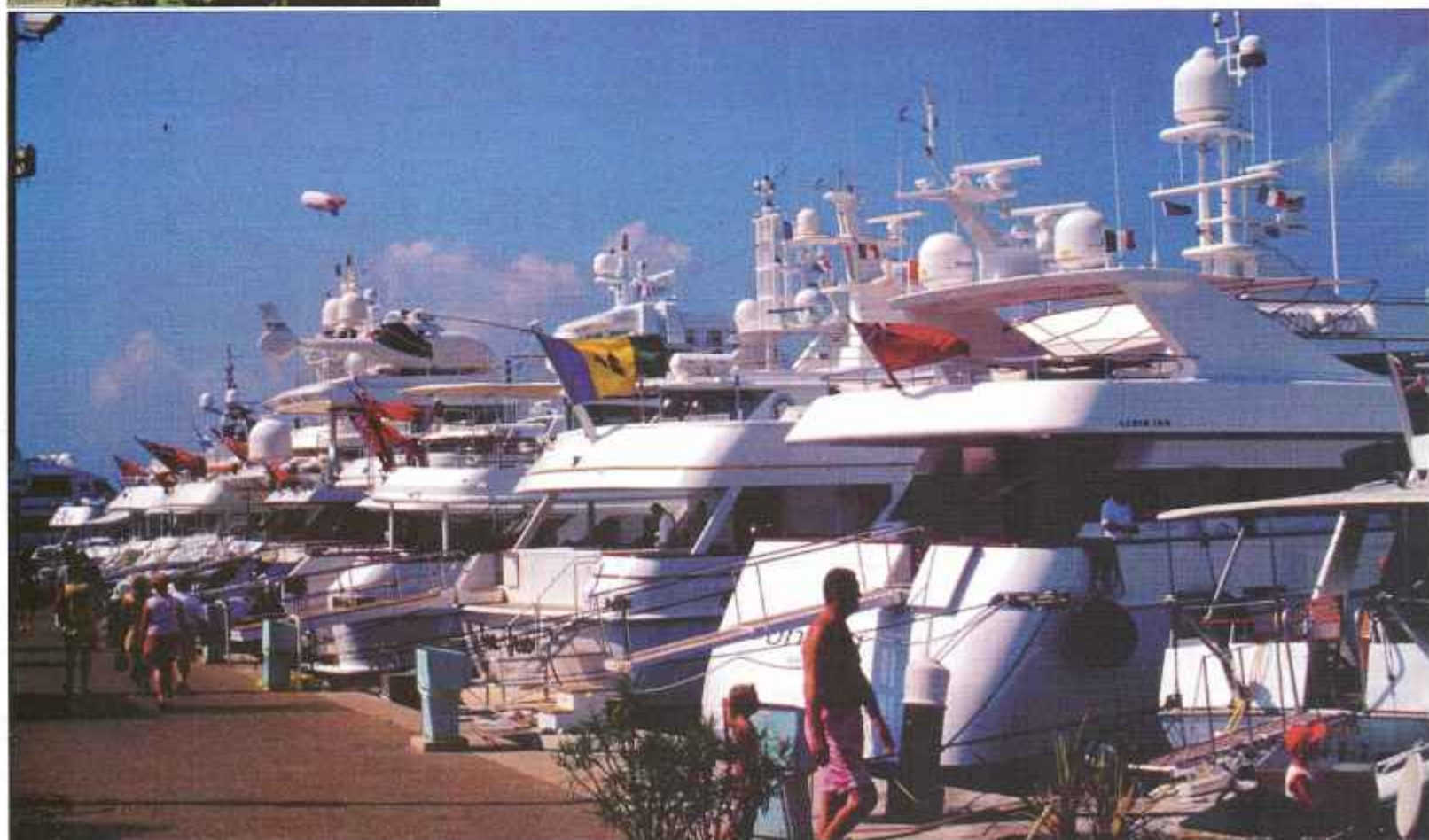
Romantică pe timp de iarnă, Coasta de Azur prinde viață în miezul
colțurile Pământului umplu plajele până la refuz, pe străzi e un du-te-

Văzută din înaltul cerului, Coasta de Azur apare ca un imens colier, ale cărui perle sunt orașele înșirate cu meticulozitate de-a lungul țămului Mării Mediterane. Pătrundem pe Coasta de Azur în roșul mornit al răsăritului de soare. Primul oraș care ne seduce prin originalitate și aer cosmopolit este Monte Carlo. În lumina crepusculară a răsăritului descoperim, de fapt, un imens munte găurit pe alocuri de străzile care fac legătura cu celelalte orașe ale principatului Monaco. Lifturile imense sunt singurele mijloace de transport în comun. Ele ne ajută să ajungem de la o stradă la alta. Pentru monegasci asta înseamnă adio tramvaie, adio troleibuze. În plus, grație „călătoriei” cu liftul, am scăpat de bilet sau de abonament, de accidente de circulație sau de aglomerația infernală din timpul traficului. Orașul însă își datorează cea mai mare parte din faimă, cazinoului. Odată ajunși în Monte Carlo, trebuie măcar să trecem prin fața celebrului cazino. Cei mai optimiști dintre noi

încearcă să ajungă milionari peste noapte, investind câțiva euro în celebrele aparate cu manete și butoane „magice”. Jocurile de noroc sunt o tradiție în Monte Carlo încă din 1863, când prințul Charles III a inaugurat primul mare cazino. În interiorul cazinoului, printre băuturi fine, smokinguri, rochii scumpe și bijuterii asortate, toată lumea se simte cu câteva milioane de dolari mai bogată. Dacă ne mulțumim doar să admirăm clădirea pe dinafară, ne stau la dispoziție impresionanta panoplie de autoturisme de lux din fața cazinoului și cele două statui gigantice, reprezentând un cuplu de grășani dezbrăcați complet. Avem șansa de a ne număra printre spectatorii unor mari evenimente europene: Festivitatea de decernare a Premiilor Muzicale ale Lumii, transmisă în direct de canalul ABC în peste 130 de țări, precum și Marele Premiu/Formula 1 și Raliul Monte Carlo.

Cea de-a doua perla a Coastelor de Azur este Nisa. Până acolo drumul e presărat în întregime

iposește: Coasta de Azur

vară și devine un adevărat furnicar. Mii de turiști veniți în vacanță din toate
o continuu, iar hotelurile funcționează la capacitate maximă. Începe distracția.

cu locuințe pescărești. Intrarea în Nisa se face prin Promenade des Anglais. „Cea mai frumoasă stradă din lume”, așa cum este cunoscută de către mulți turiști, Promenade des Anglais a încântat, de-a lungul vremii, personalități de tot felul care au poposit în „orașul florilor”: Nietzsche, Picasso, Bizet, Modigliani, Rockefellerii sau familia Singer. Coborând ușor pe celebra stradă, străjuită pe toată lungimea ei de palmieri, pași ne poartă spre unele dintre cele mai vechi și mai impunătoare hoteluri, construite cele mai multe dintre ele la începutul secolului trecut. Ne oprim în fața unei construcții solide, aparținând începutului de secol XX. Surpriză! Hotelul Negresco, construit în stil La Belle Epoque, are specific românesc. Henri Negresco, arhitectul care a proiectat-o, în 1913, este descendentul unei familii boierești din Murtenia. Cupola hotelului este creația renumitului Gustave Eiffel. Străbătând saloanele labirintice ale hotelului, ochiul vizitatorului

întâlnește o impresionantă colecție de antichități, picturi în ulei, sculpturi și tapiserii. Toate aceste colecții impresionante sporesc farmecul acestui muzeu. Afirmatia nu este deloc întâmplătoare, hotelul fiind în prezent declarat monument național. Cele 117 camere și cele 23 de apartamente, un amestec rafinat de clasic și modern, au fost construite cu destinație precisă – „crema clasei de vârf”, cum spunea odinioară Negresco. Așezat cu fața către țămul mării, hotelul oferă vizitatorilor o priveliște de neuitat, în prag de seară. Mingea de foc se stinge cu grația unui ultim pas de tango în albastrul infinit al mării, desprins parcă din vechile povești marinărești. Seara, în restaurantul Chantecler, la adăpostul pereților înveliți în lambriuri de stejar, cupluri abia formate își șoptesc, deja, cuvinte dulci la ureche.

După romantismul Nisei, urmează fermecătorul Cannes. Este locul în care, în fiecare an, se decernează premiile filmului european.

Astfel, covorul roșu este cel mai căutat loc de fotografiat. În capitala filmului european toată lumea se simte vedetă. Tocmai de aceea nimeni nu ratează șansa de a se immortaliza într-o fotografie pe covorul roșu, unde au pășit de-a lungul timpului cei mai mari actori ai lumii: Robert de Niro, Anthony Hopkins, Susan Sarandon... Vagabondând pe străduțele Cannes-ului, pașii se opresc în dreptul unei cafele cochet aranjate. Intrăm să savurăm o cafea tare în celebra Café Pirrot, unde avem „onoarea” să petrecem câteva ceasuri în imobilul în care a locuit maestrul cubist Pablo Picasso. Oricât de plăcut ar fi sejurul nostru pe Coasta de Azur, toate lucrurile au un sfârșit. Părăsim Cannes-ul cu mult regret în suflet, dar cu și mai multe amintiri frumoase pe care sperăm să le împăspătam într-o bună zi...

text **Ciprian Enea și Anca Șova**

foto **Parker Media Group,**

aparatură **Imatech**

Oferte agenții

Romantic Travel (www.romantic.ro):

Coasta de Azur și Paris, circuit cu autocarul, 12 zile, 360 euro. Se vizitează: Budapesta, Graz, Lido di Jesolo, Veneția, Verona, Monte Carlo, Nisa, Cannes, Marsilia, Avignon, Lyon, Paris, München, Salzburg, Viena. În preț sunt incluse: transportul cu autocar, cazarea în hoteluri 1-2*, ghid atestat.
Telefon: 326.04.35/40, 210.15.16

Fascinația Italiei și rafinamentul Coastei de Azur, circuit cu autocarul, 13 zile, 450 euro. Se vizitează: Budapesta, Graz, Veneția, San Marino, Roma, Vatican, Napoli, Sorrento, Florența, San Remo, Nisa, Cannes, Monte Carlo, Milano, Verona, Viena. În preț sunt incluse: transportul cu autocar, cazare în hoteluri 2-3*, 8 mic-dejunuri, ghid atestat.
Telefon: 326.04.35/40, 210.15.16

Nova Travel (office@novatravel.ro)

Coasta de Azur, Nisa: 3 zile

Cazare: Hotel Plaza City Centre, 4*, loc în cameră dublă, mic dejun inclus, preț 642 euro; Transport avion: București-Nisa-București – 400 euro; Adresa: Bd. Bălcescu 21, sector 1, București; Tel: +40(0)21-315.01.31
Fax: +40(0)21-312.10.41

Avionul ca

documentar

București-Timișoara în patru minute și jumătate. Cum sună? Dar Paris-Moscova în 22 de minute? Sau New York-Paris în 43 de minute?

Ar putea deveni realitate mâine.

Hipersonicul experimental X-43A (în medalion), realizat de NASA și lansat, precum o rachetă aer-sol, de pe aripa unui bombardier B-52B modificat, a deschis o nouă eră în aviație, atingând o viteză de șapte ori mai mare decât cea a sunetului. La trei ani după ce prima tentativă s-a terminat cu o explozie controlată (căci modelul o luase razna), revoluționarul avion ridicat de pe baza militară Edwards Air Force până la altitudinea de 32.000 de metri, a redeschis discuția despre limitele aviației. Anterior, mai multe proiecte, inclusiv ale unor aeronave cu oameni la bord, au fost sistate din cauza costurilor imense și în urma unor piedici tehnologice: pentru a rezista temperaturilor ridicate generate de frecarea cu aerul, avioanele trebuie să fie construite din materiale superdure, precum titaniul, ceea ce face dificilă orice prelucrare; pe de altă parte, chiar și așa, „caroseria” tinde să se topească.

re umilește sunetul

Hipersonicul experimental X-43A

Deocamdată, hipersonicul de ultimă generație este teleghidat. Ar fi și greu să aibă la mână un pilot, căci acesta ar trebui să fie pitic: avionul nu are decât patru metri lungime. Esențial este însă faptul că el nu utilizează, ca alte modele experimentale, motoare de rachetă, ci unul cu reacție.

27 martie 2004 a fost o zi minunată, a declarat, pe bună dreptate fericit, Larry Huebner, șeful Centrului NASA de la Langley, care studiază propulsia *hyper-X*. „Am obținut o accelerație pozitivă în urcare, am menținut un uimitor control al vehiculului și am stabilit un record de viteză pentru avioane cu priză de aer.” La rândul lui, Joel Stiz, manager de proiect la

Centrul Dryden pentru Cercetarea Zborului, a alunecat în metaforă: „Am separat vehiculul experimental de cel care l-a purtat așa cum ai separa imaginarul de real”!

În spatele acestei performanțe se află ani de muncă desfășurată în special la Centrul Dryden pentru Cercetarea Zborului, în colaborare cu cel din Langley. ATK GASL (fostă MicroCraft, Inc.) a construit atât vehiculul, cât și motorul, iar Boeing Phantom Works a proiectat protecția termică și sistemele de bord. Racheta auxiliară (folosită la lansare, similar cu cele de la navele spațiale) este un *Pegasus* modificat, construit de *Orbital Sciences Corp. Chandler*. Zborul face parte din programul *Hyper-X*, un efort de cercetare desti-

nat să impună tehnologiile alternative de propulsie atât pentru accesul în spațiul cosmic, cât și pentru zborurile atmosferice. Un program de 250 de milioane de dolari, care a început în 1996.

Un *scramjet* utilizează combustia supersonică a carburantului într-un curent de aer comprimat de chiar viteza avionului, spre deosebire de un motor cu reacție obișnuit, în care aerul este comprimat de către lamelele rotorului. De aceea, noul tip de motor nu începe să funcționeze decât la Mach 6 (de șase ori viteza sunetului), are foarte puține (sau chiar deloc!) piese mobile, iar pornirea durează câteva milisecunde.

Față de modelele propulsate de rachete, avantajele sunt: un mult mai bun control al direcției și absența uriașelor rezervoare de combustibil. Practic, X-43A „înghite” oxigenul din aer pentru a zbura.

Pasul de la prototip la o aeronavă de pasageri care să traverseze Atlanticul în mai puțin de o oră pare să fie măricel. Și totuși... În urmă cu mai puțin de un secol, frații Wright și românul Vuia își mânau avioanele cu o viteză aflată azi la degetul mic al lui Michael Schumacher. Ce să mai vorbim despre mașinile care au depășit – pe roți! – viteza sunetului!

Rămâne de văzut dacă noi, oamenii, suntem pregătiți să zburăm atât de repede...

Avionul XS-1 în care căpitanul Charles Yeager a spart bariera sunetului, la 14 octombrie 1947

Clădirea principală a Centrului Dryden

Un om devenit Centru

Numele consacrat al centrului de cercetări cărui i se datorează performanțele aviatice și aeronautice de azi este un omagiu adus dr. Hugh Dryden, administrator-adjunct al NASA între 19 august 1958 și 2 decembrie 1965. Anterior, fusese director asociat la Biroul Național de Standarde (BNS), apoi director al NACA, de la crearea agenției până la transformarea ei în NASA (ca urmare a „crizei Sputnik”: americanii au înlemnit aflând că sovieticii au pus pe orbită un satelit). Dryden a avut numeroase contribuții în cercetarea aerodinamică a vitezelor înalte, mecanica și acustica fluidelor, publicând peste o sută de articole de specialitate.

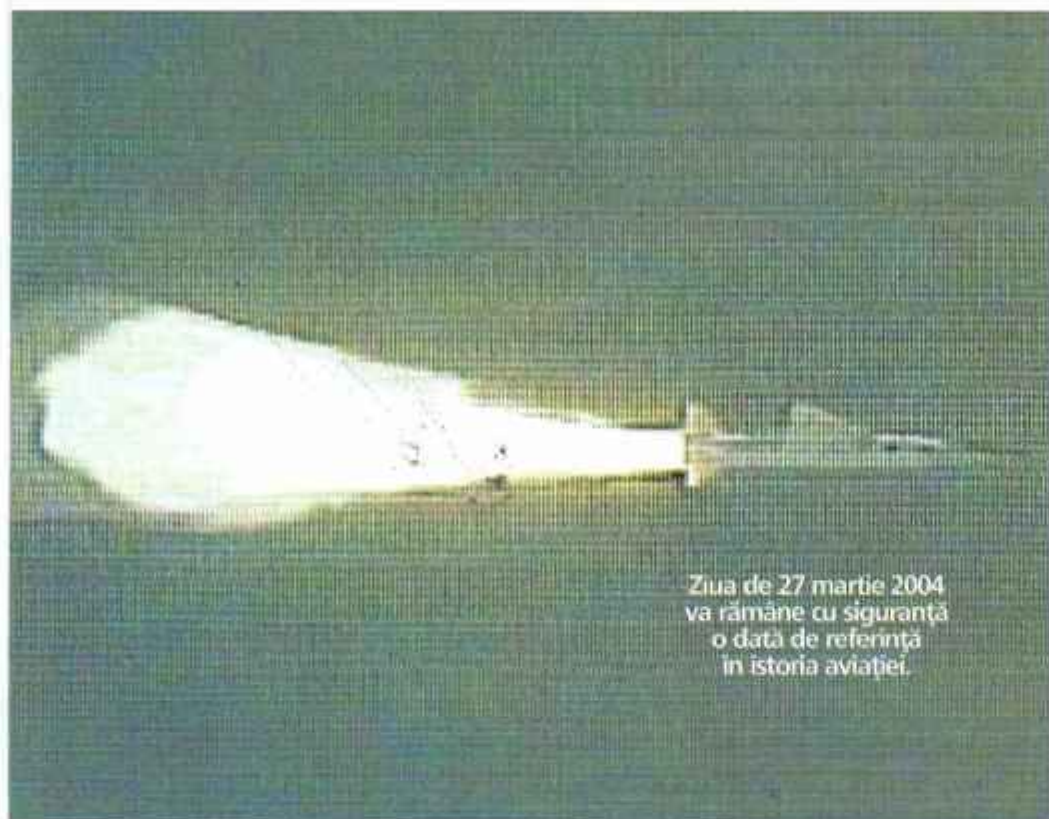
Născut la 2 iulie 1898 în Pocomoke City, Maryland, crescut în Baltimore, absolvent cu onoruri al Universității Johns Hopkins, discipol al lui Joseph S. Ames, președintele NACA, doctor în... filozofie, Dryden a fost numit în 1920 conducător al Secției de Aerodinamică a BNS, deschizându-și astfel drumul spre domeniul care avea să-l ducă în istorie. În 1950 a primit *Medalia Daniel Guggenheim* pentru „excepționale calități

de conducător în cercetare și contribuții fundamentale la știința aeronautică”, în 1955 a fost distins cu *Trofeul memorial Frații Wright*, iar în 1958 a fost ales în *Baltimore City College Hall of Fame* și a primit premiul *Career Service* din partea *Ligi naționale de serviciu civil*.

Dr. Dryden a rămas administrator adjunct al NASA până în ultima zi a vieții sale.

a fost lansat ca o rachetă aer-sol

Ziua de 27 martie 2004
va rămâne cu siguranță
o dată de referință
în istoria aviației.

De la vis la realitate

În 1946, două modele experimentale XS-1 (ulterior rebotezate X-1s) au fost testate la *Muroc Army Air Field* (actuala *Edwards Air Force Base*), în California, pentru a obține date despre vitezele supersonice. La 14 octombrie 1947, bariera sunetului era spartă de zborul unui avion cu pilot uman. Pe-atunci, agenția spațială americană se numea... *NACA* (*National Advisory Committee for Aeronautics*). Cercetările, dar și personalul implicat în programul XS-1, au folosit, în 1960, la startul programului cosmic american.

La sfârșitul anilor '40 și începutul deceniului următor, o serie de teste au avut loc la Dryden. Aparatele, printre care X-1E (prezent azi în fața clădirii principale), erau unice, destinate exclusiv cercetării, și rareori s-au aventurat în afara spațiului aerian al centrului.

În deceniul șapte, modelul X-15, echipat cu motor de rachetă, a „pus pe hartă” Dryden-ul: aterizările line, de mai târziu, ale navetelor spațiale, au fost testate cu succes aici.

Iată câteva dintre celelalte date-cheie ale centrului de la Dryden:

20 august 1947: D-558-1 stabilește recordul mondial de viteză la 640,7 mile pe oră (circa 1.025 km/h).

25 septembrie 1950: John Griffith este primul pilot al lui X-4, avionul fără coadă.

4 martie 1952: Joe Walker pilotează X-5, primul avion cu geometrie variabilă a aripilor.

9 aprilie 1953: Primul zbor al lui XF-92A, avion cu aripile în „delta”.

20 noiembrie 1953: Scott Crossfield, la bordul lui D-558-2 *Skyrocket*, este primul care depășește dublul vitezei sunetului.

27 septembrie 1956: Căpitanul Milburn G. Apt atinge Mach 3.2 cu X-2. Din nefericire, pierde controlul aparatului, care se zdrobește, iar pilotul moare.

1 octombrie 1958: NACA devine NASA (*National Aeronautics and Space Administration*).

22 august 1963: Joe Walker atinge cu X-15 recordul neoficial de altitudine de 354.200 de picioare (circa 130 km).

3 octombrie 1967: X-15 ajunge la 4.520 m/h (7.232 km/h) cu William Knight la bord.

26 octombrie 1977: Ultimul dintre cele 13 zboruri de test ale prototipului navei *Enterprise*.

14 aprilie 1981: 320.000 de persoane asistă, la Edwards, la decolarea navei *Columbia*.

10 iulie 1986: F-111 atinge Mach 1 utilizând aripi fără flapsuri și eleroane.

5 aprilie 1990: Racheta *Pegasus* este lansată cu succes de pe un bombardier B-52.

9 martie 1993: Prima misiune de noapte la Dryden și prima misiune științifică a unui SR-71, care ia fotografii în ultraviolet de la 28.000 m.

29 aprilie 1993: Un aparat X-31 execută „manevra Herbst” (întoarcere la 180 de grade) în timp ce zbura la un unghi de atac de peste 70 de grade, depășind astfel limitele aerodinamice ale oricărui alt avion.

11 iunie 1995: Bombardierul B-52 cu nr. 008 este, la „vârsta” de 40 de ani, cel mai vechi din clasa lui aflat încă în funcțiune.

11 septembrie 1995: *Pathfinder* stabilește un nou record de altitudine pentru vehiculele alimentate cu energie solară: teleghidat, el ajunge la 50.567 de picioare (16.855 m).

30 noiembrie 1995: Softul îmbunătățit permite prima aterizare a unui *McDonnell-Douglas MD-11* pe pilot automat.

7 iulie 1997: *Pathfinder* ajunge la altitudinea de 71.500 de picioare (23.833 m).

6 august 1998: *Pathfinder-Plus* ajunge la 80.285 picioare (26.761 m).

10 noiembrie 1998: Aparatul telecomandat *Centurion*, cu 14 motoare electronice alimentate de baterii, zboară pentru prima dată.

19 noiembrie 1998: Un aparat ER-2 stabilește un nou record mondial de altitudine pentru avioane de gabarit mediu: 68.700 picioare (22.900 m).

13 august 2001: *Helios*, avion alimentat de energia solară. Ajunge la 96.863 de picioare altitudine (32.287 m).

România în top

Pe site-ul *Institutului American de Aeronautică și Aviație* (despre AIAA ați tot auzit imediat după atentatele din 11 septembrie 2001), *Istoria zborului* face dreptate românilor, a căror contribuție „a început foarte devreme”, cu sibianul Conrad Haas (1551-1579), părintele rachetelor. Mai mult, ideea de a monta un motor cu reacție la un dirijabil datează încă din 1886 și i-a aparținut lui Alexandru Ciurcu (1884-1922), în colaborare cu francezul Just Buisson. În mod esențial, AIAA precizează că primul aparat mai greu decât aerul a fost ridicat de la sol „prin forța motorului și nu utilizând dispozitive auxiliare” (ca în cazul aparatului fraților Wright) de către Traian Vuia (1872-1950), la 18 martie 1906, la Montesson, lângă Paris.

Proiectul aeroplanului-automobil data încă din februarie 1903. La Salonul Aeronautic Internațional de la Paris din 1910, Henri Coandă (1886-1972) a prezentat primul avion cu reacție, pe care l-a și testat, descoperind cu acest prilej efectul care avea să-i poarte numele: un jet de fluid aderă la o suprafață curbă (drept care flăcările au aprins avionul, care a aterizat forțat). Coandă este menționat și drept primul constructor al unui avion cu două motoare, în 1911. La rândul lui, Rodrig Golieșeu a construit primul lui avioane în 1909, primul cu un fuzelaj integral cilindric, iar între anii 1932 și 1936 a testat *aviocoleptorul*, primul avion cu aripă toroidală. Între 1918 și 1923, Vuia a mai construit și testat două elicoptere, dovedind practic

posibilitatea ridicării de la sol și a propulsiei cu ajutorul unor aripi rotative. Elicopterul lui a fost patentat, în 1920, de Franța și Anglia. În 1923, Hermann Oberth (1894-1989) a publicat studiul *Racheta în spațiul interplanetar*, prin care a pus bazele teoretice ale rachetelor cu combustibil lichid (alături de Tsiolkovski și von Braun, Oberth este unul dintre „monștrii sacri” ai cuceririi spațiului ale căror portrete se află la intrarea în sediul NASA). În 1981, astronautul Dorin Prunariu s-a aflat la bordul complexului *Soiuz T4-Saliut 6-Soiuz 40*. La acestea, ar mai trebui adăugat cel puțin Elie Carafoli, care, urmare a cercetărilor sale, a fost ales nici mai mult nici mai puțin decât președinte al *Institutului internațional aeronautic*. ■

Istoria zborului uman

3500 î.Hr. – Regina Etena din Babylon este reprezentată pe o monedă zburând pe spatele unui vultur.

2500 î.Hr. – Auca, un fondator incaș, „avea aripi și putea zbura”.

1010 – Oliver de Malmesbury, un călugăr benedictin, zboară cu ajutorul unor aripi sărind de pe Mănăstirea Malmesbury. În final cade și își rupe picioarele.

1162 – Un turc din Constantinopol se aruncă de pe un turn și moare, purtând aripi făcute după modelul pânzelor de corăbii.

1300 – Marco Polo vede în China zmei care poartă pe ele oameni și despre care se pare că au fost inventate trei secole mai devreme.

1488-1514 – Leonardo da Vinci desenează mașini zburătoare, luând drept model păsările.

1536 – În Franța, Denis Bolor moare utilizând aripi antrenate de un mecanism cu elastic.

anii 1600 – Hezarfen Celebi sare de pe un turn din Galata și zboară cu aripi, aterizând cu bine în piața Scutari. *Societatea Regală din Marea Britanie* îi provoacă pe membrii săi să culeagă informații aeronautice.

1678 – Lăcătușul francez Besnier încearcă să zboare cu aripi construite după modelul celor de rață. Supraviețuiește.

2 iulie 1900 – Primul zbor al *Zeppelinului*, premieră a unui aparat de zbor utilizând o structură de metal de mari dimensiuni.

22 octombrie 1900 – Primul zbor al avionului fraților Wright.

Vincent L. Rausch,
manager al programului Hyper-X

Hipersonicul,
în faza de asamblare

Un avion „doar” supersonic
urmărește cu gelozie testele

Text: Tudor Călin Zarojanu
Foto: NASA și AP, EPA Rompres

Te așteptăm cu ușile deschise...

CITYCENTER

VANZĂRI SERVICE

Calea Dorobanților 31-33,

Sector 1 București

Tel./Fax: 021.210.36.76; 021.212.27.01

e-mail: bu30@bx.logicnet.ro

Matiz – creat pentru tine

DAEWOO
AUTOMOBILE ROMANIA

Telefonul clientului: 0251.144.187
Asistență tehnică 24h: 0251.196.767
www.daewooauto.ro

GARANȚIE 3 ani sau 100.000 km

Caracteristica lunii mai

Conjunctura astrală predispune la implicarea în diverse activități gospodărești. Reparații, reamenajări, curățenie generală vor fi la ordinea zilei. Perseverența va fi avantajată, făcând posibilă finalizarea unor activități pentru care s-au depus eforturi substanțiale până acum.

Cristina Vanea

Berbec (21.03. - 20.04)

Dialogul cu cei din jur nu va evolua așa cum vă doriți. Dacă veți reuși să vă păstrați calmul va fi mai bine pentru toată lumea. În gospodărie este posibil să apară unele stricăciuni care vă vor obliga la cheltuieli peste așteptări. Pe cât posibil, evitați să vă implicați în activități riscante.

Leu (23.07 - 23.08)

Sănătatea nu va fi punctul dv. forte în această perioadă, așa că ar fi bine să tratați cu toată seriozitatea orice simptom cu care vă veți confrunta. În plan profesional ați putea face unele mici schimbări, dar înainte de a trece la treabă n-ar strica să vă sfătuiți cu cineva de încredere.

Săgetător (23.11 - 21.12)

La serviciu ați putea demara un proiect de mai mari dimensiuni pe care îl aveți în vedere de ceva timp. O investiție ar putea fi făcută în a doua jumătate a intervalului. Tot atunci ați putea să semnați un contract sau să puneți la punct proiecte de viitor. Inițiativele dv. se vor bucura de succes.

Taur (21.04 - 20.05)

Situația financiară vă va interesa în mod special în această perioadă. Veți avea cheltuieli destul de mari, mai ales la începutul lunii, dar veți reuși să vă descurcați cu bine. În a doua parte a intervalului ar fi bine să nu vă grăbiți să luați decizii, deoarece nu veți fi obiectiv și ați putea face greșeli.

Fecioară (24.08 - 22.09)

Aveți suficientă energie fizică pentru a face față cu bine tuturor activităților pe care le aveți în program în această perioadă. Popularitatea dv. este în creștere, așa că veți avea ocazia să vă lărgiți cercul de prieteni sau să vă găsiți noi susținători ai proiectelor pe care le aveți în vedere.

Capricorn (22.12 - 20.01)

Lipsa de răbdare vă poate costa mult în ceea ce privește relația cu partenerul de viață sau cu colaboratorii. Încercați să vă gândiți de două ori înainte de a face sau de a spune ceva. Este o perioadă în care este nevoie de răbdare și perseverență în tot ce ceea doriți să întreprindeți.

Gemeni (21.05 - 21.06)

Ați putea face lucruri mari în această perioadă, căci șansa va fi de partea dv. După prima săptămână veți avea ocazia să faceți o investiție sau o cumpăratură de mai mari dimensiuni. Relația cu prietenii va evolua cât se poate de bine, iar sprijinul acestora vă va fi de un real folos în această perioadă.

Balanță (23.09 - 23.10)

Relația cu superiorii ierarhici va fi ceva mai tensionată în această lună. În plan profesional vă veți confrunta cu situații dificile, a căror rezolvare va necesita un efort deosebit. De energie fizică nu veți duce lipsă, dar veți avea tendința de a v-o risipi în chestiuni minore.

Vărsător (21.01 - 18.02)

Veți avea de făcut față unor activități dificile la serviciu, iar colegii nu se vor arăta prea cooperanți. Starea dv. fizică nu va fi dintre cele mai bune, așa că ați face bine să nu vă implicați în activități care să vă suprasolicite. Este posibil să vă confrunțați cu dureri de cap sau stări febrile.

Rac (22.06 - 22.07)

Veți fi ceva mai dinamic, dar și mai irascibil. Este o bună perioadă pentru a demara activități cu derulare pe termen lung. Unele dintre problemele cu care v-ați confruntat până acum și-ar putea găsi rezolvarea. Oricum, conjunctura astrală vă va favoriza într-o mai mare măsură decât până acum.

Scorpion (24.10 - 22.11)

Este posibil să vi se facă unele propuneri de colaborare pe care va trebui să le analizați cu toată seriozitatea. Partenerul de viață va avea unele realizări în activitățile sociale sau profesionale în care este implicat. În ceea ce vă privește, vă veți bucura de mai multă simpatie în rândul prietenilor.

Pesti (19.02. - 20.03)

Interesul pentru chestiunile sentimentale va fi peste nivelul obișnuit; ați putea să faceți o cucerire, ceea ce vă va îmbunătăți starea psihică. Oricum, inițiativele dv. în plan sentimental se vor bucura de succes. Nu vor lipsi nici ocaziile de a petrece clipe excelente în compania prietenilor și a partenerului de suflet.

Complexul Expozitional ROMEXPO - Targul International Bucuresti

1-6 iunie 2004
a XXI-a editie

Targul întregii familii

www.tibco.ro

TIBCO 2004

Targul International de bunuri de consum

Parteneri media:

Informatii:

Tel: 021/207.70.01; 224.31.60;

Organizator:

ep. 26

E clar!

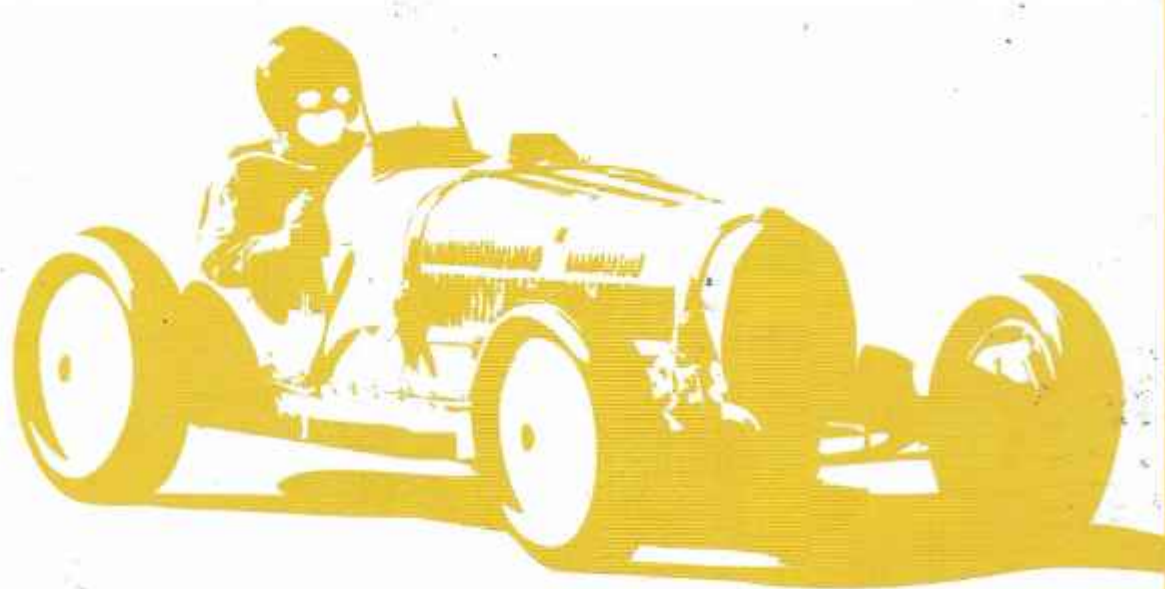

in direct

MARELE PREMIU AL PRINCIPATULUI MONACO

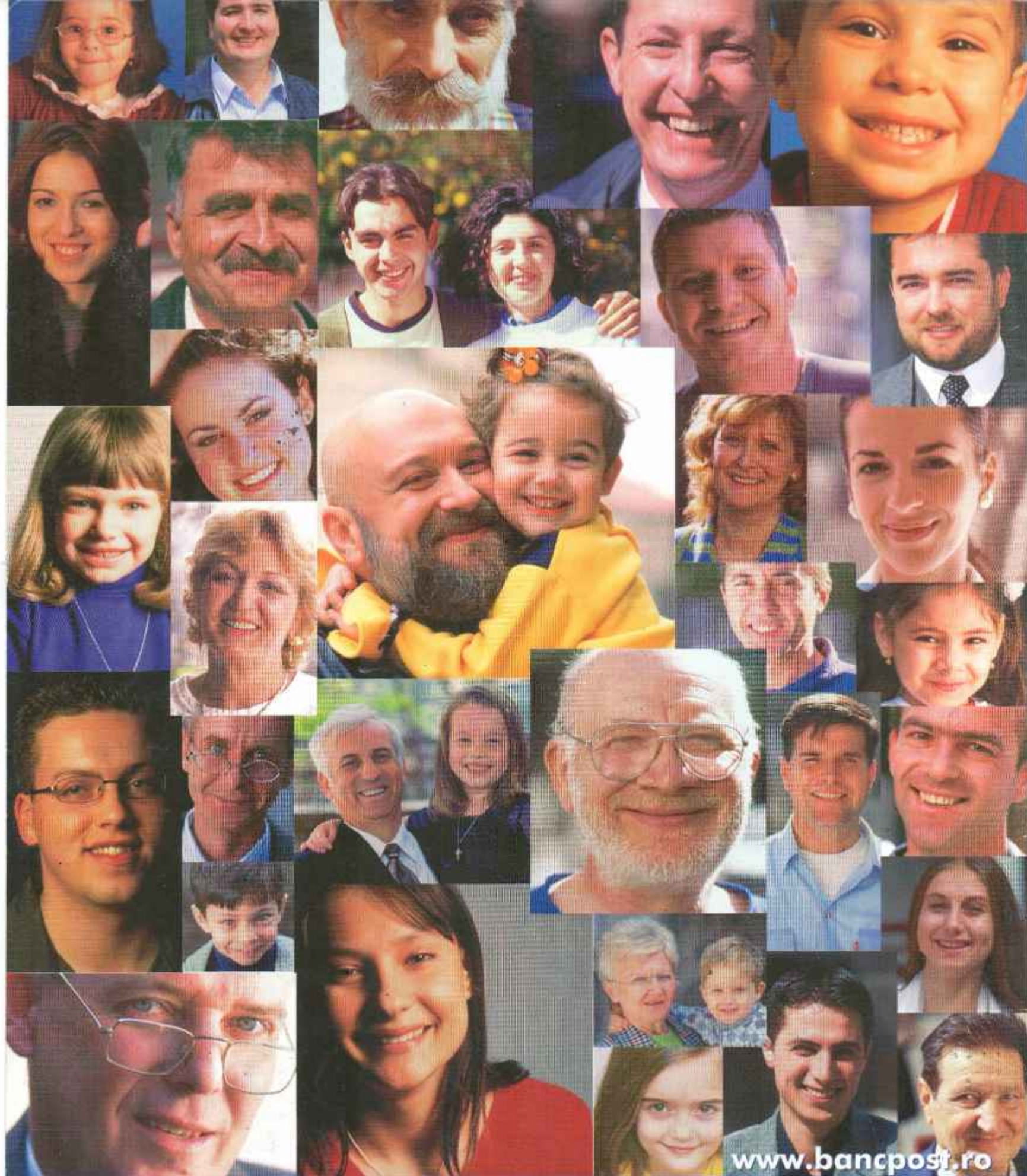
CALIFICĂRI SÂMBĂȚĂ 22 MAI ORA 15:00

CURSA DUMINICĂ 23 MAI ORA 15:00

monaco 1929

cea dintâi cursă de formula 1

www.bancpost.ro

BANC POST
O bancă a tuturor